

издателска къща "Петриков"

РОБЪРТ ПАРКЪР

Р О М А Н

ОБРЕДЪТ

библиотека CRIME

РОБЪРТ Б. ПАРКЪР ОБРЕДЪТ

Превод: Аделина Иванова

chitanka.info

*На Джоан, заради която наистина слънцето изгрява и
залязва, или се появява, ако тя го пожелае.*

*Пороят кръв се плисва и навсякъде обредът
на невинността се дави.*

„Второто
пришествие“, Уилям
Ийтс^[1]

ГЛАВА 1

— Тя е една долна курва — каза Хари Кайл. — Кракът ѝ да не е стъпил повече в тази къща!

— За бога, Хари, говориш за собствената си дъщеря — обади се жена му.

— Тя е една долна курва.

— Вие не може да бъдете толкова сигурен, господин Кайл — намеси се Сюзън.

— По дяволите, как ли не. Видях я както се беше обесила на врата на един тип, по-стар и от мен. Видях я точно какво правеше и може да продължава да си го прави, защото няма да я пусна в къщата си.

— Но това не означава, че тя е проститутка, господин Кайл.

— Не ме поучавай какво значи или не това, госпожо. Няма нужда някаква скапана добрячка да ми се натресе в къщата, за да ми дрънка сърцераздирани глупости, каквито ги говорят в даскалото.

— Хари! — той започваше да ме ядосва.

Сюзън ме погледна. Погледът и заповядваше: „Млъквай!“. И други хора са ме гледали така, но на Сюзън обръщах внимание. Бяхме в един образцов хол на една образцова къща в образцовия квартал на Смитфийлд. Тапицерията беше в синкаво, килимът, стените и пердетата — в подходящи цветове. Мебелите бяха от масивен средиземноморски дъб. Личеше си, че всичко е купувано наведнъж. Пълен комплект холна гарнитура. Можех да се обзаложа, че и в столовата имаше нова гарнитура и че на горния етаж бяха сложили поне четири спални гарнитури. Вероятно и в килера имаше килерска гарнитура с цвета на пещта.

Кайл беше висок и дебел, лицето му изглеждаше неестествено червено, месестият му врат се разливаше над яката на ризата. Сюзън ми бе казала, че е натрупал доста пари от продажбата на застраховки. Човек можеше да си помисли, че Кайл харчеше половината от тях за дрехи. Не носеше сакото, но от панталоните и жилетката личеше, че

костюмът му бе шит по поръчка и сигурно струваше най-малко 750 долара. Въпреки че беше дебел, жилетката покриваше колана на панталона му.

— Дадох ѝ всички възможности — каза Кайл — и тя ми ги хвърли в лицето.

— Моля те, Хари — обади се жена му.

— Скапах се от работа, за да създам положение за семейството си. И след всичко, което съм ѝ дал, да ми погажда такива номера? На мен? Не, благодаря. Повече нямам дъщеря, ясен ли съм?

— Може да е било друго момиче, Хари — каза жена му.

Тя беше слаба с мургаво лице и жилава черна, късо подстригана коса. Чертите ѝ бяха фини, а лицето — тясно. Носеше розова блуза, панталони и розови обувки. Очите ѝ бяха зачервени. Предположих, че е плакала. Напълно я разбирах. Като гледах Хари, и на мен ми се доплакваше.

— Господин Кайл — каза Сюзън... — Поговорете със Спенсър. Той е отличен детектив. Той ще намери Ейприл и ще я върне къщи. Не може да се откажете от дъщеря си само защото тя не ви се подчинява. Нека да опитаме.

— Послушай я, Хари — проплака жена му. — Тя е твоя собствена дъщеря.

Кайл ме изгледа.

— Добре, хайде да те чуем и теб.

— Нямам нищо за казване.

— Как да разбирам това?

— Господин Кайл — започна да обяснява Сюзън.

— Ейприл може да има сериозни неприятности. Ако тя е била момичето, което сте видели във ВОЕННАТА ЗОНА с възрастния мъж, трябва да се опитаме да я измъкнем оттам. — Сюзън ме погледна още по-строга, отколкото преди.

— Тогава, какво толкова ми опявате? — попита той.

— След като се тревожите за нея, търсете си я!

— Защото трябва да намеря дом, в който да я върна, господин Кайл — каза аз.

— Аха, можете да я върнете, а не искате да я приберете при себе си. Така значи?

— Господин Кайл, тя не е моя дъщеря. Няма значение дали искам да я прибера при себе си или не, по-важно е дали вие искате да я приютите. Не разбирате ли?

— Я виж ти! В живота си съм продал застраховки за почти два милиона долара, миличка. Разбирам от много неща!

— А вашата за колко е? — просъсках.

— Какво общо има?

— Защото, ако още веднъж наречете госпожа Силвърман „миличка“, ще се наложи да си спомните за тази подробност.

— На какъв ми се правиш, на страхотен мъжага? — Кайл вече не звучеше толкова самоуверено.

— Точно — отговорих му. Сюзън, стисна ръката ми.

— Госпожо Кайл — намеси се Сюзън, — искате ли дъщеря ви да се върне?

— Да — тя погледна съпруга си. — Да, но Хари... аз... Да ви донеса ли кафе? А сладкиш? И после можем да седнем и да се опитаме да... — дясната ѝ ръка потрепери и тя млъкна.

— За бога, Бъни! На никого не е притрябвал скапания ти сладкиш!

— Хари, аз само попитах — заоправдава се госпожа Кайл.

— Просто си затвори устата и остави аз да се оправям.

Прехвърлих тежестта си на другия крак. Погледнах Сюзън. Видях как чертите ѝ се изпънаха от гняв, а устните ѝ се свиха. Кайл се обърна към нас като делови човек, високомерно навирил брадичка.

— Какъв е хонорарът ви?

— Ако работя за вас ли?

— Да.

— Двеста милиона долара на ден.

Кайл се намръщи. Когато заговорихме за пари, той се бе почувствал удобно. От това той разбираше.

— Вие сте разумен човек, нали?

— Да.

— Искате ли да получите тази работа или не?

— По-скоро бих прекарал остатъка от живота си на концерт на Бари Малинов — му отговорих.

Кайл погледна Сюзън:

— Не разбирам какво, по дяволите, говори той!

Сюзън изглеждаше полубясна и полуудивена.

— Казва, че не иска да работи за вас — обясни му тя.

— Тогава защо сте го довели в къщата ми?

— Когато дойдох, още не ви познавах. Сега обаче ви познавам.

На мястото на вашето дете и аз бих избягал.

— Господин Спенсър... — обади се Бъни Кайл.

Сюзън се намеси.

— Момичето, Ейприл се нуждае от помощ. — От очите ѝ изскачаха искри. — Тя не е виновна, че има такъв баща. Направи го заради мен. — Сюзън ме гледаше право в очите. — Една услуга. За мен.

Поех дълбоко дъх. Бъни Кайл също ме гледаше. Казах ѝ:

— Ще работя за вас, госпожо Кайл.

— Как ли не! — обади се Кайл. — И долар няма да получите от мен, ако работите за някой друг.

— Един долар. Ще работя за вас за един долар. Ще намеря детето ви и ще ви го върна.

— А, не — каза Кайл. — Това не. Щом аз веднъж съм казал не, значи не.

Наврях лицето си в неговото. Дъхът му миришеше на мартини и фъстъци.

— Ако не си затвориш устата — опитвах са да не губя контрол над себе си, — ще те ударя.

Кайл отвори уста да каже нещо, погледна ме и видя в израза на лицето ми нещо, което го накара да си я затвори, без да е издал и звук. Сюзън застана между нас.

— Хайде, пилъ — каза тя, — тръгваме да търсим Ейприл.

Тя се облегна на мен, като ме избутваше назад със задник. Ако не бях толкова бесен, това щеше да ми хареса.

— Ще ви се обадя веднага щом я намерим, госпожо Кайл. — Сюзън ме изтикваше към вратата.

Кайл не сваляше от мен очи и лицето му ставаше все по-мораво.

— Така както ме буташ със задника си — прошепнах на Сюзън, — можеш ли да започнеш да го клатиш напред — назад?

Тя ме блъсна по-силно.

Казах ѝ с фалцет:

— Не това имах предвид.

И ние излязохме.

---

[1] Превел: Владимир Трендафилов. ↑

ГЛАВА 2

— По-добре да не се показва в Деня на благодарността — казах. Седяхме в големия форд „Бронко“ на Сюзън. Колата имаше огромни гуми и малки възможности за маневриране. Сюзън твърдеше, че фордът можел да се движи в снежни бури и в планини и й давал усещането, че може да победи зимата.

— Той е ужасен пуяк, нали? — попита Сюзън.

— След като намерим момичето, може ли да му смачкам фасона? Сюзън поклати глава.

— Да му срежа гумите?

— Не.

— Да намажа прозорците му с бира?

Сюзън зави по съседната улица.

— Разбирам защо е излязла на улицата.

— Момичето ли?

— Да, Ейприл. Опитах се да я спася, това не е точната дума... да предотвратя нещастieto, към което се бе насочила още в десети клас.

— Сега е последна година?

— Да, трябваше да завърши през юни.

— Освен това, че е дъщеря на баща си, какъв друг й е проблемът?

Сюзън зави към гаража си.

— Нямам точна представа. Знам нейната версия. Няколко пъти се срещах с родителите й, но и сам може да си представиш какъв е бил резултатът. — Тя изгаси предните светлини и изключи двигателя. Той се задави и спря. Седяхме в тъмната кола. — Може случайно да си подочул, че в пубертета децата обикновено отхвърлят авторитета на родителите си, за да утвърдят собствената си индивидуалност.

— Чувал съм за това.

— Напълно ти вярвам — каза Сюзън. — Ти си все още в стадия на утвърждаването.

— Аз пък си мислех, че харесваш момчешкия ми дух.

Сюзън изсумтя, дори и това тя успяваше да направи някак изискано.

— Както и да е — каза тя, — в случай като този, когато родителските очаквания са определени и родителската позиция не е гъвкава, реакцията на детето може да стигне до крайности.

— Боже, а аз си мислех, че училищните консултанти само раздават каталози на колежите и наборни брошурки.

Сюзън се засмя тихичко в тъмната кола.

— Всъщност ние се занимаваме най-вече с учебните планове.

— Старият Хари съвсем не ми се струва да е човек, готов на компромиси.

— Да — каза Сюзън, — съвсем не е такъв. В много отношения той представлява типичния гражданин на Смитфийлд. Малко по-краен, по-коравосърдечен, но по принцип той е човек от съвсем различна социална среда — може би първото поколение, което е завършило колеж и ходи на работа с костюм. Хора като Кайл са скъсали с миналото си. Откъснали са се от стария квартал в буквалния и преносния смисъл. Старите правила на този квартал са неприложими в новия му свят. Или поне така си мислят хората като Хари Кайл. А те не знаят новите и затова се вкопчват в конвенциите на медиите и в културата на рекламите от списанията и телевизионните серии. Опитват се да изглеждат като всички останали и лошото е, че всички останали се опитват да приличат на тях.

Излязохме от колата и в тъмната вечер се отправихме към задната врата на къщата. Оставах десет дни до Деня на благодарността и навън бе студено. В кухнята на Сюзън беше топло и миришеше едва доловимо на ябълки. Тя натисна ключа до задната врата и лампата на тавана светна.

— Нещо за вечеря? — попита.

— Да — тършувах за бира в хладилника. — Искаш ли аз да приготвя нещо?

— Не — каза тя. — Все някога трябва да се науча да готвя.

Седнах на масата и отворих бутилка бира „Лизнър Ъркуел“.

— Да не би да си намерила богат любовник?

— Помислих си, че може да искаш да я опиташ.

Отпих още малко: Х-м...

Сюзън извади няколко картофа от шкафа и започна да ги бели над мивката.

— И тъй, искаш да разбереш какъв е проблемът на Ейприл Кайл.

— Тя не се разбира с родителите си, беше отговорът, който ми даде, — казах аз.

— Да. За щастие аз имам харвардско образование — тя заби острието на ножчето в един обелен картоф и го завъртя, за да измъкне едно черно око. — Това не означава, че са искали от нея нещо лошо — просто не са били достатъчно гъвкави и не са се интересували от мнението ѝ. Искали са тя да си учи редовно, да е послушна, да получава добри оценки, да излиза с капитани на футболни отбори, да си намери съпруг, с който биха се гордели.

Изпих бирата си. Отидох до хладилника и взех още една. С чувство на нарастващо задоволство забелязах, че там ме очакваха още десет.

— Не мислиш ли, че такава хубава бира трябва да се пие от чаша?

— Абсолютно си права — казах аз.

Сюзън привърши с бележенето на картофите. Наряза ги на филийки, отиде до хладилника и извади няколко дребни лукчета.

— За какво говорех?

— Обясняваше, че Кайл искал дъщеря му да е Дорис Дей.

— Да, а Ейприл реши, че не желае това. По времето, когато влезе в гимназията и аз я поех, тя вече беше сред отписаните. Пушеше марихуана и фалшифицираше извинителни бележки. Ако се вярва на досието ѝ, цикълът ѝ беше на всеки два или три дни. Оценките ѝ бяха лоши, в клас тя се държеше предизвикателно и беше разсеяна: Предполагам, че въпреки това е предизвикало доста скандали, може би дори пердах. Не я пускаха да излиза със седмици, но след като се измъкнеше, тя ставаше още по-зла.

— Как се справяше с нея?

— Опитвах се да ѝ говоря.

— И аз мога да се опитам да поговоря с Ясер Арафат. Ще му бъде страшно забавно.

— Това е всичко. Мисля, че ѝ беше приятно да идва при мен. Все пак е по-добре, отколкото да стоиш в клас или да те откарат въпреки веднага след училище и да те заключат в стаята ти, без да ти

позволяват да гледаш телевизия. Струва ми се, че ѝ харесваше да разговаря с мен. Но знаех, че по никакъв начин не мога да ѝ повлияя. Преди две седмици тя окончателно напусна училище, а вчера майка ѝ дойде да ме моли за помощ.

— От кого да започна? — казах аз.

— Ще те представя на участъковия полицаи. — Сюзън изсипа нарязания лук в друга чиния. — Той може да ти даде някаква информация. Предполагам, че може да говориш и с другите отписани — единия от тях се казва Хамър... всъщност истинското му име е Карл Хумел, но никой не го нарича така. Той ходеше с нея, или нещо такова, и е... лидер е силно казано, но е най-важното хлапе в нейния кръг.

Сюзън счупи шест яйца в една купа и започна да ги разбива с вилица. Сипа малко сос Табаско и две супени лъжици от моята бира.

— Хамър от лошите деца ли е?

— Зависи какво разбираш под лошо. — Тя наля олио в тигана и изсипа картофите и лука. — Според стандартите, с които двамата с Хоук сте свикнали, той е Ребека от фермата „Слънчево поточе“. Но за Смитфийлд той е порядъчно лош. — Картофите зацвърчаха в тигана. — Ще ми налееш ли малко вино.

— Разбира се — казах аз. — Не трябваше да слагаш лука едновременно с картофите. Докато те се изпържат, той ще загори.

Сюзън ми се усмихна:

— Защо не се заемеш с онази поничка?

Подадох ѝ чашата с вино.

— Наистина ли каза, че можеш и без моите напътствия, или само ми се е причуло?

Тя разбърка картофите.

— Единственото, без което не мога, е твоето тяло.

— Всички само това ми говорят.

— Да предположим, че намериш Ейприл... — продължи Сюзън.

— Да предположим, че котката има задник. — Не бях приятно изненадан.

— Каква поезия! Какво невероятно удоволствие е човек да разговаря с теб — каза Сюзън.

— Но...

— Да. Добре. Ще намериш Ейприл, а след това какво?

— Предполагам, че ако я заведа при родителите ѝ, няма да се задържи много дълго...

— Не знам. Това зависи от много неща. От това какви са възможностите ѝ за избор, как се е чувствала в Бостън. Как ще се чувства при родителите си. Ако я върнеш, тя може отново да избяга някъде, където ще се чувства по-добре.

— Местата, където ще се чувства по-добре, отколкото в къщата на Хари Кайл, са много.

Двамата със Сюзън изядохме омлета ѝ от картофи и лук и изпихме две бутилки шампанско „Грейт Уестърн“. Лукът беше позагорял, но аз се справих с две порции омлет и четири горещи бисквити, които тя беше приготвила от полуфабрикати.

— Всекидневното ти шампанско.

— Не може всеки ден да пиеш „Дом Периньон“.

— Искрите в твоите очи ми стигат, сладко зайче.

— Колко е голяма опасността за нея, ако тя работи на улицата?

— Проститутките смятат това за неквалифициран труд — плащат мизерно, клиентите не са богати. Доста трябва да минеш на вечер, за да спечелиш някакви пари, а и сводникът обикновено обира по-голямата част от тях.

— Опасности от физическо насилие?

— Разбира се. — Намазах с масло още една бисквита и капнах малко конфитюр от боровинки. — Невинаги, но понякога клиентите са доста груби.

Сюзън отпи от шампанското. Вечеряхме в кухнята, на масата горяха две свещи и трепкащият им пламък караше лицето ѝ да изглежда оживено, дори и при покой. Сюзън имаше най-интересното лице, което някога съм виждал. То никога не изглеждаше по един и същ начин, като че ли чертите ѝ се променяха всяка минута, с всяко ново изражение — дори когато спеше, лицето и сякаш излъчваше сила.

— Може да ти се е струвало справедливо да се нахвърлиш върху родителите ѝ, но в края на краищата това те кара да се чувстваш като нечия играчка.

— Напълно те разбирам.

— Най-доброто, което можем да направим засега, е да я намерим — каза Сюзън. — След това ще се тревожим какво ще правим с нея.

— Добре.

— Не бива да работиш безплатно.

Свих рамене:

— Може би Ейприл ще раздели спестяванията си с мен — казах

аз.

ГЛАВА 3

Бях седнал на предната седалка в патрулната кола на Смитфийлд и разговарях с един полицаи, който се казваше Каталдо. Обикаляхме по главната улица, чистачките едва успяваха да изчистят стъклото от студения, едър дъжд. Каталдо караше и погледът му сновеше напред-назад, наляво-надясно по улицата. Навсякъде е същото, мислех си — големи градове, малки градчета — ченгето си е ченге, и ако си бил ченге дълго време, винаги се озърташ във всички посоки.

— Бива си я хлапачката — каза Каталдо. — Кралица на отписаните. Завличал съм я у тях четири-пет пъти нафиркана до повръщане. Обикновено майка ѝ си я прибираше, измиваше я и я слагаше да спи, за да не разбере нищо старият.

— И през деня ли?

— Понякога. Понякога към четири — пет следобед, понякога късно през нощта. Друг път сме я намирали на затънтени пътища, на пет мили от всякакво населено място и сме я откарвали у тях.

— Някой я захвърлил, така ли?

Каталдо намали, огледа една паркирана кола и отново даде газ.

— Тя никога нищо не казва. Предполагам, че са я захвърлили. Момчетата я вземат с колата на своя старец, излизат да се поразходят, забавляват се и накрая я захвърлят.

— Момчетата ли?

— А-ха, кралица на бандата — каза Каталдо. — Такава си е наша Ейприл.

— Винаги ли е пияна?

Каталдо зави надясно:

— Не. Бивала е и друсана. Понякога нито едното, нито другото, но пък тогава се държи като пощръкляла.

— Бурен живот.

— Нещо толкова.

Къщите от двете страни, на пътя бяха обградени от дървета и имаха големи дворове. Пред тях стояха паркирани волво комби,

фолксваген „Рабит“, някой и друг мерцедес. По-рядко шеви „Каприз“ или буик „Скай парк“. В Смитфийлд явно не си падаха по идеята да купуват само американски стоки.

— Някога налагало ли ти се е да я арестуваш? — продължих разговора.

Каталдо поклати глава.

— Няма градска наредба срещу бандите. Дори и да има, не я прилагаме. Няколко пъти съм я карал в участъка, защото отказва да се подчини на заповедта за разпръскване, но даже и пълното име на госпожичката нямаме. Майка ѝ винаги се намесва.

— Как се държи, когато я прибирате?

Каталдо отби пред гимназиалното училище. Отдясно, на паркинга стоеше колата на Сюзън — „Бронко“ — един динозавър, който се извисяваше сред различните датсуни и шевита.

Сградата беше типична за средата на 60-те — с червени тухли, квадратна и грозна. Едно от стъклата на входната врата бе строшено и дупката бе закрыта с шперплат. Сюзън се бе преместила тук от прогимназията, след като гимназиалният консултант бе излязъл в пенсия. Повече никакви осмокласници, бе казала тя навремето, и две години след това не съжаляваше за решението си. Идеята Сюзън да работи като консултант в гимназия ми изглеждаше толкова абсурдна, колкото участието на Грета Гарбо във филм с Дийн Джоне.

— Зависи колко е пияна, дрогирана или каквото и да е там. Ако е пияна, се държи предизвикателно, ако е дрогирана, е някак си тиха и безразлична — един вид „Хайде, арестувайте ме, хич не ми пука“. Когато е трезва, става язвителна и буйна, пуши демонстративно, захапала цигара в ъгъла на устата си.

— Има ли си гадже?

Каталдо излезе от паркинга на гимназията и зави към квартала на богатите.

— Тя ли? — ухили се той. — Няколко наведнъж за по половин час на задната седалка в буика на татенцата.

— Освен тях?

— Никой — поклати той глава. — Виси край стената заедно с Хамър, но не са гаджета или нещо такова. — Той ми хвърли бегъл поглед. — Опитай се да ги разбереш, Спенсър. Не можеш да попиташ

момиче като нея дали си има приятел. Разбираш ме, нали? Искам да кажа, че тя отдавна е престанала да се застоява в млечните барове.

— Разбирам.

Зад нас безжизнените ноемврийски ливади преливаха една в друга, новите масивни къщи светеха в дъжда, скъпи вариации на един и същ план, напомнящи мебелите на Кайл — само че в по-голям мащаб — една квартална гарнитура: величествена, функционална, скъпа, прецизно подредена и чаровна, колкото комплект изкуствени челюсти.

Спомних си с носталгия за Лос Анжелис. Лос Анжелис ти позволяваше да бъдеш лунатик.

— Ако ти трябва да я търсиш, откъде би започнал? — попитах Каталдо. Той вдигна рамене.

— Може би от Бостън. Едва ли е останала в градчето. Поне аз не съм я виждал през последните няколко дни. Когато хлапетата бягат от Смитфийлд, обикновено се крият в Бостън.

— Нещо по конкретно?

— В Бостън? Откъде, по дяволите, мога да зная? Това си е твой район, приятел. Там ходя само на мачове два пъти в годината.

— Как си обясняваш поведението й?

Каталдо се изсмя.

— Преди да стана ченге, работех като строител. Как мога да си обясня поведението й? Откъде мога да знам какво и е щукнало?

— А Хамър и бандата — ще ми помогнеш ли да ги намеря? Дали знаят къде може да е отишла?

— Ще ти помогна да ги намериш, но от тях нищо няма да изкопчиш. Хамър е най-страхотният навлек в града.

— Черната овца, така ли?

Каталдо отново сви рамене.

— Аха, на много им е причернявало от него.

Зави надясно. Дъждът се стичаше равномерно по предното стъкло и трополеше по покрива на колата.

— Когато бях дете, ние също бяхме лоши — много от момчетата, с които израснах, са излежавали. Но бяха лоши, защото имаха някаква причина. Крадяха, защото се нуждаеха от пари. Или се биеха, когато обидеха сестрите им. А тези се навъртат наоколо, чупят машините за кола, трошат прозорците на училището или подпалват магазини — и за

какво? Да покажат, че не им пука. А след това най-големият непукист получава ритник по задника от уличниците в Бостън — той поклати глава. — Те не знаят как да се държат. Сякаш никога не са ги учили как да се държат, как би трябвало да се държи едно момче.

Бяхме стигнали до крайния южен квартал на града. Бензиностанция, зала за боулинг, няколко магазина от отсрещната страна на улицата. В бензиностанцията продаваха само бензин. Точни пари или кредитни карти след 18:00 часа. Боулингът преди е бил нещо друго. Залепени на стената на залата стояха няколко хлапета с вдигнати яки и пушеха цигари, скрити в шепите им.

— Момчето с кожената яка и полуразвързаните ботуши — каза Каталдо.

— Какво?

— Това е Хамър.

— Защо не ме оставиш малко по-нататък. Аз ще се върна пеша и ще си поговоря с него.

— Ще ти надрънка всевъзможни глупости. Искаш ли да дойда с теб?

— Това ми е работата — поклатих глава — Да слушам глупости. Каталдо кимна.

— И моята — каза той.

ГЛАВА 4

Хамър изглеждаше на седемнадесет. Сигурно половин час се е гласил пред огледалото, преди да излезе да виси край стената. Неговите светли кожени ботуши „Тимбърланд“ бяха грижливо полуразвързани и в тях бяха натикани маншетите на дънките му. Въпреки студения дъжд неговото яке с военна кройка бе разкопчано, кожената яка — вдигната, а над нея стърчеше яката на карираната му риза. Наоколо се навъртаха още три момчета и две момичета. Всички облечени така старателно немарливо. Непукисти от покрайнините. Винаги съм си мислил, че мога да понеса мъж, облечен в пуловер с крокодил и с ботуши от 80 долара, но това е може би някакъв предразсъдък. От друга страна, аз носех кожено яке с пагони и с колан. Чувствах се като Джоел Маккреа в „Чуждестранният кореспондент“.

— Ти ли си Хамър? — попитах.

Той бавно вдигна глава, дръпна от цигарата в шепата си и каза:

— Кой се интересува?

— Я, виж ти — подметнах язвително. — Да не би скоро да си гледал повторението на стария „Старки и Хач“, че ми излизаш с най-добрите им лафове.

— Да.

— Да, какво — че ти си Хамър или да, че си гледал „Старки и Хач“?

— Теб к’во те бърка?

Погледнах едно от момчетата — тя беше слаба, руса, носеше ботуши с висок ток, дънки и жилетка над черно поло. Държеше сгънат кариран чадър и се подпираше на него като на бастун.

— Като че ли някак бавно ни върви приказката.

Тя повдигна рамене:

— Като че ли.

Две от момчетата се спогледаха и се изкикотиха. Никога не съм се вълнувал особено, когато ми се присмиват. Бавно поех въздух:

— Опитвам се да открия Ейприл Кайл. Може ли някой от вас да ми помогне?

— Ейприл ще може.

— Ейприл най-добре ще ти помогне — подхвърли едно от хилещите се момчета. И те всички се разсмяха, но тихо.

— Абе, що не се разкараш? — намеси се Хамър. — Няма к'во да ти кажем за Ейприл.

— Хамър, това, че си недорасъл, не значи, че си малък, за да те наплескат.

— Само посегни, и старият ще те съди до дупка.

— Това го вярвам. Някой грижа ли го е, че Ейприл се е забъркала в нещо доста опасно?

— В какво?

— В игрите на възрастните. Забъркала се е с хора, които могат да я пребият, да я смажат от бой за един долар и да я убият за пет.

— Откъде знаеш? — Това беше момичето с чадъра.

Замислих се за минута. Репутацията на Ейприл нямаше какво повече да загуби. — Тя се продава във ВОЕННАТА ЗОНА. Това значи сводник, възможно е физическо насилие, дори смърт.

— Казах й, че няма смисъл да го прави без пари — обади се Хамър.

— Ти ли я вкара в занаята? — погледнах го право в очите.

— А не, приятел. Чист съм. Само я будалках, това е всичко. Ако го е загазила, сама си е виновна.

— Да имате представа къде живее сега?

— Да не си ченге? — попита момичето с чадъра.

— Може да ви се стори страшно старомодно, но аз съм частен детектив. Не се ли познава по коженото ми яке?

— Доказателства? — Хамър бе на ниво.

— Освен якето ли? Мога да ти покажа и разрешителното си. Някой от аверчетата може да ти го прочете.

— Носиш ли пистолет? — обади се едно от момчетата.

— Знаех, че ще си имам работа с такава шайка и си помислих, че е по-добре да го взема.

— К'ъв е?

— „Смит и Уесън“. Специално за детективи. — Бях намерил тема, която възбуди интереса им. — Калибър 38. Модел Сам Спейд.

— Покажи ми го.

— Не съм дошъл да си играем с пистолетчета. Опитвам се да разбера къде мога да намеря Ейприл Кайл.

— Ейприл имаше някаква приятелка в Бостън — обади се момичето с чадъра.

— Казах да си държиш езика зад зъбите пред него — ядоса се Хамър. — Това важи и за теб, Мишел.

С дясната си ръка стиснах ръката на Хамър малко над лакътя. Той напрегна мускули, за да ми попречи, но аз бях твърде силен за него. Доколкото усещах, и други можеха да се похвалят със същото.

— Кротко, Хамър!

Той се опита да извие ръката си и да я освободи. Стиснах го малко по-силно. Обичайното му изражение на снизходително превъзходство започна да се стапя. На негово място се появи нещо като неудобство.

— Как се казваше приятелката? — попитах Мишел.

— Я стига — упорстваше Хамър. Опитва да се освободи, помагайки си със свободната ръка.

— Нямах нищо против да си поговорим с приятелчетата за името на момичето, нали? — той продължаваше да се напъва. Стиснах ръката му още малко.

— Ох, по дяволите, ще ме осакатиш.

— Нямах нищо против Мишел да ми каже името, нали така?

— О-ох, не. Карай, кажи му го, Мишел! Пусни ме, де!

Отпуснах хватката, но продължавах да стискам ръката му.

— Мишел?

— Ейми Гурвиц — каза тя. — Преди живееше тук, но после се премести в Бостън.

— С родителите си?

— Не, само тя. Техните я изхвърлиха.

— Адрес?

— Не го знам.

Хамър се опитваше да издърпа ръката си.

— Някой друг?

Всички мълчаха. Номерът с ръката ги бе наплашил. Имах си секретен начин да се справям с пубери. Леко нарушаваш гражданските

им права. Леко им причиняваш болка. Леко ги сплашваш. И няма ги вече лошите деца.

— Някакви други приятели?

Всички поклатиха глави, с изключение на Хамър, които все още се опитваше да си издърпа ръката. Оставих го да успее. Всички мълчаха. Хамър стоеше, навел глава и разтриваше ръката си.

— Мислиш се за страхотен, нали? Идваш и ступваш няколко хлапета — каза накрая той.

— Вярно е, че съм страхотен, Хамър. Но не защото бия деца. Този път го направих, защото ме принудихте. Мен също понякога ме бият. От това човек не трябва да се срамува.

Хамър продължаваше да гледа надолу. Никой от останалите хлапета не го поглеждаше. Повече нямаше какво да кажа. Отдалечих се и тръгнах в посока към центъра, където бях паркирал колата си. По пътя се оглеждах да намеря някое малко беззащитно кученце, за да го сритам.

ГЛАВА 5

В телефонния указател на Бостън имаше 7 души с фамилия Гурвиц. Никой тях не се казваше Ейми. Обадих се на всички, но те не бяха дори чували за нея. В указателя на Смитфийлд имаше само едно име. Обадих се. Госпожа Гурвиц не знаеше нито къде живееше Ейми, нито какъв е телефонният ѝ номер, нямаше вести от нея, след като тя бе избягала, а и не искаше да чува за нея.

— Трябва да се грижа за още три деца, господине — каза ми тя по телефона. — И колкото по-далеч е тя, толкова по-спокойна съм за тях. Сестра ѝ завърши последния срок с грамота за висок успех.

— Някое от децата ви знае ли къде мога да я намеря?

— Не им трябва да знаят, а и на вас не ви трябва да ги замесвате в нейните истории.

— Да, госпожо. Благодаря, че ми отделихте толкова време.

Затворих. После позвъних на Съюзън в училище:

— Името Ейми Гурвиц да ти говори нещо?

— Да. Тя напусна миналата година.

— Разбрах, че е била приятелка на Ейприл.

— Напълно възможно. И двете бяха някак самотни, изгубени. Не знам.

— Някакви братя или сестри в гимназията?

— Като че ли сестра — Мередит.

— Говорих с майка ѝ. Не знае къде живее Ейми и не иска да знае. Би ли могла да попиташ сестра ѝ? Тя трябва да е доста умна. Завършила е срока с похвална грамота.

— Ще говоря с нея и ще ти позвъня. При мен ли ще останеш?

— Да. Знаеш номера, нали?

Тя затвори. Облегнах се на кухненската маса и погледнах през прозореца. В дъжда яворите изглеждаха черни и лигави, голите им клони лъщяха. Цветната леха беше покрита с прогизнали, сплъстени мъртви стебла. В къщата цареше такава застиналоост, че чувах как функционират поддържащите живота ѝ системи. Парното се

включваше и изключваше циклично според показанията на термостата. Слабото раздвижване на въздуха от вентилационната система. Отнякъде се чуваше ритмично прищракване, може би на газомера. Бях се наслушал на тишина през целия си досегашен живот. С годините тя все по-малко ми се нравеше.

Един лабрадор с тяло, подобно на варел, душеше в задния двор на Сюзън, опашката му бе извита на дъга, докато той търсеше оставени от птиците трохи. Нямаше нищо, но лабрадорът не изглеждаше обезкуражен. Промъкна се през голите форзиции в съседния двор и продължи ритмично и бавно да върти опашка.

Телефонът иззвъня. Беше гласът на Сюзън.

— И тъй, Мередит Гурвиц не знае къде живее сестра й, но има някакъв телефонен номер, на който може да й се обажда. Имаш ли нещо за писане?

— Да.

— Добре. Пиши. — Сюзън ми издиктува номера. — Можеш ли да намериш адреса по номера?

— Забравяш с кого говориш.

— Оттеглям въпроса си — пошегува се тя.

— Преди да затворя, искам да те попитам нещо.

— Да?

— Прекарваш ли голяма част от работния ден, като си мислиш за моето голо тяло?

— Не.

— Ще се опитам да перифразирам въпроса си.

— Опитай се да намериш адреса — каза Сюзън и затвори. Вероятно се смути, че разкрих тайната й.

Прегледах указателя и набрах номера на телефонния отдел в правителствения център. Поисках да ме свържат с отговорника на моя район. Операторът попита:

— Бихте ли ми казали телефонния си номер, господине.

Казах й мистериозния номер.

— Ще ви свържа.

След малко се обади един женски глас:

— Госпожа Фойе. С какво мога да ви помогна?

— Има с какво. Обажда се господин хм-хм... — сложих ръка върху слушалката и смотолевих някакво име. — Вашите хора ми

пускат някакви писма, които не са за мен. Какъв адрес са ви дали?

— Много съжалявам, господин Пойтрас. Какви са тези писма?

— Писма, които не искам да получавам. И смятам да се оплача, където трябва. Какъв адрес, по дяволите, сте си записали?

— Улица Бийкън 360, господин Пойтрас.

— Добре, вярно — бях умилюствен. — А правилно ли сте записали името ми? П-О-Й-Т-Р-А-С?

— Да. Така сте записани и при нас — Мишел Робърт Пойтрас.

— Тогава защо ми изпращате онзи боклук?

— Господине, бихте ли ми казали какви точно писма...

— А-а... да, вижте какво, госпожа Фойе, нали? Ще направим следното. Ще ги опаковам и ще ви ги изпратя. Вие сте в правителствения център, нали?

— Да. Площад Болдуин 6.

— Добре. Ще ви ги изпратя и сами ще видите.

— Бихте ли...

Затворих телефона. Мишел Пойтрас, ул. Бийкън 360. Можех да помоля Каталдо да намери адреса, или Франк Белсън от бостънската полиция, но винаги е по-добре да знаеш, че все още можеш да се справяш сам при нужда. Беше далеч по-добре, отколкото да заплашваш седемнадесетгодишни. Госпожа Телефон бе достоен противник.

Предполагах, че ул. Бийкън 360 бе близо до Феърфийлд и Глочестър. Кварталът на собствениците: орехов фурнир, улично осветление, частни градини, частни паркинги, запалени камини, кулинарни деликатеси. Ейми бе взискателна към жизнения си стандарт и след като се бе преместила при Мишел Пойтрас.

Дъждът се усили, когато влязох в Бостън. Гюрукът на моето МГ беше стар и някои от зъбците му не бяха в ред. Водата се процеждаше благовидно през дупчиците и се стичаше приятелски по вратата. Мога да се опитам да спася и Ейми Гурвиц, и без това ми е в квартала. Двете с Ейприл биха могли след това да се кандидатира за похвална грамота. Не помня някога да съм получавал такова нещо. Вероятно за това ми тече покривът.

ГЛАВА 6

Трудно могат да се намерят по-красиви градски квартали от Бай бей. Бостън. Дългите редици от тухлени градски къщи с характерни контури на покрива и черни метални огради бяха чинно подравнени от двете страни на идеално правите, успоредни на реката улици от Комън до площад Кенмор. Фасади от кафяв камък, гранит, по-рядко мрамор. Но оставаше впечатлението, че тези три, четири или пететажни, долепени една до друга къщи, бяха строени предимно от червени тухли, потъмнели от времето и глазирани от студения ноемврийски дъжд. В малките предни дворове растяха миниатюрни дървета и храсти, имаше оформени цветни лехи. Сега те изглеждаха мрачни и мокри, но през лятото лудуваха в ярки цветове. Въпреки студения, мокър дъжд и падащата тъмнина тук пак беше приятно. Почти всички кучешки изпражнения бяха изхвърлени в канавките.

Номер триста осемдесет и три се намираше на пресечката след улица Феърфийлд, след завоя вляво — къща с ниска ограда от ковано желязо и кована врата. Едно дърво, вероятно магнолия, стоеше в двора като тъмен силует и чакаше пролетта. Три гранитни стъпала водеха до вратата. Зад двойната остъклена врата се виждаше малко, покрито с плочи антре с бяла дървена врата с релефна ламперия. Позвъних.

От покрива, три етажа по-горе, капеше вода. Вътрешната врата се отвори и една жена ме погледна през стъклото на входната врата. Беше облечена в дълга до глезените черна рокля, гарнирана с кожа на маншетите и яката. Косата ѝ бе по-жълта и от лимон, нейните грижливо подредени гъсти къдрици скриваха малкото ѝ лице. Ноктите ѝ бяха лакирани в червено, очите ѝ — силно гримирани, устните ѝ лъщяха алени. На всеки пръст на двете си ръце носеше големи пръстени. Пренебрегнатите палци ми изглеждаха разсъблечени. Когато слизаше към мен, цепката на роклята ѝ се разтвори и откри черни ботуши с много високи остри токове. Тя отвори една от остъклените врати.

— Моля?

Лицето ѝ бе изумително. Останалата част от нея бе толкова крещяща, че не можеше да забележиш лицето ѝ, преди нервите ти да са се успокоили от шока. Отблизо то беше лице на шестнадесетгодишно момиче. Зад сенките и спиралата, зад червилото и ружа, зад останалите непознати за мен цапала се криеше лицето на едно едва навлязло в шестнадесетата си година момиче. Тя се усмихна въпросително, когато ми заговори, и аз забелязах, че предните ѝ зъби бяха леко раздалечени.

— Казвам се Спенсър. Търся Ейми Гурвиц.

— Защо искате да я видите? — попита момичето.

Гласът ѝ отговаряше на лицето. Глас, който можеше да вика „йе! йе!“ и „давай!“. Глас, който можеше да се пали по рокгрупи. Тя говореше внимателно и бавно, сякаш с трудност измисляше това, което казваше.

— Защото нейната приятелка Ейприл Кайл има сериозни неприятности и аз се опитвам да я намеря, за да ѝ помогна.

— О!

Дъждовните капки се стичаха по покрива и плъосваха в локвата, образувала се в пръстта между гранитните стъпала и основата на къщата. Момичето ухапа долната си устна, изтегли брадичката си напред, така че устната ѝ леко се отърка о горните ѝ зъби. После я ухапа отново.

Накрая, след като направи това пет или шест пъти, тя каза:

— Заповядайте, влезте.

— Благодаря — отговорих и ние влязохме в къщата.

В антрето отляво имаше стълби. Отдясно до стълбите — друга врата. Голям маслен пейзаж с романтични планини висеше вдясно до вратата. Единственият друг предмет в антрето беше една месингова поставка за чадъри, в която имаше пет чадъра. Изглежда, никой никога не ги бе използвал. Те бяха за показ. Както кърпичката в горния джоб.

Минахме край стълбите и излязохме през вратата в дъното на антрето. После още три стъпала до гостната. Големи двойни врати в другия край на стаята извеждаха във вътрешния заграден двор. Отдясно имаше голяма, облицована с мрамор камина, а над нея — друга картина с подобната мораво романтична планинска величавост. В левия ъгъл на стаята, до стълбата се намираше барът, а между бара и двойната врата стояха няколко бежови кресла и едно голямо бежово

канапе. Стените бяха бежови, килимът беше бежов. Дървенията беше орехова.

— Моля, седнете — тя внимателно посочи канапето.

— Благодаря — седнах на дивана.

— Ще пиете ли нещо?

Беше ли законно дете да сервира на възрастен бира с негово съгласие, когато са сами в собствения ѝ дом? Може би Комисията за спиртните напитки подслушваше къщата? Имаше само един начин да разбере:

— Една бира, но само ако ми правите компания.

Ако беше агент, вербуван от КСН, можех да предявя иск за преднамерено подвеждане.

— Разбира се — каза тя. — Извинете.

Отиде до бара и се наведе. Чух, че се отваря врата. Когато се изправи, тя държеше бутилка „Молсън Голдън Ейл“. Намери отварачка, отвори я, извади бирена чаша, започна бавно да налива бирата, като се опитваше да изпразни бутилката, без да прелее пяната. Когато напълни чашата до ръба, тя прибра празната бутилка, сложи чашата върху малък поднос от орехово дърво и ми я донесе. Извади от едно чекмедже подложка, сложи я пред мен и внимателно постави чашата върху нея. Усмихна се отново, отнесе подноса на бара и го прибра. После се върна, седна в креслото срещу мен и кръстоса крака, пригладжайки полата по бедрата си.

— Аз съм Ейми Гурвиц — каза тя.

Вдигнах много внимателно чашата си, за да не я разлея, и отпих. Не посмях да я пресуша — можеше да ѝ хрумне, че трябва да ми налее още една, а това щеше да провали целия ми следобед.

— Знаете ли къде е Ейприл Кайл — опитах се да продължа разговора.

Тя леко се намръщи — знак, че се опитва да мисли.

— Може ли да попитам защо искате да знаете?

Ръцете ѝ лежаха неподвижни, склучени в скута ѝ. Тя бе навела деликатно глава, създаваше впечатление, че ме гледа изпод клепките си. Елегантно.

— Родителите ѝ мислят, че проституира и се тревожат за нея.

— Вие сте ченге... полицаи?

— По-скоро частен детектив.

Тя повдигна вежди и се усмихна:

— О, колко интересно!

Кимнах и отпих още малко бира. Тя ми се усмихна.

— Мислите ли си? — опитах се да ѝ напомня за себе си.

— Извинете?

— Мислите ли по въпроса, който ви зададох.

— А-а... не.

— Може ли да ме свържете с Ейприл? Знаете ли къде се намира?

Тя се усмихна отново, върхът на любезността:

— Не, ужасно съжалявам. Не знам къде е Ейприл.

Не долових нотка на искреност в гласа ѝ. Нито пък на неискреност. Никакви нотки. Тя приличаше на дете, което играе някаква роля. Ролята на възрастен. Предложи ми цигара с филтър от една кутия върху масичката за кафе.

— Не, благодаря.

— Имате ли нещо против, ако аз запаля? — попита тя.

— Не.

Запали си цигарата с голяма сребърна запалка.

— Не може ли да предположите къде бих могъл да я намеря? — продължих разговора.

Ейми внимателно държеше цигарата между върха на показалеца и средния си пръст. Тя всмукна и издиша дима встрани от мен.

— За бога, наистина не знам. Не съм я виждала, откакто напуснах Смитфийлд.

Кимнах.

— Мислите ли, че е възможно тя да проституира?

— Надявам се, не. Винаги ми е била много симпатична. Мисля, че никога не би направила такова нещо.

— Тук живеете заедно с Мишел Пойтрас?

Тя се усмихна и неопределено поклати глава. Това не значеше нито да, нито не — нещо средно, опит да се избегне отговора.

— Работите ли?

— Засега си стоя вкъщи.

Погледът ѝ бе безизразен и празен. Усмивката — вежлива. Приличаше на кукла Барби.

— И кой плаща наема?

Отново поклати неопределено глава и дръпна от цигарата си.

— Какво работи Мишел?

— Трябва да приготвя вечерята му — тя погледна часовника си.
— Боя се, че се налага да ме извините.

Тя се изправи. Пъдеше ме една шестнадесетгодишна хлапачка. Дали да ѝ приложи известната хватка на Спенсър? Бих могъл дори да я посплаша с пистолета си.

— Естествено. Благодаря, че ми отделихте време за разговор. — Извадих визитната си картичка от джоба на ризата и ѝ я дадох. — Ако се чуете с Ейприл, бихте ли ми позвънили?

Тя остави картичката на масата за кафе, величествено бавно се придвижи до вратата и я отвори. Усмихна се. Аз също. Излязох. Тя затвори зад мен. Вдигнах яката на шлифера си и отидох до колата. Продължаваше да ръми.

ГЛАВА 7

Не бях доволен от себе си. Бях научил толкова малко от Ейми Гурвиц, че се чувствах така, сякаш бях оглупял, докато разговарях с нея. Не защото подозирах, че ме лъже. Нещо в нея, в цялото й поведение, ми се губеше. Това ме тревожеше. В известен смисъл Ейми въплъщаваше представите на седемнадесетгодишните момичета за изискана жена. Като карикатура на богата матрона от Бак бей. Но това бе всичко. Тя не беше щастлива, не изпитваше удоволствие от играта. Не се перчеше. Не протестираше. Не флиртуваше. Тя живееше с някакъв тип, който бе достатъчно стар, за да събере пари за такава разкошна къща. Съвсем необичайно. Това не ми харесваше. Имах чувството, че на нея не й пука дали ми харесва или не.

Погледнах часовника си — минаваше 4. Бях гладен. Оставих колата, където я бях паркирал, отидох пеш до кафене „Вендом“ на площад Комънуелт и си поръчах един сандвич със сирене и три бири. Когато излязох бе 5:05. Дъждът продължаваше да вали, когато пресичах Комънуелт и Комън. В 5:25 бях в началото на улица Бойлстън, откъдето започваше ВОЕННАТА ЗОНА. Но това нищо не означаваше. Във ВОЕННАТА ЗОНА времето спираше. Тук човек можеше да гледа мръсен филм или пийпшоу в повечето часове на деня и нощта. Можеше да си купи порносписание, специализирано за всяка отделна част на тялото. Да си поръча пиене. Фелацио. Парче пица, всякакви сексиграчки за възрастни. Всичко за духа. Неоновите светлини, твърде големите електрически крушки и грубо реалистичните реклами, които предлагаша всичко това, а и много повече (Секс на живо! Голи момичета!), бяха лепнати върху фасадите на стари търговски сгради, които някога са изглеждали елегантни с червените си тухли и кафявия камък, толкова типични за Бостън. Над едноетажната бляскаща показност на ВОЕННАТА ЗОНА започваха вторите етажи с декоративни, сводести прозорци, покривите със сложни контури — стари сгради, които тук изглеждаха толкова нелепо, колкото монахиня в порнокино за мъже.

Тръгнах по Уошингтън с ръце в джобовете си и се опитвах да изглеждам като живеещ в Мелроуз мъж, чиято жена отсъства до четвъртък. Улиците във всички квартали на Бостън, с изключение на Бак бей, бяха тесни и с много завои. Отсечката от Уошингтън, която влизаше във ВОЕННАТА ЗОНА, не правеше изключение. Колите преминаваха край мен много бавно. Често в тях седяха млади мъже, които пиеха бира от бутилки, и жени, които крещяха през прозорците. Моряци в чуждестранни униформи, предизвикателно облечени жени, мъже в костюми от еластични материи и шлифери с колани и пагони, възрастен ориенталец, който пресичаше зоната на път за китайския квартал и като че ли не забелязваше заобикалящата го грубо пакетирана похот. Тук се довличаха алкохолици, разхождаха се и ученици, облечени в черни якета, на които бе написано в центъра на голяма жълта футболна топка отляво на гърдите: Норфолк Кънтри Клъб 80–81.

Носех снимката на Ейприл Кайл във вътрешния си джоб, въпреки че тя не ми бе нужна. Бях я разгледал внимателно. Знаех как изглежда. Или поне знаех как е изглеждала, когато се е снимала за дипломата си. Във ВОЕННАТА ЗОНА хората изглеждаха по-различно. Не помня да съм виждал тук кашмирен пуловер или официални обувки.

От един бар излязоха две момичета. Едната беше бяла, другата — черна. И двете имаха руси перуки. Бяха облечени във вечерни рокли с цепка и пайети. Бялата носеше отворени обувки с високи токове. Черната бе обула ботуши. И двете бяха облечени в прозрачни найлонови дъждобрани с прозрачни качулки, вдигнати над перуките им. Бялата пушеше марихуана. Усмихнах им се, когато ме доближиха:

— Здравсти, момичета. Как я карате?

Черната се обърна към приятелката си:

— Я, виж ти. Тоя, да не би да е ченге?

— А, не — отговори ѝ бялата. — Зъболекар, може би от Кау Хампшър.

— Глупости. — В устата на черната това прозвуча като четирирична фраза. Двете продължиха по пътя си. Налагаше се малко да поработя над себе си, докато наистина заприличам на човек от крайните квартали.

Във витрината на магазина до едно пийпшоу бяха наредени различни, направени от кожа неща. Не ми бе много ясно за какво точно се използваша, но изглежда служеха за връзване и поддържане на дисциплината. До мен двама късо подстригани мъже разглеждаха витрината, хванати за ръка. Единият носеше черно яке на мотоциклетист, другият — черно поло и пухено яке. И двамата бяха с бели кецове и тъмни чорапи. Този с коженото яке сръга приятелчето си и му прошепна нещо. Дватама се изкикотиха и продължиха по улицата.

От баровете и стриптийз заведенията бумтеше рок с хеви ритъм, лъсналите улици и измитите от дъжда витрини отразяваха многоцветните неоновы надписи, някой настоятелно натискаше клаксон, между две коли повръщаше някакъв тим, а друг, облечен в дълъг син шлифер, го държеше през кръста, за да не полети напред. Във витрината на един магазин за възрастни се мъдреше колекция от списания с голи деца от двата пола — с гладки тела, невинни, нагримирани.

Хрумна ми нещо, за което преди не се бях сетил. Какво е нравил Хари Кайл във ВОЕННАТА ЗОНА, когато е видял дъщеря си? Може би е продавал застраховки? Или е бързал за ретроспекцията на филмите на Хари Риймс в „Писаната“? Никога не съм бил подвластен на магията на ВОЕННАТА ЗОНА. Бях привърженик на женската голота, но зоната предизвикваше у мен същото усещане за повдигане, както и първата цигара, издушена рано сутрин на гладен стомах. Бях ги отказал още през 1961, но все още ясно си спомням това усещане. Пакет „Камел“ в джобчето на ризата, първото дръпване с кафето след закуска, дните в Корея, когато в почивките запалвахме цигара, автоматичното потупване по джоба на излизане от къщи, за да се уверя, че не съм ги забравил, чувството на задоволство, че са у мен, като че ли носиш пълен с пари портфейл. А сега, когато излизах, потупвах бедрото си, за да проверя пистолета.

Близо до мен спря сребристосив буик „Електро“ и от него се измъкна една негърка с лилав костюм от панталони и туника. Буикът потегли и жената се скри от дъжда във входа на един безистен. Панталоните ѝ бяха натикани във високи черни ботуши от шведска кожа. Беше без палто и трепереше от студ. От един паркиран до тротоара бял ягуар излезе среден на ръст негър с дълги ръце и се доближи до нея. Тя му подаде нещо, което той прибра в джоба си.

Косата на жената бе боядисана сребриста. Зъбите ѝ бяха издадени напред и цветът на червилото ѝ имаше същия лилав оттенък, както и костюма ѝ. Над лявото ѝ око се виждаше малък сърповиден белег. Носът на мъжа бе сплескан и широк. Мустаците му бяха тънко подстригани, а високите скули му придаваха азиатски вид. Носеше бяла каубойска шапка с пауново перо и бяло кожено пардесю с вдигната яка и завързан колан, чиято голяма златна катарам се люлееше под възела. Обърнах се към жената:

— Извинете, търся едно момиче, може би ще ми помогнете да я намеря?

Черният се втренчи в мен. Жената го погледна.

— Нещо по-точно, приятелче? — попита той.

Извадих от джоба си снимката на Ейприл и им я показах.

— Това е момичето.

Мъжът огледа снимката на светлината, която идваше от безистена. После поклати глава.

— Не е от моите. Що се интересуваш? Ако си падаш по такива, аз знам откъде да ти намеря сладурани като твоята.

— Не, точно тя ми трябва.

— Ясно, не си клиент. — Мъжът се ухили. — Да не си ченге?

— А ти? — обърнах се към жената. Показах ѝ снимката. — Виждала ли си я?

— Тя нищо не знае — намеси се мъжът. Не му обърнах внимание. Гледах жената. Тя повдигна рамене. Мъжът застана помежду ни.

— Вече ти казах — тя нищо не знае. Тя не говори. Аз говоря.

Рамената му бяха полегати, а врагът му, който се подаваше над разкопчаната яка, бе дебел и мускулест.

— Забелязах — отговорих му.

— Я не ме будалкай, приятелче! — черните му очи засвяткаха.

— Не бих си позволил. Просто търся момичето.

— И защо?

— Родителите ѝ искат да си я приберат у дома.

— Предполагат, че е тук, така ли?

— Да.

— И никак не им се ще малката им сладурана да го духа на някой тип на задната седалка на колата му?

— Да.

— Не е мой проблем.

— Да, но е мой.

— Плащат ли ти? — попита той. Жената стоеше неподвижна и трепереше от студ, прегърнала раменете си. За нея съществуваше само черният. Като предано куче. Затова сигурно е получила белега над окото. Обучение в преданост.

— Да — казах.

— Защо сами не дойдат да си я потърсят? Ако ми беше офейкало хлапето, сам щях да си го върна. Нямах да троша нари по случайни мърлячи.

— Може би са твърде заети. Или твърде уплашени. Ти, мой човек, спокойно можеш да ги изплашиш.

— Ти не се плашиш от мен, така ли?

— Не много.

Той се ухили и извади ръцете си от джоба на пардесюто. В дясната стискаше палка. Започна да тактува с нея по дланта си. Протегнах лявата си ръка и му издърпах палката.

— Рефлекси — обясних. — Започнеш ли да си губиш времето с побои над пияни ученици, губиш рефлекс.

Негърът ме погледна през полуспуснатите си клепки. Бях по-висок от него с около 8 см и той трябваше да държи главата си леко повдигната. Това никога не е било актив.

— Бърз е — обади се той. Погледна жената. — Видя ли? Нали ти казах, не е от клиентите.

Докато говореше, той разсеяно развързваше колана, който придържаше пардесюто му.

— Ако си разкопчеш и шлифера, ще ти поразредя зъбите — предупредих го.

— Какво ти става бе, човек? — изглеждаше възмутен.

— Ако имаш патлак, тъпо е да го задържиш в закопчаното си палто.

Той погледна шлифера ми. Беше разкопчан.

— Нямам нищо такова в мене си, приятел.

— Защото аз имам. А сега се снабдих и с палка.

— Търсиш си белята, приятел.

— Често съм я търсил, но накрая други са я намирали. — Защо ли не пуших!? На толкова изхвърляне му приляга да е обвито в облаци цигарен дим. — Докато я чакаме, защо не се поразходиш?

— Палката у теб ли остава?

— Броя до пет. Ако и след това си тук, ще ти разкрася физиономията с нея.

Той повдигна ръце:

— Добре, приятел, добре. Кротко — кимна на жената.

— Не — поясних, — тя остава.

Протегна ръка и се опита да сграбчи китката на жената. Пернах с палката по ръката леко, но все пак достатъчно, за да се парализира от удара на напълнения с олово край.

— Едно — започнах да броя. — Две.

Той се обърна и се отдалечи надолу по улицата.

Лицето на жената беше безизразно. Тя все още бе обгърнала с ръце раменете си и трепереше.

— Няма да ти се размине толкова лесно — обади се тя.

— Мисля, че току-що ми се размина.

— Не — тя поклати глава. — Той трябва да е първи. Особено пред своите момичета. Ще се върне.

— Познаваш ли момичето?

— Какво значение има?

— Безпокоя се за нея. Тя е на 16 и е вече на улицата във **ВОЕННАТА ЗОНА**.

— Всички се тревожат за малките русокоси мръсници. Защо никой не се безпокои за мен, а?

— Не ми плащат да се безпокоя за теб. Искаш ли да работя за теб?

— Навърта се наоколо. Маце от покрайнините.

— За кого работи?

Тя отново повдигна рамене:

— Може да е за Ред.

— Ред кой?

— Не знам. Бяло конте, червенокос.

— Какво съвпадение.

— А?

— Нищо. Къде се навърта?

— Барът Слийпър, до Бойлстън.

— Знам къде се намира. Да ти оставя ли шлифера си?

Тя поклати глава.

— Тръмс не позволява. Казва, че не е секси.

— Тръмс? Приятелчето, с което си поприказвахме ли?

Тя кимна.

— Запомни го добре. Ако се навърташ насам, често ще го срещаш.

Подадох ѝ палката.

— Ето. Върни му я, когато го видиш.

Тя поклати глава.

— Не. И без това е пощурял. Боят ми е сигурен, поне да не го вбесявам още повече.

— За какво ще те бие?

— Видях как му смачка фасона.

Дъждът се стичаше по платнището на входа и то приличаше на обшита с мъниста завеса. Трима моряци минаха покрай нас и влязоха в безистена. Те носеха тъмносини моряшки куртки с вдигнати яки.

— Искаш ли да дойдеш с мен? — попитах я.

Тя за първи път ме погледна право в очите.

— Да дойда с теб? — разсмя се. Подигравателно — да дойда с теб? И как ще я караме? Ще се ожениш ли за мен? Ще ме заведеш далеч оттук?

— Поне някъде, където Тръмс не може да те пребие от бой.

Отново същия смях. Безжизнен като острието на нож:

— Цял живот са ме били. Един бой повече или по-малко — няма да ме повреди.

Кимнах ѝ. Тя леко се усмихна:

— Разкарай се. С нищо не можеш да ми помогнеш. Нищо не разбираш от тия работи. Просто се разкарай, преди Тръмс да се върне с хората си и да те размаже. Не можеш с нищо да ми помогнеш.

— Ще вземеш ли пари?

— Скапаното ви решение на всичко. Задръж си ги. Ако ми ги дадеш, Тръмс ще си ги прибере. Просто се разкарай. И внимавай.

Кимнах ѝ.

— Довиждане — казах.

— А-ха.

Минах през китайския квартал, излязох на улица Тремонт, завих наляво и вече бях извън зоната. При Бойлстън пресякох Тремонт и тръгнах по Комън в посока към улица Бийкън. Бяха започнали да подреждат коледните витрини.

По улиците нямаше много хора, дъждът все още валеше равномерно, но не бе толкова силен. Може би 5 градуса ни деляха от снежната буря. Дъждът смекчаваше и замъгляваше светлините на площада. Правеше въздуха по-чист и заглушаваше грохота на колите по улица Чарлз. Всичко бе влажно и застинало. Един полицаи на кон стоеше край малкото езеро. Беше с лъщяща жълта грейка. Когато минах покрай него, ми замириса на мокър кон. Харесвах тази миризма. Бях израсъл сред много коне. Те теглеха каруците на боклукчията и на млекаря. Улиците бяха засипани с конски тор. Някога, когато Емерсън и Уитмън са се разхождали по площада и са обсъждали „Листата на тревата“, Комън също е гъмжал от коне — величествени, стройни, миришещи приятно.

ГЛАВА 8

Бях паркирал близо до къщата на Ейми Гурвиц, в отсечката на Бийкън между Ексетър и Феърфийлд. Трябваше да обикалям около час, преди да намеря свободно място. Сутринта беше ясна и светла и слънцето очертаваше пълни сенки, около ниските голи дървета в мъничките предни дворове, наредени от двете страни на улицата. Носех си един термос с кафе и няколко царевични кифлички, които бях купил от магазина на Дънкин на улица Бойлстън. Човек можеше да има известни претенции към фасадата, но не можеше да отрече, че в „Дънкин Донътс“ правеха прекрасни царевични кифлички. Изядох една с малко кафе.

Не се заблуждавах, че едно момиче като Ейприл Кайл може да остане по улиците до 9:30. Сюзън беше на работа. Вече бях пробягал обичайните 5 мили край реката. Експонатите от ледниковия период бяха изнесени от Музея на науката. Бях прочел „Нюйоркър“. Само едно животно можеше да вдига тежести толкова рано сутрин. Бях започнал да чета „Сарторис“^[1], но бях забравил книгата си у Сюзън. Бар „Риц“ отваряше едва в единадесет и половина. Какво ми пречи да си поседя в колата и да наблюдавам къщата на Гурвиц? Нищо друго не ми оставаше.

Да наблюдаваш къщата на Ейми Гурвиц, не е кой знае колко интересно. Никой не излизаше. Но и никой не влизаше. Усетих някаква тръпка само когато покрай стъпалата на къщата мина една възрастна жена с дълго, черно палто от персийска вълна, която разхождаше две животни на каишка. Предположих, че са кучета, въпреки че големината и видът им ме караха да мисля, че това са по-скоро два домашни плъха на каишка, облечени в мънички пуловерчета. Изядох още една кифличка, пих малко кафе. Мина пощальонът. Смъкнах назад седалката и се излегнах по-удобно. Скръстих ръце на гърдите си. След малко ги отпуснах край тялото си. Винаги зает с приятни занимания. Никога без ценни идеи.

Малко след два часа следобед един кафяв шевролет „Каприз“ комби спря пред къщата и паркира. От него слязоха две млади жени и изчезнаха вътре. Шевролетът потегли.

Около два и двадесет някакъв мъж с вълнено спортно пардесю и дълъг шал излезе от Комънуелт, мина по улица Феърфийлд, зави наляво и изкачи стъпалата на къщата. Влезе. Изпих чашата си с кафе. В три часа по улицата зад къщата се зададе един много дебел мъж, слезе по Феърфийлд и се запъти към къщата. Докато вървеше, той прехвърляше някакви ключове на ключодържател. Качи се по стълбите и изчезна. Следобедът бе към своя край.

Повече никой не влезе. Никой не бе излязъл до този момент. Дали те всички гостуваха на Ейми? В триетажната къща нямаше друг наемател. Тази подробност бях забелязал още вчера. Една пощенска кутия, един звънец, един вход. Знаех със сигурност само това, че те бяха в къщата на Ейми. Мъжът бе вероятно Пойтрас. Младите жени, по-точно момичета, един по-възрастен мъж и Пойтрас. И какво от това? Няколко малки приятелки са дошли на гости, за да послушат плочите на Ейми и един господин се е отбил да види Пойтрас, който се бе прибрал малко по-късно от работа. Никое от момичетата не беше Ейприл Кайл. Защо тогава трябва да си блъскам главата? Погледнах си часовника. Беше пет без петнадесет. В пет имах среща с Хоук. Отново погледнах къщата на Ейми. Нищо интересно. Очаквах ме и други скучни дни. Това можеше да ми стане хоби. Като събирането на бейзболни картички или на стари военни копчета. Щях да идвам в свободното си време и да се вирам във входната врата на Ейми Гурвиц. Добър начин да се намирам на работа.

Запалих мотора, завих наляво по Глочестър и се отправих към площад Копли. Хоук чакаше пред хотел „Копли плаца“, облечен в лъскаво черно кожено яке и тесни дънки, натикани в черни каубойски ботуши, които лъщяха също като якето. Беше малко по-висок от метър и деветдесет и пет, може би с два-три сантиметра по-висок от мен, и тежеше около двеста килограма. Също като мен. Той се сливаше с августовския бостънски пейзаж на „Копли плаца“ като качулата кобра.

Минаващите край нас хора се обръщаха и тайно му хвърляха по някой поглед, несъзнателно се държаха на разстояние. Хоук беше без шапка и неговата обръсната черна глава лъщеше както якето и ботушите му.

Спрях колата до него и той се качи.

— Тая чудесия е достатъчно малка и за един от нас — каза той.
— Кога ще си купиш нещо, което ти е по размера?

— Подхожда ми — кола за подготве. Купиш ли си такава, те пускат навсякъде — на поло, на северния бряг, където искаш.

Включих амбреажа и завих по Дартмут.

— Интересно как можеш да чукаш гаджето си в тая кола.

— Просто нямаш понятие какво значи да си подготве. Не мога да те виня. Трето поколение слезли от дървото. Напълно те разбирам. Но подгответата просто не се чукат в кола.

— А къде се чукат?

— Никъде — изсумтях.

— Скоро подгответата напълно ще изчезнат — ухили се Хоук. —
Къде отиваме?

Извадих от джоба си снимката на Ейприл Кайл и му я подадох:

— Ще вечеряме, после тръгваме да я търсим — обясних му плана.

— И какво ще правим, когато я намерим?

— Не знам. Предполагам, че трябва да я убедим да се върне
вкъщи.

— Колко плащаш?

— Половината от хонорара си плюс разходите.

— Колко получаваш?

— Един долар.

— Плащаш ли вечерята? — попита Хоук.

— Аха.

— Гледай тогава да е по-голяма.

---

[1] „Сарторис“ — роман на известния американски писател
Уилям Фокнър ↑

ГЛАВА 9

— Ако искаш да пречукам някого — каза Хоук, — трябва да ми дадеш целия долар.

— Харесват ми хората с висок стандарт.

Вървахме по улица Уошингтън в посока към Бойлстън. Хората ни правеха път, тълпата се разцепваше пред Хоук като водата пред носа на кръстосвач. Бе невъзможно някой да го сбърка с ченге. Нощта беше приятна, не много студена и улиците на ВОЕННАТА ЗОНА бяха претъпкани.

— Та кой беше сводникът, от който трябваше да те пазя? — попита Хоук.

— Казва се Тръмс. Черен, среден на ръст, дълги ръце, кара бял ягуар. Има вид на изтощен от работа. Познаваш ли го?

Хоук спря и ме погледна.

— Тръмс? По-добре да не беше връщал палката. — Той се усмихна и лицето му изглеждаше радостно.

— Опасен ли е?

— Бива го. Почти толкова, колкото си мисли.

— Колкото теб ли?

Лицето му светна още по-радостно, ослепителната му усмивка се разтегли още по-широко.

— Не, разбира се. Никой не го бива колкото мен. Може би само теб, но ти си твърде мекушав.

Продължихме надолу по улицата. Хоук не обръщаше внимание на стоките. Наблюдаваше хората.

— Сам ли си играе игрите или е част от верига?

— Верига. Работи за Тони Маркас. — Хоук познаваше нещата добре.

— Заместникът на Роксбъри?

Хоук сви рамене.

— Познаваш ли Тони? — го попитах.

— Естествено. Поработвал съм за него тук-таме — той се ухили.
— Охрана и поддържане на реда. Плаща по-добре от теб.

— Да, обаче не е толкова готин.

Пред нас, на ъгъла на Бойлстън и Уошингтън, се намираше бар с голям светещ надпис „Слийпър“. Надписът бе направен от отделни бели крушки, които произволно се включваха и изключваха, и създаваха ефект, подобен на пулсиращите светлини в дискотеките.

— Значи не търсим Тръмс? — осведоми се Хоук.

— Точно. Търсим един бял тип на име Ред. Или момичето от снимката, или и двамата. Тръмс ме интересува само защото трябва да се пазя да не ме очисти.

Влязохме в „Слийпър“. Беше претъпкано, шумно и тъмно. Зад бара, в розовата светлина на прожекторите танцуваха три голи момичета. Танцуваха, е силно казано. Бях гледал три рецитала по музиката на Пол Жиакоми и бях станал много взискателен. Някои от посетителите се бяха втренчили в момичетата, други не им обръщаха никакво внимание. Двамата с Хоук пробивахме път през тълпата и се оглеждахме за Ред. Едно момиче на бара поиска да ѝ купим нещо за пиене. Казах ѝ не. Започна да спори, но Хоук я изгледа, тя млъкна и се отдалечи. Една минута бе нужна, биячите в бара да светнат, че не сме дошли тук за голите момичета и пиенето. Единият от тях се приближи към нас.

— Търсите ли нещо момчета? — опитваше се да бъде учтив. Беше якичък, вероятно футболист от Нортисън, с бял пуловер и черно спортно яке. На Хоук започваше да му става интересно.

— Един тип — Ред — отговорих. — Казаха ми, че се навъртал тук.

Хлапето посочи бара, препълнен с хора и шум:

— Доста хора се навъртат тук.

— Ред е сводник.

Хлапето вдигна и разпери ръцете си с обърнати нагоре длани:

— Да не търсите дъски?

— Не, ние сме от Търговската камара — каза Хоук. — Дошли сме да му връчим отличие за професионални успехи — трета степен.

Хлапето го изгледа втренчено. Хоук му се ухили.

— Какъв е минимумът? — намесих се аз.

— Десет.

Дадох му една по двадесет. Той я сгъна на две, после още веднъж надве и я прибра във вътрешния джоб на якето си. Направи неопределен жест, сякаш се опитваше да спре кола, като размаха лявата си ръка на височината на кръста:

— И без лудории.

— Никакви такива — обещах.

Някакъв мъж с очила с рогови рамки се провикна от бара към едно от танцуващите момичета. Тя му отговори, мъжът се изкикоти и се огледа наоколо. Биячът ни кимна и се приближи до него. Погледнах танцуващото момиче. Лицето ѝ бе безизразно, тя се взираше с празен поглед в тъмния бар.

— Тръгвам нататък. Ти обиколи от другата страна... Среща в средата — разпореди се Хоук.

Кимнах и тръгнах през тъмните сепарета отдясно. Във второто подред открих Ред. Той седеше сам в сепаре за четирима, облечен в шлифер и пиеше кафе. Шлиферът му бе сив с черни кадифени ревери. Косата му — червена, силно изтънена на края. Намърдах се в сепарето и седнах срещу него. Той ме погледна над ръба на чашата, както отпиваше от кафето си, след това я сложи внимателно върху чинийката:

— По каква работа?

Лицето му беше бяло и дебело, с пухкави бузи. Над горната му устна бе избила пот. Подадох му моята снимка на Ейприл Кайл. Той я погледна и ми я върна.

— Е? — гласът му беше много нисък, бе почти невъзможно да го чуя сред шумотевицата на бара.

— Познаваш ли я?

— Познавам стотици като тази.

— Не ми трябва стотици като нея. Търся точно нея — поясних.

— Така подочух.

Открих, че се навеждам към него, за да го чуя.

Кимнах. Мълчахме. Отсреща, на подиума над тълпата излязоха три нови танцьорки. Ред отпи отново от кафето си. Той държеше чашата с две ръце като купа, като че ли бе забравил, че тя има дръжка. Гледаше някъде встрани от мен. Обърнах се. Зад мен стоеше Тръмс с още двама черни. Пардесюто му бе разкопчано.

— Той ли ти каза? — погледнах Ред.

Ред кимна.

— Фустата ми каза, че те е пратила насам. Надявах се, че ще се видим.

— Фустата? — започваше да ми става весело. — Какво удоволствие е да те слуша човек, Тръмс. Не съм чувал някой да казва „фуста“ от златните години на Еди Фишер.

— Остави тия глупости. Размърдай се. Трябва да ти набием едно друго в главата.

Ред отново отпи от кафето си и ме погледна с празни, бледосини очи. Единият от хората на Тръмс, широкоплещест мъжага, измъкна пистолет. Държеше го ниско, насочен към мен, като го прикриваше с тялото си. „Берета“. Скъпичък. Само най-доброто.

— Хайде, умнико! — обади се Тръмс. — Да се разходим до едно място и да видим колко ти стиска.

— Това можеш веднага да разбереш. Достатъчно ми стиска, за да не си изляза.

— Добре, копеле, ще те оправим, както си седиш.

Гласът му беше дрезгав и напрегнат. Той бръкна в джоба на пардесюто си, извади автоматичен нож и освободи острието. Хоук се появи зад гърба му, хвана главите на двамата му помощника и ги блъсна една в друга. Звукът ми напомни на удара на бухалка по бейзболна топка. Тръмс се обърна. Улових ръката с ножа, тласнах го към себе си, като внимателно извих острието настрани. Пъхнах лявата си ръка зад лакътя му и натиснах неговата ръка назад. Тръмс изгрухтя от болка. Изпуснатият нож изтрополи по масата. Блъснах Тръмс далеч от себе си, взех ножа и прибрах острието в черната дръжка. Тръмс се опитваше да запази равновесие, като се държеше с една ръка за стената на сепарето. Той се взираше в Хоук.

Хоук му се усмихна вежливо и безчувствено.

— Здравсти, Тръмс. — Хоук държеше беретата свободно в дясната си ръка. Не се бе прицелил. Хората на Тръмс се бяха свлекли на колене на земята. Единият подпираше безсилно главата си в ръба на масата, другият се клатеше напред-назад обхванал главата си с ръце, притиснати към слепоочията.

— Хоук, защо, по дяволите, се месиш? — гласът на Тръмс беше задавен.

— Играя с него — той кимна към мен.

— С това копеле?

— Обикновено му викам „бяла мутра“, но да, с него съм.

— Срещу един свой брат?

— Аха.

Ред седеше мълчаливо в далечния край на сепарето. Биячите отвън си кротуваха.

— Не знаех, че и ти си вътре — продължи Тръмс.

Хоук се усмихна и кимна.

— Той ме насмете пред една от моите курви.

— По някой път ги върши такива. Точно в негов стил.

— Хвана ме в крачка, когато не бях подготвен.

— Това няма никакво значение — усмихна се Хоук — бил ли си подготвен или не. Ти си едно малко подло копеле. Тръмс, но Спенсър е най-добрият. Или почти най-добрият.

— Не знаех, че си с него, Хоук.

— Такова е положението.

Хоук фиксираше Тръмс. Тръмс се размърда неспокойно и погледна автоматичния нож, който лежеше пред мен на масата. После отново погледна Хоук.

— Не знаех — повтори отново.

— Ако получи куршум в гърба или нещо подобно, ще знам кого да търся.

— Такова нещо няма да се случи.

Хоук се протегна, разтърси двамата, изгубили равновесие биячи на Тръмс и ги изправи на крака. Мускулите на ръката му се издуха и напънаха ръкавите на коженото му яке.

— Преди да се разкараш — казах на Тръмс, — да си виждал момичето, което търся?

Тръмс не ме поглеждаше. Той гледаше Хоук така, както преди време го бе гледала неговата курва:

— Тя е от момичетата на Ред. Работи за Ред.

Хоук кимна. Направи незабележим жест с ръка и Тръмс излезе заедно с хората си. Биячите му се отдалечиха в тълпата с видимо клатушкаща се походка.

— Бяла мутра, така ли? — попитах аз.

— В някои отношения съм много традиционен — каза Хоук. Пъхна беретата в колана си и се настани до Ред. Вече няма пот над

горната ти устна Ред, помислих си.

— Не са много тия, дето успяват да се справят с Тръмс — поде Ред.

— Крайно време е да станат повечко — отговорих. — Какво ще кажеш за момичето? Ейприл Кайл. От твоите ли е?

— Ти не си ченге, нали?

— Не съм. — Ред погледна Хоук. — И той не е.

Показах му снимката. Тази, която бе правена за завършването, с непоносимо ярките цветове на всички училищни снимки. Ейприл беше усмихната. Косата ѝ, която стигаше до раменете, бе вчесана назад, както на Фара Фосет. В покрайнините модите се задържат доста упорито. На снимката се виждаше бието на пуловера и набраната малка кръгла яка на блузата.

Първата тройка от голи момичета отново излезе на подиума. Въздухът бе горещ и наситен с дим — миришеше ми и на марихуана.

— Беше за малко при мен. После се разкара.

— Кога?

Ред сви рамене.

— Може да е било преди седмица. Не мога да следя за всичко. Имам доста момичета.

— Къде живееше?

— Южния квартал, улица Чандлър.

— Адрес?

— По дяволите, приятел, не мога да си спомня. Беше наела стая някъде там.

— Много добре си спомняш. Знаеш къде живее всяко от момичетата ти. Сигурно там имаш още пет-шест.

— Аз не работя така. Когато пристигнат, тия сополани са толкова неопитни, че не могат да различат задника си от една дупка в земята. Сериозно я загазват. Аз само налагам някакъв ред. Грижа се за тях на улицата.

— И те ти викат чичко Ред и се заливат от смях, когато ги гъделичкаш.

Ред се загледа в празната си чаша.

— Това си е голата истина, приятел — продължи той тихо.

— Твърде съм стар за подобни глупости — поклатих глава. — Дай ми адреса и се омитай.

Ред погледна Хоук, който стоеше до мен. Хоук му се усмихна. Ред отново ме погледна:

— Не ме е страх от теб — кимна към Хоук. — Нито от теб.

— Къде ли го оплескахме? — иронично подхвърлих на Хоук.

Хоук седеше неподвижен с ръце, скръстени върху масата. Когато не му се налагаше да действа, той изпадаше във вцепенение като каменен истукан. На лицето му винаги бе изписано неангажирано с нищо удоволствие. Без да променя изражението си, Хоук заби лявата си ръка в гърлото на Ред. Ред се задави и се свлече на пода. Хвана гърлото си с две ръце и започна да издава дрезгави, свирещи звуци. Хоук въобще не го поглеждаше. Той отново бе изпаднал в своето вцепенение, ръцете му лежаха спокойно склучени на масата пред него.

— Когато можеш да говориш — обади се той, — кажи адреса на Спенсър.

Мълчахме и слушахме виещата музика. Тълпата бе оредяла. Момичетата се влачеха по подиума. Накъсани ивици дим се промъкваха в розовите кръгове на прожекторите. Едно задушно и лишено от радост място, където имаше толкова много хора и толкова малко човечност. Ред все още се присвиваше, сграбчил с две ръце гърлото си. На два пъти се опита да говори, но нищо не се получи. Накрая от устата му излезе някакъв хрипящ грак.

— Триста и осемнадесет и половина... Триста и осемнадесет и половина, улица Чандлър. Апартамент 3В.

Дадох му визитната си картичка.

— Ако случайно видиш Ейприл, обади ми се.

Той кимна, като все още се държеше за гърлото. Очите му бяха влажни. Двамата с Хоук станахме.

— А трябваше да те е страх — каза Хоук на излизане.

ГЛАВА 10

В южния квартал съжителстваха странна смесица от алкохолици и млади мъже от висока класа, облечени в дрехи на Гучи, които приличаха на манекени от рекламни списания. Стените на старите къщи бяха набити с пясък и овесени с гирлянди от пълзящи растения — напомняха ми малките ресторантчета, в които сервират вино в гарафа и киш. Много сгради бяха оставени на произвола на съдбата — техните обитатели спяха по четирима-петима в едно легло.

Номер триста осемнадесет и половина не беше от поддържаните. Вратата на партера бе облепена, за да не се затваря. Бутнах я и ние с Хоук влязохме. Входът беше абсолютно празен, само по пода се въргаляше някаква опаковка от хляб и един отдавна умрял скорец. Отляво бяха подредени месингови пощенски кутии. Вратите им бяха откъртени и кутиите зееха празни. Имаше звънци с поставени до тях правоъгълни прорези за имената. Имената, разбира се, липсваха. Стъклото на вътрешната врата бе счупено и подлепено с шперплат. Върху него със спрей бяха напръскани цветни криволици от графити.

Хоук блъсна вътрешната врата. Тя се отвори широко. Резето на вратата беше изкъртено — изглежда някой доста якичък бе пробвал ритника си. Влязохме. Подът бе покрит с малки осмоъгълни плочки, които много отдавна сигурно са изглеждали бели, но сега бяха кафеникавосиви. Отдясно започваше стълбището.

— Предпочитам да се скатавам в твоето МГ — каза Хоук.

— Няма да ти е много весело, ако мадамата ти те домъкне на такова място.

Тръгнахме нагоре по стълбището. Стените бяха измазани, след това отново боядисвани и пребоядисвани и сега повърхността им бе покрита с дебел, неравен слой боя. Цветът беше почти същият както на пода. На площадката на втория етаж стоеше празна бутилка. „Водка с лимонова есенция“ — пишеше на етикета. На третия етаж имаше три врати. На тавана светеше електрическа крушка без абажур.

Вратите нямаха номера. В тесния коридор, под грозната светлина на крушката, заобиколен от голите врати, внезапно се почувствах самотен, отделен от Съюзън, от откритото море, от бейзбола. Доближих ухо до най-близката врата. Мъртва тишина. Хоук се ослуша пред следващата, после се премести на третата врата. Нищо.

— Откъдето и да броим, В трябва да е в средата — реших.

Хоук кимна и почука на средната врата. Никакъв отговор. Почука отново. Никой. Натисна бравата. Вратата не се отвори.

— Я се дръпни — казах.

Хоук отстъпи встрани. Аз ритнах вратата. И ние влязохме. Върху пода, на някакъв матрак лежаха двама — една млада негърка и бял мъж на средна възраст с нещо завито около бедрата му. Опитваше се да си нахлузи панталоните. В момента, когато нахълтахме в апартамента, той вече бе успял да ги обуе, но все още не ги бе закопчал. Момичето бе голо и не направи никакъв опит да се покрие. Тя седеше, облегнала гръб на стената и изпънала крака. Имаше същото изражение като танцьорките в „Слийпър“. Всички мълчахме. Мъжът продължаваше да се бори с панталоните си.

— Спокойно — започнах вместо извинение. — Няма да ви безпокоим. Търсим едно момиче, казва се Ейприл Кайл.

— Тук такава няма — отговори черната.

— Казаха ни, че живее тук — апартамент 3В.

— Тук е 3С.

— Елементарно, драги Холмс — обади се Хоук.

Не му обърнах внимание.

— Къде е В?

Мъжът вече беше успял да закопчае панталоните си и сега работеше над обувките. По-точно, ботушите — черни с цип — и се опитваше с влудяващо упорство да натика крака си в единия от тях, както бе полулегнал.

— В другия край на коридора — каза момичето.

— Познаваш ли Ейприл Кайл? — попитах я. Тя поклати глава. Нахлуващата от коридора груба светлина имаше почти театрален ефект — очертаваше тъмни сенки под скулите и гърдите ѝ. Показах ѝ снимката на Ейприл. — А тази, да си я виждала някога тук?

Момичето не си направи труд дори да погледне. Тя продължаваше да клати глава.

— Погледни!

Тя продължаваше да клати глава. Тъмните ѝ очи бяха празни. Бе отпуснала ръце, опрени с дланите надолу върху матрака, раменете ѝ бяха изгърбени. Партньорът ѝ бе успял да обуе единия си ботуш и сега насочваше всичките си усилия към втория. Дебелото му, косматото тяло почти се сгъваше на две, докато той се опитваше да дръпне ципа.

Прибрах снимката.

— Искаш ли да те заведем някъде?

Отново същото бавно завъртане на главата наляво, после надясно, пак наляво, пак надясно.

Хоук кимна към ЗВ. Кимнах му в отговор. Мъжът бе успял да закопчае и другия си ботуш. Отново погледнах момичето, което стоеше като вцепенено. Обърнах се и излязох в коридора. Хоук излезе след мен.

— Няма никаква логика в подреждането на номерата — опитах да се оправдая.

— А защо си мислиш, че трябва да има.

Почуках на ЗВ. Тишина. Почуках отново.

— Сега е мой ред — каза Хоук.

Аз се дръпнах и той ритна вратата. В стаята имаше едно легло. Тясно легло с метални, боядисани в бяло табли, дюшек и протрита плюшена кувертюра. Леглото беше празно. Стаята също. Единственият друг предмет в стаята, освен леглото бе една закачена на стената снимка. Цветна снимка на някаква къща. Струваше ми се позната — това бе домът на Ейприл Кайл. Мъжът от ЗС изтича надолу по коридора и се втурна по стълбите. Момичето стоеше на вратата и ни гледаше — облегнала рамо на касата, с ръка подпряна на кръста. Огледах стаята. До вратата имаше електрически ключ. Натиснах го. Над главата ни светна крушка, настроена също толкова недружелюбно, колкото и тази в коридора. Издърпахме кувертюрата от големия дюшек, преровихме под дюшека, под леглото, около вратата. Един мръсен прозорец в другия край на стаята гледаше към въздушната шахта. Отворих го и опипах отвътре във всички посоки, докъдето можех да стигна.

— Нищо няма да намерим, скъпи — обади се Хоук.

— Знам.

— Да пробваме и в А — предложи той.

— Добре е да знаеш, че си направил всичко възможно.

И в А нямаше никой. Нито момиче. Нито мъж. Нито страст. Нито търговия. Нито екстаз. Нямаше и никакви насочващи следи. Трябваша ни пет минути, за да се уверим в това.

Когато приключихме огледа, единственото, с което разполагахме, бе голото момиче до вратата на празната стая под светлината на голата крушка, която хвърляше драматични сенки наоколо.

Погледнах я.

— Какво ще правим с нея? — попита Хоук.

— Нищо няма да правим с нея. Продължавах да я гледам.

— Искат ли да се позабавляваш, миличък? — накрая каза тя.

— Не, въобще не ми е до забавления.

Хоук тръгна надолу по стълбите:

— Хайде, пречиш й да си върши работата.

Последвах го. Надолу по тясното, гадно стълбище. Проверихме останалата част от блока. Беше празен. След като излязохме на улицата, казах на Хоук:

— Това не ми харесва. Нещо трябва да се е случило.

Тръгнахме към колата.

— Трябва. И двамата знаем колко струва това трябва.

— Колко години й даваш? — кимнах към блока.

— Тя е на средна възраст, скъпи. На тридесет вече ще е мъртва.

Когато влязохме в колата, лицето му, осветено от уличните лампи, бе напълно безизразно.

Когато се върнахме в „Слийпър“, Ред вече го нямаше. Нямаше го и там, където бихме могли да го намерим. Тръмс също бе изчезнал. Започвах да се чувствам като Мечо Пух. Колкото повече търсех Ейприл Кайл, толкова повече я нямаше. Беше 11 часа — втората ми поред нощ във ВОЕННАТА ЗОНА. Емоциите за днес стигаха, за да се справя с тях.

Пред входа на едно кино, където вървеше забранен за непълнолетни филм, само с мъжки състав, Хоук ми каза:

— Всичко това не ти ли намирисва?

— Имаш предвид всичките ни усилия да намерим едно момиче, за което от самото начало знаехме къде се намира?

— Ъ-хм.

— Може би. Или просто все още не сме се натъкнали на нея.

— Обикновено бързо се ориентираме, когато трябва да се „натъкнем“ на някого.

— Тогава сигурно околните прелести доста са ни поразсеяли.

Някои от мъжете, които влизаха в киното, хвърляха възхитени погледи към Хоук. Никой не го заприказва.

— Кара кръвта ти да закипи във вените, нали? Целият този блясък?

— Опа! Предпочитам да се прибера у дома и да си измия зъбите. Искаш ли да те закарам донякъде?

Хоук поклати глава.

— Предпочитам да се поразходя.

Кимнах му и тръгнах по Тремонт.

— Пази се от Тръмс. Той не е от хората, които обичат да губят — предупреди ме той.

— С това трудно се свиква.

ГЛАВА 11

Взех един горещ душ преди лягане, изпих три бутилки „Ролинг рок“ и изядох един сандвич с месо и бял хляб. Моят „Сарторис“ бе все още на нощната масичка у Сюзън, така че трябваше да се примиря с един роман на Джон льо Каре^[1]. Той ми хареса. Заспах след още една бира и сънувах, че Джордж Смайли, който изглеждаше съвсем като Алек Гинес, преследва Хоук и мен. Безуспешно се опитвах да намеря Сюзън.

Събудих се в 7:10, когато слънцето караше пращинките да танцуват във въздуха. Беше събота. Сюзън не бе на работа. Ако бях достатъчно бърз, можехме да закусим заедно.

Когато в 8:10 влязох в Смитфийлд, пред залата за боулинг нямаше никой. За висене имаше предостатъчно време, хубавите места никога не се свършваха. Животът в Смитфийлд течеше спокойно. В Бостън жените от ВОЕННАТА ЗОНА вече бяха на поста си.

Когато паркирах пред къщата на Сюзън, тя вече бе станала и се разхождаше по синя грейка с бяла ивица на панталоните. Влязох в кухнята и тя ме целуна.

— Отивам да бягам. Искаш ли да дойдеш? Заради теб ще бягам по-бавно.

Моят спортен екип, който винаги стоеше тук, бе по-обикновен от нейния: черен клин, черно вълнено поло и сив пуловер с изрязани ръкави, който обличах над полото. Сивите ми маратонки бяха шити на няколко места.

— Човек може да си помисли, че бягаш за клуб „Последна надежда на бездомните“ — каза Сюзън.

Бягахме бавно по главната улица. Темпото на Сюзън не представляваше голямо предизвикателство за мен. Температурата бе около нулата. Не духаше. Слънцето разливаше ясни сенки на пътя пред нас. В неделя, в 8:15 нямаше много хора по улиците на Смитфийлд.

— Нещо ново във връзка с Ейприл? — попита Сюзън.

— Нищо.

— Разбра ли дали наистина проституира?

— Да, със сигурност. Сводникът ѝ се казва Ред. Говорих с него. Говорих и с Ейми Гурвиц. С Хоук открихме един апартамент на Чандлър, където е живяла за известно време. На стената висеше снимка на къщата ѝ.

— На нейната къща?

— Да. Никакви снимки на майка, баща, братя, сестри — само къщата.

Минахме покрай гимназията, чийто двор все още зеленееше, въпреки че бе зима. Паркингът беше пуст.

— Колко тъжно! — каза Сюзън.

— Да.

— Да не би да си намесил и Хоук в тази история?

— Така се случи.

— Оказа се по-сложно, отколкото изглеждаше в началото?

— Може и така да се каже. Имах проблеми с един сводник и реших, че ще е по-добре Хоук да ми пази гърба. Освен това той познава човека, който държи повечето от уличните проститутки. Казва се Тони Маркас. Предположих, че може да ми е полезен.

— И не сте я намерили, въпреки че работите заедно?

Поклатих глава. Сюзън обиколи паркинга и се отправи по обратния път към къщата.

— Това прави около 2 мили — пресметнах разстоянието.

— Да. Винаги бягам по толкова.

— Избрала си най-трудните. Казват, че първата и последната миля са най-трудни.

— Ако бягах повече, досега да съм се отказала.

Бяхме водили този разговор поне двадесет пъти досега. Кимнах.

— Не е ли странно, че дори заедно с Хоук не можете да я намерите? Ако, разбира се, Ейприл е във ВОЕННАТА ЗОНА. Зоната не е чак толкова голяма.

— Да, странно е. Може да сме се разминали, когато е била с някой клиент, но... — свих рамене.

Зад търговския център, край един контейнер ровичкаше и душеше за храна малкият лабрадор с тяло, което приличаше на варел. Сградите около Комън бяха квадратни и достолепни, слънцето подчертаваше тяхната белота, върху която ясно се открояваха голите

черни клони на дърветата. Мълчахме. Когато завихме по улицата на Сюзън, ми замириса на горящи дърва. Шик запазена марка.

— Един душ ще ми дойде добре — каза Сюзън, когато свихме по алеята към къщата й.

— Мисля, че ще е по-добре да те придружа. Човек никога не знае кой може да изникне иззад завесата на душа.

— Виж ти — засмя се Сюзън. — Чувствам се толкова сигурна, когато съм с теб.

Запалих камината в хола, а Сюзън приготви кафето. После се изкъпахме. Душът на първия етаж бе по-голям, широката кабина имаше плъзгащи се стени и преди да се изкъпем, вече бяхме възбудени до полуда. Предложих нещо, което Сюзън отхвърли.

— Ще се удавя — оправда се тя.

Чисти и завити в огромни хавлиени кърпи, но все още мокри, ние влязохме в хола. Огънят бе силен и излъчваше топлина.

— Тук няма опасност да се удавя — каза Сюзън.

— Кушетката или пода?

— Килимът е дебел.

— Значи пода.

Прегърнах я. Двете кърпи се свлякоха.

Притиснала устни до моите, Сюзън промърмори:

— Никакви мисионерски пози, перко! Килимът не е толкова мек.

— Нито пък аз.

— Нежно... — промълви тя. — Абсолютен разкош.

---

[1] Джон льо Каре (р. 1931) английски новелист, създател на остаряващия и непогрешим агент на тайните служби Джордж Смайли.

↑

ГЛАВА 12

Сюзън бе седнала срещу мен, облечена с бяла тениска с надпис на гърдите: „Балони над Бостън“. Под него се мъдреха няколко многоцветни балона. Тя пиеше кафе и ме гледаше как приготвям закуската.

— Прословутите царевични палачинки на Спенсър. Имаме ли още от кленовия сироп, който сварихме миналата пролет? — попитах аз.

— В хладилника, буркана от фъстъчено масло.

Извадих го от хладилника и го сложих да се затопли в тигана. После отмерих равни части едро смляно и фино царевично брашно в една купа.

— Цялата тази история около Ейприл Кайл не ти се нрави — каза Сюзън.

— Да — прибавих малко бакпулвер, — не ми харесва това, че не можем да я намерим, а когато се върнахме да търсим сводника ѝ, той също беше изчезнал.

— Но има и още нещо — каза Сюзън. — Нещо друго. Ти не си... — Сюзън помисли около една секунда. — Станал си някак затворен в себе си.

Разбих две яйца с малко мляко.

— Самото място е много потискащо. Често съм се срещал с мизерията, но сега за първи път изпитах усещането, че тя е абсолютно неизменна. Два дни прекарани във военната зона — и аз се чувствам така, сякаш съм изял две купи мас.

Сюзън кимна.

— Това не е първият ти сблъсък с покварата.

— Знам, но въпреки това е много потискащо. Може би има някакъв праг на максималната поносимост към всичко това и аз съм успял да го достигна. Спомням си една черна проститутка на около двадесет и пет — тридесет години. Сводникът ѝ щеше да я пребие просто така, за нищо, и аз ѝ казах, че ще я взема със себе си, а тя ми се

изсмя. — Прибавих малко олио към маслото. — И беше права. Къде, по дяволите, можех да я заведа? Да потърся в телефонния указател на М за номера на някой манастир?

Налях олио в тигана и включих газта.

— После едно черно момиче на около петнадесет, което се чукаше с някакъв бял дебелак на средна възраст върху един гол дюшек в голяма празна стая. Онзи се изпари, когато се появихме да ги питаме за Ейприл, а момичето ме питаше дали искам да се позабавлявам с нея.

Изсипах четири малки кръгчета от палачинковото тесто върху стгорещения тиган и ги наблюдавах как набъбваха и се увеличаваха. Когато се образуваха мънички балончета, ги обърнах от другата страна и след няколко минути две от тях стояха в чинията на Сюзън и две — в моята.

Сюзън ги намаза с масло, заля ги с домашно приготвения сироп и започна да закусва.

— Хм-м...

— Само едно „хм-м“?

— Не искам да се надуваш много.

Изядох една палачинка.

— Въглехидратен енерговъзстановител. Подходящ след уморително бягане — обясних.

— Ти не си уморен от бягането.

— Може би трябваше да ти приготвя миди?

Изядохме по още една палачинка и аз сложих още четири в тигана.

— Кара те да се чувстваш безпомощен.

— Аха.

— Какво казва Хоук?

— Доколкото разбирам — поклатих глава, — зоната му се струва много забавна.

— Колко глупави сте вие смъртните, така ли?

Сложих още две палачинки в чиниите.

— Да, той и Пък.

— Това, че повечето от онези жени са черни, кара ли те да се чувстваш безпомощен? По... наивен не е точната дума, но нещо в този смисъл.

— Възможно.

Продължавахме със закуската. Сюзън ми наля още кафе. Сложих още две палачинки.

— Колко още можеш да изядеш, преди да се пръснеш?

— За теб не знам. Аз обаче приключвам с тези двете.

— Но най-вече досегът със света, в който петнайсетгодишни момичета са стока, както електрическите изкуствени полови органи и гугените кукли. Свят, който е отдаден на апетита и търговията — отпих малко от кафето си.

— Това е много потискащо. Не искаш ли да се откажеш?

— Не.

— Знам, че го правиш заради мен. Но аз се тревожа за теб много повече, отколкото за Ейприл Кайл. Ако искаш да се откажеш, бих те разбрала.

Поклатих глава.

— Не можеш ли? — попита тя.

— Не.

Мълчахме.

— Какво ще кажеш за още две — опитвах се да я съблазня.

Сюзън поклати глава. Гледаше ме съсредоточено, както само тя можеше да гледа.

— Защо не можеш?

Свих рамене.

— Такава ми е работата.

— Дори когато ти създава толкова неприятности?

— Ако правиш нещо само когато е лесно, струва ли си въобще да се захващаш с него?

Тя се усмихна. Устата ѝ стана по-голяма. Когато Сюзън се усмихваше, цялото ѝ лице се усмихваше, а очите ѝ блестяха.

— Никога не разочароваш хората край себе си. Ти и Котън Матър^[1].

Продължавах да се любувам на усмивката ѝ. Тя компенсираше толкова други неща. Може би всичко.

— Не съм сигурен дали мога без теб.

— Можеш, но няма да ти се наложи да пробваш.

---

[1] Котън Матър (1662–1728) американски писател, теолог и свещеник, известен с ревностния си пуританизъм. ↑

ГЛАВА 13

Продължих да работя по случая в неделя следобед. В четири часа двамата с Хоук седяхме зад бара на „Дж. Дж. Донован“ в Норт Маркет.

— Ако искаш, мога да дойда с теб и да те пазя от изненади — предложи Хоук. Той пиеше бяло вино, аз — бира.

— Този път ще рискувам сам. Искам да провериш нещата от другия край.

— Имаш предвид Тони Маркас?

— Да.

— Това е върхът на края.

— Прав си. Започни оттам, а аз ще се ровя тук, на дъното. Ако успея да намеря следа и да тръгна нагоре, а ти — надолу, може би ще се срещнем някъде по средата и ще научим нещо.

— Претенции към методите ми на работа? — Хоук отпи от виното.

— Никакви. Ти познаваш Маркас. Познаваш хората около него. Разбери какво точно става. Единственото, което искам, е момичето.

Хоук кимна. Отпи още малко вино.

— Връщаш се обратно в зоната, за да поогледаш отново?

Кимнах. Бирата ми бе свършила. Барманът ми наля още една.

Хоук ме гледаше:

— Познаваш Маркас, нали?

— Да.

— Знаеш, че ако е намислил нещо, трудно ще го спрем.

— Да.

— Струва ми се, че ще ни чакат доста неприятности. На мен ми е все едно. Ти сигурен ли си, че си подготвен?

— Какво те безпокои, Хоук?

— Нещата ми се струват много странни. От петък насам успях да разпитам наоколо — няколко сводника, проститутки, познати. Всеки си затваря устата. Никой нищо не знае. Всеки променя темата. Всеки

става страхотно предпазлив, когато чуе, че някакво шестнадесетгодишно момиче трябва да бъде върнато на майчето си.

— Виж какво можеш да разбереш от Маркас. Опитай се да го накараш да побеснее.

Хоук показа своята допотопна усмивка и излезе. Платих сметката и тръгнах към зоната.

Тя гъмжеше от живот и в късната неделна вечер светеше като запалено гнило дърво. Някой беше казал нещо подобно за английския кралски двор. Ралей? Не можех да си спомня. Тръгнах по Уошингтън в посока към южния квартал и се оглеждах за една млада бяла проститутка. Видях няколко, но нито една от тях не беше Ейприл. Близо до улица Стюард бе паркиран един бял ягуар, вероятно колата на Тръмс. Усещах тежестта на пистолета в кобура до бедрото ми. Приятна тежест. Успокояваща. Ягуарът се отдели от тротоара и изчезна в уличното движение. Мернах черната курва с подобния на сърп белег над окото, която бях видял с Тръмс през първата ми нощ в зоната. Стоеше пред един бар, чиито прозорци бяха облепени с надписи: „Чисто голи момичета“. Беше облечена в бяла рокля с пухкава яка от изкуствена кожа. Тя заговори минаващия край нея мъж. Той поклати глава и ускори крачките си. Застанах до нея и я попитах:

— Колко вземаш за една нощ?

Тя ме погледна, отвори уста и после я затвори.

— Виждала съм те някъде.

— Да ме видиш, значи да се влюбиш в мен. Колко?

— Не става, господине. Стой по-далеч от мен.

— Две стотачки. Отиваме при мен.

— Тръмс ще ме пребие.

— Няма защо да му казваш. Живея на Комън. Ще прекараме един — два часа у нас, после те връщам обратно. Той не трябва да знае. Двеста.

Тя вдигна рамене.

— Защо не?

Взехме такси от Бойлстън. До апартамента ми можеше да се стигне пеша за пет-десет минути, но тя носеше деветсантиметрови токове и едва пристъпваше.

Когато влязохме у дома, тя се огледа в огледалото на антрето, за да се увери, че изглежда както трябва.

— Нещо за пиене?

— Джин и севън ъп — каза тя. Овладях една нервна тръпка.

— Нямам севън ъп. Какво ще кажеш за джинджър ейл?

— Става.

Отидох в кухнята да ѝ приготвя коктейла. Когато се върнах, тя вече беше съблякла роклята си. Бельото ѝ от изкуствена коприна беше доста оскъдно. Еротика от евтиния пазар.

— Предпочиташ ти да ме съблечеш или да продължавам сама?

— Просто искам да поговорим. Много съм самотен.

Тя вдигна рамене.

— Така или иначе си получавам парите. Ще ми дадеш двете стотачки, нали?

Дадох ѝ джина, оставих бутилката с „Ролинг рок“ върху масичката за кафе извадих портфейла си и измъкнах две по сто. Оставаха ми пет долара, но не ѝ позволих да ги види. Подадох ѝ парите. Тя ги взе, сгъна ги и ги скри в бикините си. После седна на кушетката, вдигна крака на масичката, облегна се на канапето и изпи една трета от джина си.

— Говори. Разкажи ми за живота си.

Тялото ѝ бе насинено.

— Опитвам се да намеря едно момиче, Ейприл Кайл.

Тя отпи още. Погледът ѝ бе празен.

— Хубаво.

— Парите си струват.

— А-ха.

— Какво пречи, ако я намеря? Кого го е еня? Защо не ми помогнеш?

Беше си изпила джина. Станах и ѝ направих друг. Когато се върнах, тя разглеждаше снимката на Сюзън върху библиотеката.

— Тази твоята ли е? — посочи с брадичка към снимката.

— Да.

— Женени ли сте?

— Не, не сме.

— Затова ли искаш само да си говорим?

— Това е една от причините.

— Какво още, не ти действам ли?

— Не, дори доста ме разсейваш с поразголения си задник, но в момента работя и трябва да се съсредоточа.

— А държиш да си платиш, така ли?

— Почти.

— Откъде познаваш тип като Хоук?

— Залагахме на едни и същи карти преди доста време.

— Не можеш безнаказано да се забъркваш в такива истории.

— Откъде знаеш, че го познавам?

Тя отпи една глътка:

— Така разправят. Разправят, че си бил с него.

— Тръмс ли те насини така?

— А-ха.

Тя изпи коктейла и ми подаде чашата си.

— Лесно спечелени две стотачки, скъпи.

Донесох върху един поднос бутилката джин, джинджър ейл и лед и ги оставих върху масата. Приготвих ѝ нова чаша.

Тя се усмихна, пи, усмихна се отново и поклати глава.

— Как се казваш?

— Велма. Велма Фонтейн.

— Радвам се да се запознаем. Аз съм Ланс Картей.

Тя леко присви очи:

— Казваш се Спенсър.

— Може и така да е.

— Опитваш се да ме премяташ, а?

— Само малко, Велма. Просто лош навик. Свикнал съм да премятам почти всеки.

Пи още малко джин и ейл. Хареса ѝ. Мислех си, че тази смес може да задуши и пор, но всъщност никога не съм се оправял с джина.

— Сега се опитваш да премяташ не когото трябва — каза Велма.

— Кого например?

Тя се усмихна отново. И отново поклати глава. Мнението ми за Тръмс се повиши от това, че бе успял да я върже.

— Знаеш ли къде е момичето?

— Може би.

Още една глътка от „Ролинг рок“.

— Не ми ли вярваш? — попита Велма.

Чашата ѝ бе празна. Тя се наведе и си приготви още едно.

Свих рамене.

— Не е там, където можеш да я намериш.

Не казах нищо. Сюзън ми бе споменала, че това е най-хитрата ми уловка в разговорите. Велма си пиеше питието — джин, едно кубче лед и малко джинджър ейл.

— Не се е държала както трябва.

Кимнах.

— Глупава малка патка. Беше й добре, заработваше си парите. После се появи ти, започна да ровиш и малката загази.

— Още джин?

— Бяха я настанили в приятна къща, хубава работа на повикване, никакви улици и тя пак не можа да се справи. Тогава я пратиха при Ред.

Усмигнах й се леко, окуражаващо: „Да, да, скъпа, разкажи ми всичко“, добронамерено.

— Няма да я намериш.

— Вероятно не — казах. Тъжно. Сломено. Наранен и по детски беззащитен.

— Знаеш ли защо няма да я намериш?

— Не.

Велма се усмигна отново:

— Защото тя дори не е в Бостън. Имаш ли цигари?

Поклатих глава.

— Моите са в роклята. Ще ми ги донесеш ли, сладурче Ланс? Тя се изсмя, един задавен, гърлен смях като че ли бе сериозно настинала. Станах и намерих в джоба й пакет „Ноу“, ментолови, 100 мм и кибрит. Извадих цигара, запалих я и й я подадох. Такива можеш да пушиш само ако си пиян. Тя беше. И затова взе цигарата.

— Хей, Ланс, ти си копеле от класа, сладурче!

Все още усещах в устата си вкуса на цигарата. Как, по дяволите, съм могъл да ги пуша навремето? Бяха също толкова противни, както сместа от джин и джинджър ейл, която тя пиеше. Велма дръпна от цигарата, отпи една стабилна глътка и остави димът да се процежда през ноздрите й.

— Провидънс — каза тя.

— Провидънс?

Още веднъж дръпна от цигарата — дълго, дълбоко и краят на цигарата се разискри.

— Знаеш ли какво е овцеферма?

— Не.

Тя мълчеше. Пушеше. Пи още малко джин. Отново напълни чашата си и пак пи. Бе по-стара, отколкото си мислех. Бедрата ѝ бяха почнали да трупат тлъстини и по ханша ѝ се бяха образували бричове. Линията, в която бедрата ѝ се съединяваха със задника, беше заличена. Стомахът ѝ образуваше гънка, когато тя се излягаше върху кушетката.

— Овцефермата е за типове, които си падат по извратения секс. Ако си курва и вече не те бива, свършваш там.

— И Ейприл се намира в една овцеферма в Провидънс?

— Никога не съм казвала това.

— Знаеш ли къде в Провидънс има овцеферма?

— Никога не съм ходила там, никога никъде не съм ходила. Никога не съм излизала от Бостън. — Сълзи изпълниха очите ѝ, преляха и се стекоха по лицето ѝ. Гласът ѝ стана по-плътен. — Никъде никога не съм била. Няма и да бъда. Тя се отпусна на дивана, разположила крака върху масата, блъсна чашата си, но не ѝ обърна никакво внимание.

— Можеш ли да ми намериш адреса на овцефермата? — попитах я.

Тя не ми отговори. Плачеше, подсмърчаше и си мърмореше нещо, което не можех да разбера. Тя се излегна върху кушетката, затвори очи и спря да плаче. Подсмърчаше още минута-две и после притихна. После захърка. Станах, взех си още една бутилка бира от кухнята, седнах край нея на дивана и я наблюдавах, докато спи.

Събуди се след два часа — беше в отвратително настроение. Помогнах ѝ да се облече и я настаних в едно такси. После се качих, за да допия бирата си и да размишлявам върху овцефермите.

ГЛАВА 14

Провидънс е на около час път южно от Бостън по магистрала 95. В града се намира университетът Браун, училището за дизайн и красивата сграда на щатското правителство, гражданският център и Федерал хил, възстановеният италиански квартал с бетонните арки в началото на Атуел авеню.

Този път не отседнах в хотел „Федерал хил“. Отидох в „Билтмор плаца“ на площада до гарата и наех стая.

— Къде тук може човек да се пораздвижи? — попитах пиколото, когато ме заведе до стаята ми. Носех бяла немачкаема риза, шушляково яке в червено и бяло каре, черни широки спортни панталони с бял колан и бели спортни обувки. За това се бях изръсил почти \$100 в скъпия магазин „Заур“. Когато работя в нелегалност, не се скъпя. Тъмната ми вратовръзка на малки конски главички бе разхлабена при яката. Бях сложил розов пръстен с циркон, инкрустиран в оникс и смърдях на „Брут“.

— Пускаме музика във фоайето, господине.

Сгънах една петдоларова и му я бутнах.

— Не схвана интимната ми мисъл. Движение, дъски, нещо такова?

— Извинете, господине, но наистина не мога да знам нищо за подобни места.

Той се усмихна, запъти се към вратата и излезе. Оставих сака си, слязох пред хотела и взех такси.

— Карай по Дорънс. Искам да разгледам града.

— Да, господине — каза шофьорът.

— Къде тук човек може да се позабавлява?

Държах сгъната между пръстите си още една от пет и тактувах с нея по гърба на седалката му, когато се наведох напред, за да говоря с него. — Да знаеш някое подходящо място?

Шофьорът хвърли бегъл поглед назад:

— Какво по-точно, господине?

— Ами, вино, жени и песни — ухилих се. Мъжки разговор. — Ако се наложи, мога да мина и без песни.

Шофьорът беше негър на средна възраст с късо подстригана побеляваща коса и прошарени мустаци.

— Курви ли търсиш?

— Точно така, приятел, съвсем точно си ме разбрал. Ще ми помогнеш ли?

Шофьорът поклати глава.

— Аз не съм сводник. Ако имаш адрес, закарвам те и толкова.

— Мислех си, че можеш да ми подскажеш нещо.

Размахах банкнотата пред лицето му.

— Не — той спря. — Защо не опиташ в друго такси?

Излязох, без да протестирам, и той потегли. Спях друго такси и процедурата се повтори. Около 3 часа се мотам из Провидънс в таксите на най-задръстените шофьори, които някога съм виждал. В 4 без 10 най-после ми провървя. Таксито приличаше на земноводна жаба.

— Мога и да се опитам да те свържа с един мой човек — каза шофьорът. Беше дебел и нисък, от годините, прекарани в тази трошка, тялото му сякаш бе добило формата на седалката. Когато минахме по улица Фаунтин, покрай полицейския участък, а след това и край пожарната, той не се обърна. В Провидънс полицаите носеха кафяви униформи, а колите им бяха боядисани в кафяво и бяло. Бях абсолютно сигурен, че полицаи в кафява униформа не може да се справи с никое престъпление. А може би това бе жест към традиционни цветове на местния университет.

— Правиш ми страхотна услуга. Имаш от мен една десетачка от благодарност. — След два часа търсене бях увеличил мизата.

— Ще ти струва 20 долара, за да те свържа с приятелчето, плюс парите за таксито.

— Само за да ме свържеш с твоя човек!? Ще ми излезе доста солено.

— Ти си решаваш — гласът му беше дрезгав. Вратът му се диплеше на тлъсти гънки над яката на ризата.

— О, по дяволите! В края на краищата това са само пари, нали така? Не можеш да ги отнесеш със себе си на оня свят.

Без да се обръща, шофьорът протегна назад ръка. Дадох му две по десет. Той ги натика в джоба на ризата си, зави надясно и след две

минути спря на улица Дорънс пред Уестминстър Мол. Без да поглежда назад, той каза:

— Три и осемнайсет дотук.

Дадох му 5 долара и той ги сложи в другия си джоб.

— А рестото?

— Остава бакшиш.

После ми подаде обикновен лист хартия:

— Навий го на руло и го дръж в лявата си ръка. Моят човек се казва Еди. Той ще ти се обади.

Взех листа, навих го на руло и слязох от таксито. Жабата потегли. Отляво се намираще най-лъскавият салон на „Бъргър Кинг“ в целия свят, пред мен — пешеходна зона с няколко затворени за ремонт магазини. Изискани фасади стояха до много скапани сгради, но мястото пораждаше онова приятно усещане, което човек винаги изпитва в гъмжащите от хора открити зони на големите градове.

Тръгнах надолу по улицата. В средата на пешеходната зона, до една рекламна будка, бе завързан червен руански полицейски кон, полицаят навярно бе влязъл в будката, за да си поприказва с гражданството. Близо до някакъв магазин, който предстоеше да бъде „Даден под наем след приключване на реконструкцията“, ме заговори един тип:

— Как си? Аз съм Еди.

— Здравсти, как си.

Тръгна до мен.

— С какво мога да ти помогна?

— Един приятел ми каза, че можеш да ми намериш нещо по-интересно.

Еди кимна. Светлорусата му коса бе сресана наляво, той носеше очила със златна рамка и имаше белезникава кожа. Под жилетката му се виждаше вълнена карирана риза.

— Естествено. Какво по-точно?

— Ами... — покашлях и си придадох смутен вид, — казаха ми, че тук имате нещо по-специално.

Еди спря, пъхнал ръце в задните си джобове, и ме погледна:

— По-необичайно?

Направих неопределен жест с ръка.

— А, да... малко по-извратено. Понякога на човек му се иска нещо по-различно.

— Колко даваш?

— Пари имам. Те не са проблем. Мога да си платя.

Еди кимна отново. После кимна още веднъж и ми смигна:

— Мога да ти уредя нещо такова. Ще ти струва две стотачки. Едната за мен, едната за човека, който държи мястото. Устройва ли те?

— Напълно.

— После от теб зависи. Ако искаш повече от една дъска, добре, ако ти трябва калибър S или M, пак добре. Чат ли си?

Кимнах.

— Ако искаш да оставиш бакшиш на дъската, оправяте се помежду си.

Кимнах.

— Дай ми стотачките. Ще те закарам до мястото.

Извадих от портфейла си една по сто и пет от двадесет и му ги дадох. Той ги преброи и ги прибра. После завихме по една пресечка на Ронтиак, качихме се в колата и потеглихме нагоре по хълма в посока университета. Минахме край училището за дизайн и самия университет, край едни от най-елегантните строени някога викториански къщи. След десет минути Еди паркира на улица Ейнджъл, близо до пресечката със Симпсън, пред една боядисана в тъмносиньо триетажна викторианска къща с голям мансарден етаж. Над прозорците имаше орнаменти в жълто и черно, които напомняха слънчев изгрев.

— Това е мястото — каза той и слезе от колата. Последвах го. Изкачихме три широки дървени стъпала, минахме по широката веранда и Еди позвъни на вратата. Вратата ни отвори един спортяга в зелен пуловер „Лакоста“ и бяла риза. Имаше загара на спортните клубове, космати мустаци и тъмна, оформена със сешоар коса.

— Едно приятелче иска да види госпожа Рос — каза Еди. Мъжът кимна. Еди му подаде моята стодоларова банкнота. Мъжът ми се усмихна и каза:

— Оттук, сър.

Введе ме в стая с висок таван, мраморна камина и сводести прозорци на две от стените. Седнах на една твърда кушетка с крака във формата на лапи и мъжът изчезна. Може би след около минута влезе

жената. Беше ниска, на средна възраст, бялата ѝ коса бе бухнала от къдренето. Носеше черно поло, червена карирана плисирана пола и черни ботуши. Имаше златен медальон на верижка, големи кръгли обици и пръстени на почти всеки пръст. Тя влезе и се изправи пред мен. Нямаше грим, ако се изключи ружа върху скулите ѝ, който изпъкваше на бялата ѝ кожа.

— Добър ден. Аз съм госпожа Рос. Имам десет момичета. Как ще се разберем?

— Чух, че момичета ти правят по-специални услуги.

— Всичко, което пожелаете — каза тя твърдо.

— Всички?

— До една.

— Може би е най-добре да ги огледам.

— Разбира се. Две са заети в момента, но ще кажа на останалите да слязат и се представят. Нещо за пиене?

— Не засега.

Госпожа Рос кимна.

— Разбира се. Ще повикам момичетата.

Излезе заднешком и ме остави сам в тишината на викторианската стая. Навън по улица Ейнджъл минаха ученици на велосипеди. Чух енергичното тракане на токетата на госпожа Рос по коридора и след малко тя се появи през подобната на арка врата. След нея влязоха осем млади момичета. Четири бяха бели, три — негърки и една азиатка. Третата подред бе Ейприл.

Осемте се подредиха свободно в полукръг и фиксираха средата на стаята с празен поглед като модели на ревю. Лицето на всяка от тях имаше някакво типично изражение, което не се променяше. Изражението, което бе предназначено за сцената, досетих се. Най-голямата бе може би на около 19, най-малката — на 14 или 15. Дрехите им ги правеха още по-малки — умело създаден ефект тип „малкото момиченце с големите помпони и копченца“. Ейприл например беше по бяла блузка, зелен пуловер и черни къси чорапки и равни обувки. Русата ѝ коса бе вързана на опашка на една страна. Жизнерадостната Бъгсби.

— Коя си избрахте? — госпожа Рос не обичаше да си губи времето и определено нямаше да позволи на други това. Чудех се, дали не би трябвало да им огледам зъбите.

— Тази.

— Добре. Ейприл, покажи стаята си на господина.

Останалите седем излязоха и Ейприл се приближи до мен, подаде ми ръка и каза:

— Аз се казвам Ейприл, а ти?

— Оле Хоп.

Тя се усмихна безсмислено и без топлина.

— Добре Оле, искаш ли да дойдеш с мен?

— Бих те последвал навсякъде, сладурче — казах с голяма сърдечна усмивка.

Тя ме хвана за ръка. В коридора имаше широко стълбище, което се извиваше на 180 градуса. Тръгнахме нагоре по стъпалата хванати за ръце, направихме завой на междинната площадка и излязохме до коридора на втория етаж. Никакви мебели или килими. Стигнал си вече дотук, дал си парите, повече няма смисъл да те впечатляват. Стаята на Ейприл бе отдясно в дъното на коридора. Влязохме.

ГЛАВА 15

Стаята беше спартанска. Имаше само едно хубаво двойно махагоново легло и бюро. Прозорецът на отсрещната стена бе затъмнен с червени пердета. Зад вратата имаше друга — вероятно вратата на гардероба. Ейприл седна на леглото и небрежно разтвори крака. Ако не проявява повече въздържаност, на четиридесет ще бъде вече дебела. Сега тя беше сладка — една червенобузеста, пухкава хубост. Устните ѝ бяха нацупени, а зъбите ѝ — бели и равни. Когато започна да се държи по-свободно, движенията ѝ станаха театрално предвзети. Особено, когато се изтегна върху леглото.

Отворих вратата към това, което мислех за гардероб. Оказа се, че е точно такова. В него висяха няколко рокли. Освен тях имаше окачени на куки различни кожени ремъци и едно дървено гребло — твърде дълго, за да бъде пинг-понг ракета и твърде късо за кану. На пода стояха чифт маратонки и друг чифт официални обувки с остри, високи токове — очевидно тя имаше повече от едно амплоа. В гардероба нямаше нищо друго.

Обърнах се към Ейприл. Тя беше заметнала полата си над бедрата и ми показваше достатъчно ясно, че отдолу няма никакво бельо. Погледна с театралното си изражение — нацупена невинност, Лолита, Деби Дас Далас. Вероятно в интервала между клиентите си репетира пред огледалото.

Отметнах завесата. Зад нея, пред прозореца, бе опъната гъста телена мрежа. Пуснах завесата. Огледах останалата част от стаята. Нямаше друг изход. Нищо не ми подсказваше, че в стаята има подслушвател, което не значеше, че такъв няма. Върху махагоновото бюро стоеше радио. Пуснах го. Високо.

Ейприл лежеше гола на леглото само по къси чорапки. Задникът ѝ бе насинен и моравите петна бяха започнали да пожълтяват, китките ѝ бяха охлузени и червени. Спомних си времето, когато момиче на нейната възраст можеше да ме възбуди. Но това бе много отдавна —

когато и аз бях на нейните години. Сега имах чувството, че гледам съблечено дете.

Легнах до нея, прегърнах я, притиснах я до себе си и прошепнах:

— Не се казвам Оле Хоп, а Спенсър, и родителите ти ме наеха, за да те намеря. — Тялото ѝ се стегна и тя се опита да се отскубне. Продължавах да я притискам до себе си. Казах ѝ:

— Няма да те принуждавам да вършиш това, което не искаш. И ако искаш да се измъкнеш оттук, ще ти помогна.

Тя лежеше напълно скована и безмълвна. Устните ми бяха до ухото ѝ:

— Не съм сигурен дали в стаята има микрофон, затова трябва да шепнем и да оставим радиото включено.

— Микрофон?

— Подслушвателно устройство — прошепнах.

— Не знам.

— Последно, искаш ли да се измъкнеш оттук.

Тя мълчеше.

— Струва ми се, че искаш. Не вярвам, че ти е било особено забавно, когато са ти посинили гърба.

— Не искаш ли да ме чукаш? — попита тя.

— Без да се засягаш — не искам. Искам да те изведа оттук, да ти купя вечеря и да обмисля следващата стъпка.

Тя лежеше неподвижно.

— Обличай се. — Устните ми бяха все още близко до ухото ѝ, ръцете ми я притискаха плътно до мен.

— Няма да ми позволят да си замина.

— Ще се погрижа за това.

Оставих я и седнах на ръба на леглото.

— Анджело — прошепна тя.

— Диско принцът на входната врата?

— Да.

— Той ли е биячът?

— Да. Има пистолет.

— Но има ли чисто сърце?

Тя навлече блузата си. Спря, полуоблечена:

— Те няма да ме оставят.

— Други биячи?

— През деня е само Анджело. Отива си в седем, а през нощта остават Монте и Дей.

Погледнах часовника си. Пет и пет.

— Добре. Имаме числено превъзходство в жива сила.

Беше облякла полата си и сложила чорапките. Обу се.

— След това какво ще правиш с мен?

— Ще ти купя вечеря, може би бельо. Но първо трябва да излезем оттук.

— Анджело има пистолет — повтори тя.

Тя шепнеше и гласът и звучеше така, сякаш говореше за маловажни неща. Анджело и неговият пистолет може би я тревожеха. Но само малко.

— И аз имам пистолет. Хайде да тръгваме.

Излязохме от стаята ѝ и тръгнахме по коридора към стълбището. Бяхме стигнали до междинната площадка, когато Анджело изникна на първото стъпало. Госпожа Рос беше до него. Ейприл спря.

— Хайде, скъпа. Досега никой зализан сладур не ми е създавал особени трудности.

Продължихме да слизаме по стъпалата. Госпожа Рос се обади:

— Много бързо свършихте, сър.

Анджело стоеше пред вратата и ме наблюдаваше внимателно. Личеше си, че бе тренирал културизъм — беше доста едър и аз очевидно не го безпокоях особено много. Той се намръщи.

— Поканих госпожица Кайл на вечеря. Разбирате — вино, свещи, малко романтика. Нещата в наши дни са твърде комерсиални, бих казал.

— Съжалявам — намеси се рязко госпожа Рос, — но не позволяваме на момичетата да излизат с клиенти. Ейприл, качи се горе!

— Хайде да не се занасяме. Ейприл ще дойде с мен, а Анджело не е толкова добър, че да ме спре.

Думите ми не обезпокоиха особено Анджело. Той явно ме подценяваше. Сложи лявата си ръка на гърдите ми и ме блъсна, както би направил с някое градско пишлеме на митинг. С лявата си ръка хванах китката му и рязко я изтеглих встрани. Пъхнах дясната си ръка зад лакътя му и го превъртях, като използвах неговата ръка за опорна точка. Докато той падаше, аз стисках китката му и след това извих

ръката му зад гърба. После го хванах за косата, изправих го отново на крака и го задържах така, с извита назад ръка и наклонена глава.

— Ейприл, отвори вратата!

— Не! — изпищя Рос и Ейприл замръзна.

Поех дълбоко дъх. Винаги всичко ставаше по най-трудния възможен начин. Блъснах Анджелило върху госпожа Рос. И двамата паднаха — Рос по гръб, Анджелило върху нея. Докато успеят да се изправят, бях извадил пистолета си и ги държах на мушка. Отворих вратата.

Анджелило дишаше шумно.

— Ти, скапано копеле, ще има да помниш! Нямах представа кой е собственик тук, но ще научиш! — изсъска Рос.

Кимнах с глава към вратата:

— Хайде, скъпа, да се измитаме.

Ейприл не поглеждаше госпожа Рос. Тя излезе направо, без да се огледа.

— Ако някой си покаже носа през тази врата, ще му напълня синусите с олово.

Госпожа Рос повтаряше рефрена си:

— Скапано копеле — съскаше тя.

Излязох заднешком, затворих вратата зад себе си, хванах Ейприл за ръката и като я повлякох след себе си, хукнах като луд по Ейнджъл.

ГЛАВА 16

След половин час вече бяхме в хотел „Балтимор плаца“. Беше студено, а Ейприл нямаше връхна дреха. Не можахме да намерим такси, затова трябваше да ѝ дам якето си. Пистолетът ми остана открит и някои от минаващите край нас хора ме поглеждаха накриво. Когато влязохме във фойето на хотела, аз си взех обратно якето и прикрих пистолета.

Успях да стегна багажа си за половин час, да уредя сметката в хотела, да взема колата и да потегля за Бостън. През цялото това време Ейприл мълчеше и само се притискаше плътно до мен. След като излязохме на магистрала 95 ѝ казах:

— Нямах нищо против, ако вечеряме в Бостън, нали?

— Става.

— Била ли си в „Уорън таверн“?

— Не.

— Тя е в Чарлстаун, хубаво място. Старинно. Храната също е добра.

Тя нищо не каза. Госпожа Рос и приятелчетата ѝ, собствениците на овцефермата, не ме бяха уплашили особено много. Предполагах, че имаха пряка връзка, а Анджели бе само едно долнопробно куче — пазач. От друга страна, те нищо не знаеха за мен, а вероятно имаха добро попълнение от непълнолетни курви. От време на време поглеждах в огледалото, но и преди, и сега никой не ни следваше.

— Да не смяташ да ме водиш вкъщи?

Гласът ѝ бе по-висок, отколкото преди в стаята ѝ, по също толкова безжизнен.

— Ако искаш.

— А ако не искам?

— Тогава няма.

— Старите те наеха, за да ме накараш да се върна, нали?

— По-точно, за да те намеря.

— Ще ме накараш ли да се върна вкъщи?

— Не.

— Не искам да остана там.

Беше се стъмнило. При Атълборо минахме границата с Масачузетс.

— Толкова ли е зле при родителите ти?

Тя мълчеше.

— По-зле отколкото в овцефермата?

С ъгъла на околото си видях, че тя потрепери.

— Откъде са охлузванията по китките ти?

— Някои обичат да те връзват, когато го правят — каза тя с тихия си монотонен глас.

— А синините отзад?

— Някои обичат да те бият.

Магистрала 95 имаше широка, разделителна лента. Пътуващите на юг коли почти не се виждаха, а тези, които отиваха на север, бяха малко. Двамата с Ейприл седяхме в малката спортна кола и си говорехме в тъмното.

— Значи вкъщи е по-зле, отколкото там?

— Поне там, когато не работиш, те оставят на мира.

— Само дето ти не можеш да ги оставиш.

— Оставят те на мира и... — гласът ѝ секна.

— Харесва ли ти този живот?

— Естествено. Никой не те юрка. Не ти казва к'во да нравиш.

— Само дето понякога непознати мъже решават да те вържат и да те насинят с дървеното гребло.

— Да. И още други неща.

— Мога да си представя.

— Подробности искаш ли?

— Само ако ти искаш да ми разкажеш нещо.

Тя вдигна рамене.

— Някои обичат да слушат такива неща.

— Аз не съм от тях. Ако ти искаш да ми разкажеш нещо, готов съм да те слушам.

Тя поклати глава. Гледах пътя и от време на време ѝ хвърлях по някой бегъл поглед. Беше се отпуснала неподвижно на седалката и бе изпълнала напред крака.

— Как попадна в Провидънс?

— Ред ме изпрати.

— Защо?

Отново вдигна рамене. Трудно беше да се следи този разговор, особено ако трябва да внимаваш и за пътя.

— Как се запозна с Ред?

— Да не си ченге?

— Не.

— Тогава защо носиш пистолет?

— Частно ченге.

— А-ха.

— Това впечатлява всички. Как се запозна с Ред?

Тя поклати глава.

— Преди си работила за него на улицата?

— А-ха.

— Черна работа. Човек би си помислил, че за момиче от класа като теб ще се намери място на повикване.

Никакъв коментар.

— Не започна ли като момиче на повикване?

— Да.

— И как така те понижиха?

— Ред ме юркаше твърде много. Не обичам да ме юркат.

— Така се озова на улицата, а после тук?

— Да.

— След това наказвал ли те е?

— Не. След това не съм му създавала главоболия. Докара ме до Провидънс и ми каза, че трябва да работя тук.

— Кога?

— Миналата седмица.

— Кога миналата седмица?

Тя нетърпеливо разтърси глава:

— Не знам, по някое време миналата седмица.

— Днес е понеделник. Преди колко дни те докара?

Тя гледаше коленете си, краката ѝ се запънаха в пода на спортната кола. Беше тъмно, но виждах недоволната извивка на раменете ѝ.

— Хайде Ейприл, преди колко дни?

Тя поклати глава с отвращение, дълбоко и нетърпеливо пое дъх, после демонстративно се замисли и започна да брой на пръсти. Преиграваше непоносимо — вече бях готов да повярвам, че мисленето и създаваше проблеми.

— Пет дни — каза тя.

— Това прави четвъртък.

— Сигурно.

— По кое време?

— Господи, какво значение има? Я ми се разкарай от главата!

— По кое време?

— Не знам, късно следобед.

— Беше ли тъмно?

— Започваше да се смрачава.

— На фарове ли караше Ред?

— В началото не.

— Четири, четири и половина?

— Вероятно.

— И нямаш вече никакви проблеми с Ред?

— Не. Когато започнах, не бях в линия и Ред ме опердаши. Каза, че трябва да поработя около месец в зоната.

— Колко остана?

— Две седмици.

— И не успя да влезеш в линия?

— Не.

— Защо след това те изпрати в овцефермата?

— Не знам.

— Там като че ли пращат момичетата, които им създават проблеми.

Тя кимна.

— Ти от тях ли си?

— Само за малко, съвсем честно. Това беше много отдавна.

— Какво направи?

— Обадиха ми се за един и аз не отидох. Чат ли си? Казах, че отивам, излязох — и всичко останало, но не отидох. Отидох на кино. Ред разбра и се разбесня. Хвърли ми един бой за урок и ме изпрати в зоната. Но после си кротувах. След това нищо такова. Искях да се върна на повикване, разбираш ли? Водят те в хубави хотелски стаи.

Можеш да останеш за цяла нощ, понякога има видео, закуска в леглото, душ, всичко точно. Исках да се върна. Затова си кротувах и не им създавах главоболия.

— Всеки си има мечта.

— Само тогава, един-единствен път, когато съм направила нещо лошо.

Замълчахме отново. Тя — потънала в мечти за хотелските стаи с видеофилми и румсървис, а аз — замислен над това колко бързо след разговора ми с Ейми Гурвиц са я изпратили в Провидънс — дори преди да са срещна с Тръмс и много преди Ред да ми каже адреса на улица Чандлър.

— Можеш ли да спреш за малко. Искам да отида до тоалетна.

— Ако искаш, ще завия на следващата отбивка и ще потърсим някоя бензиностанция.

— Не, спешно е. Спри тук, ще изтичам до гората. Моля те, страшно е бързо.

Отбих на разширението и Ейприл изскочи веднага щом колата спря да се движи. Тя изтича по малкия канал, изкачи се от другата страна и изчезна в тъмната гора. След десет минути разбрах, че ме бяха преметнали. Почаках още десет минути, излязох от колата, тръгнах из гората и започнах да викам. Извън обсега на светлините гората изглеждаше непроницаема. Не можех да видя нищо и бях напълно сигурен, че вече нямаше какво да се види.

ГЛАВА 17

Не съм от хората, които лесно се отказват. Бях решил, че ще вечерям в „Уорън таверн“ и, по дяволите, отидох да вечерям в „Уорън таверн“. Сюзън дойде с мен.

— Излезе ти със стария номер: „Да пишкам в храстите“ и ти се улови — каза Сюзън, очите ѝ бяха лъчисти.

— Цената на кавалерството.

— Поне засега сме наясно с нея — тя отпи от виното си.

— Бяхме. Можем да предположим, че новият ѝ адрес няма да е нещо по-добро.

Сюзън кимна. Бе облякла лилава трикотажна рокля и носеше диамантени обици. Тъмната ѝ коса лъщеше и от нея лъхаше на скъп парфюм. Не бях я виждал от събота, а ми се струваше, че бе изминала цяла година. Келнерката ми донесе патица с орехова пльнка, а на нея — филе от мерлуза.

— „Ролинг рок“, патица и ти под един дървен покрив.

— Каква поезия! Всичко, което казваш, е поезия.

— А което правя?

— Епос. Какво ще правим с Ейприл?

— Можем да пием за нейно здраве и да сме доволни. Тя не иска да се връща вкъщи.

— Тя ли ти каза това?

— Да. Беше щастлива да се измъкне от овцефермата в Провидънс, но не искаше да има нищо общо с мен.

— Имаш ли някаква представа къде може да е отишла и с какво се занимава сега?

— При Ред може би. Професионалната ѝ квалификация е доста тясна, а и тя трябва да яде.

Сюзън кимна замислено. От известно време се опитвах да реша дали изглеждаше по-добре, когато бе сериозна, или когато се усмихваше. Нивото на енергията си оставаше същото и в двата случая. Зарядът, който носеше присъствието ѝ, ме караше да дишам учестено.

Така и не успях да реша и може би никога нямаше да успея, но ми харесваше да си мисля за това.

— Според мен тя ще се върне в тези среди. Мотивите, които са я подтикнали да стане проститутка, вероятно са все още налице. Предполагам, че нещата, които е ненавиждала вкъщи, в училище, в града са останали непроменени, независимо от това дали е била в — как го наричат?

— Овцефермата. Защото е извратено място.

— В известен смисъл това е може би някаква погрешно разбрана привързаност.

— Към какво?

— Към сводника, към другите момичета, които са в същото положение като нея, към... — Сюзън допря върховете на пръстите си и докосна долната си устна — към един свят, където я желаят достатъчно много, за да плащат за нея.

— Начин да се чувства ценена?

— Да. — Сюзън се усмихна. Винаги, когато се усмихваше, очаквах хората наоколо да се обърнат и да я зяпнат. — Имаш много развита интуиция за мъж с врат, дебел тридесет и пет сантиметра. Да, това е начин да се чувства ценена, макар и само като стока, като продукт.

Преглътнах малко от плънката с една глътка „Ролинг рок“. Бутилката беше празна. Махнах на келнерката и тя отиде да ми донесе втора. Чашата на Сюзън бе все още наполовина пълна. Това беше един от сериозните ѝ недостатъци.

— Тя е ценна за клиента, защото той е готов да плати за нея, макар и само за малко. Ценна е за сводника, защото е източник на приходи, собственост под наем.

Келнерката донесе бирата ми. Налях и отпих от чашата си.

— И доколкото ми е известно, той се грижи за нея. Грижи се да ѝ платят, плаща гаранцията, ако я арестуват, грижи се да не я малтретират — поне дотолкова, че да му носи приходи.

— Да.

— Разбира се, това обезличава човешкото у тях.

Сюзън ядеше и пиеше от чашата с вино. Мислеше само за едно — следваше логиката на съжденията си. Тя обясняваше на мен и същевременно обясняваше на себе си. Мислеше на глас. Както и аз

понякога в нейно присъствие. Периферното ѝ зрение бе доста ограничено. Но никога досега не бях срещал човек, който можеше като нея да се концентрира върху проблема, който ѝ бе направил впечатление.

— Но може би това унижаване на човешкото действа като противоотрова на хората, които са изпълнени със самоненавист. Това е начин да се притъпят всички чувства и усещания и разбира се, да се докаже, че и останалият свят е също толкова гаден.

— Което те кара да не се чувстваш чак толкова лош.

— Напълно е възможно тя дори да се чувства по-добре така.

— Като проституира, вместо да вика за футболния отбор на своята гимназия ли? По-добре не споменавай това в училище. Ако не се лъжа, в миналото в Смитфийлд еретиците са били изгаряни?

Сюзън се усмихна:

— Предполагам, че е било в Смитфийлд, Англия.

— Предлагаш ми повече да не се занимавам с нея.

— Мисля, че аз не мога да взема такова решение. Това зависи от родителите ѝ.

Поклатих глава:

— Не го правя заради родителите ѝ.

— Знам. И двамата добре познаваме родителите ѝ. Кайл ще каже, че не иска тя да му петни името, майка ѝ ще заплаче и ще се моли да си я приберат обратно.

Кимнах.

— За какво мислиш?

— За няколко неща. — Келнерката донесе менюто с десертите. — Мисля си, че ако я намеря, няма смисъл да я връщам у тях, защото тя отново ще избяга, а ми се струва, че за това не мога да я виня. Не мога да я закарам насила вкъщи.

— Пудинг с ванилов сладолед. И една чаша кафе — поръча Сюзън.

Келнерката ме погледна.

— И за мен същото. — Тя се усмихна и се отдалечи.

— Въпреки това — продължих — не мисля, че като проститутка тя би живяла по-добре. Може да се чувства по-добре, отколкото вкъщи, ако в края на краищата това ѝ харесва, но и там хубавото не е много. Могат да я убият, да я пребият или да се окаже някъде, където ще е по-

зле от овцефермата. — Изпих останалата бира. — И — продължих — освен това става нещо много интересно. Веднага след като започнах да я търся, са я прехвърлили в Провидънс. Говорих с Ейми Гурвиц в един следобед, а Ейприл е заминала преди вечеря. Те не искат да я намеря.

— Искаш да кажеш, че Ейми Гурвиц е замесена?

— Няма начин. Или някой друг от Смитфийлд. Бяха я препратили още преди да съм говорил с шефовете ѝ.

Десертите пристигнаха.

— Което значи какво?

— За бога, не знам. Едва успявам да догоня събитията, какво остава да ги анализирам. Защо не се опитаме да намерим Ейприл и да видим как я кара, а междувременно можем да решим какво ще правим по-нататък, ако с нея се отнасят зле.

Сюзън се усмихна:

— Освен това не можеш да си простиш, че си оставил да ти се изплъзне и няма да се откажеш, докато не я намериш отново.

Погълнах част от пудинга:

— Аз съм много подреден човек. Никога не оставям леглото си неоправено. Искаш ли да се отбием у нас за един вечерен коктейл и малко свободна любов?

— Можем да измачкаме спалното ти бельо — усмихна се Сюзън над чашата с кафе.

— Знам — въздъхнах — и за това съм помислил. Но животът е компромис. Ще си струва.

Сюзън изпи кафето си, остави чашката на масата и леко се наведе към мен. Тъмните ѝ очи бяха огромни:

— Можеш да бъдеш напълно уверен в това.

ГЛАВА 18

Когато влязох в бара на улица „Галахар“, Хоук пиеше бяло вино и сода. Беше облякъл тъмносив костюм на фини райета, бяла риза с раирана яка, розова копринена вратовръзка и розова кърпичка. Върху златните му бутонели мигаха диаманти, а един блещукаше в ухото му. Главата му лъщеше в меката светлина на бара, сякаш бе полирана с олио. След като го видях, вече не се чувствах толкова удобно в своето кожено яке.

— Защо не се отбиеш някъде малко да понамалиш това сияние около главата си?

Той ми направи място на бара.

— Това е ореол.

Поръчах си бира.

— Научил си нещо или се чувстваш самотен, а аз съм единственият човек, който все още може да те понася?

— Тони Маркас каза, че ще те зарови, ако не оставиш курвите му на мира. — Изпи чашата си с вино. Повдигнах вежди:

— Значи и тя е от неговите?

— Всички са негови, сладурче.

— И какво толкова се е загрижил за една повече или по-малко?

— Не казва. Каза да ти предам, че ако не мирясаш, ще те зарови.

— Той самият ли ти каза това?

— А-ха — Хоук се ухили. — Отивам му на гости, мазен, мазен, опитвам се да науча нещо, да посъбера сведения, без той да заподозре нещо. Тони казва: „Още ли сте гъсти със Спенсър?“, по-точно казва: „Още ли сте гъсти с онова мръсно копеле?“, но аз си знаех кого има предвид. „Да“, казвам, и той ми казва: „Кажи му да стои по-далеч от моите курви — или го закопавам.“

— Този е расист.

— Абсолютно. Но има достатъчно хора, за да изпълни закана си.

— Знам. Някаква идея защо така се е хванал с момичето? Да няма нещо по-специално около нея?

Хоук вдигна рамене.

— Успя ли да я намериш?

— Намерих я и я загубих.

Хоук се изкикоти от удоволствие:

— Изпуснал си я!? Доколкото разбирам, намерил си си майстора. На колко години е?

— На шестнадесет.

— Поне пистолета ти остави, нали?

— По дяволите, не съм аматьор.

— Сега какво смяташ да правиш?

— Продължавам да я търся. А ти? Все още ли работиш за мен, или Тони Маркас успя да те отмъкне?

— Винаги ще се радвам да ти взема парите, в случай че си още жив.

— Добре, намери Ред и го покрий. Виж дали тя ще изникне отнякъде. Ако се появи, доведи ми я.

— Ами ако на Ред това не се хареса?

— Поговори с него.

Хоук кимна:

— Сигурен ли си, че няма да е по-добре, ако остана с теб? Маркас съвсем не се шегуваше.

— Не. Отивам в Бак бей и се закотвям да наблюдавам една къща — искам да разбера кой влиза и излиза оттам.

— Добре. — Хоук допи виното си и остави пет долара на бара. — Ако нещо се случи с теб, Сюзън ще бъде бясна.

— И на двама ни.

— И за моето ли плащаш?

— Разбира се. Ще мине за моя сметка.

Станахме, придвижихме се пред събралата се за обяд тълпа и излязохме навън.

Хоук тръгна по улица Стейт към Уошингтън, а аз — към колата си. Няколко пъти обиколих съседните на Бийкън улици, докато намеря място, откъдето можех да наблюдавам къщата на Ейми Гурвиц. Хоук щеше да се справи в зоната по-добре от мен — имаше предимството, че Ейприл не го познаваше; другата възможност бе да наблюдавам

къщата. Не беше кой знае какво, но все пак бе по-приемливо, отколкото да се шляя по улиците и да зяпам витрините — единственото друго занимание, което можех да измисля.

Ейприл и Ейми са били приятелки — или поне така са казвали пред залата за боулинг в Смитфийлд — избягали са заедно от къщи, без пари, за бога, дори без топла дреха. Нищо чудно, че Ейприл бе стигнала дотук. Бе слънчево и ясно, сравнително топло за ноември и слънцето така огряваше покрива на колата, че вътре се получаваше парников ефект, който ми позволяваше да изключа отоплението. Пуснах назад облегалката, протегнах крака и през останалата част от следобеда фиксирах с поглед входната врата на Ейми Гурвиц. Никой не излезе. Никой не влезе. Никой не погледна през прозореца. Никакви димни сигнали от комина. Никакъв заглушен смях не отекна по коридорите.

Светнаха уличните лампи, светнаха и прозорците по цялата Бийкън. Около 5:15 се запали крушката на верандата в къщата на Ейми. Малко след шест същият дебел тип, когото бях видял и предишния път, се затъркаля по улица Феърфийлд, качи се по стълбите и си отключи. Носеше кариран шлифер, който приличаше на чул за хипопотам. След това светлината на верандата изгасна и това бе всичко. Всиях почти до единадесет часа, после се върнах у дома, изядох един сандвич с бял хляб, майонеза, варен боб и маруля и си легнах.

На следващата сутрин бях на поста си на улица Бийкън преди осем часа. Оставаше един ден до Деня на благодарността и улицата бе пълна с деца, които се прибираха вкъщи за ваканцията. Днес се бях подготвил за продължителна обсада. Носех сандвичи със сирене и маслини. Бях взел голям термос с кафе и малкото си радио. Хапвах, слушах джаз, пиех кафе, гледах облечените в дънки ученици и обмислях менюто за празничния обяд и денят постепенно минаваше.

Слушах предаването на Рон Дела Чийса. Беше пуснал албум на Анита Елис, когато дебелакът се зададе по обичайния си път и влезе в къщата. Рано. Погледнах часовника си — 3:20. Излязъл по-рано от работа заради празника. Точно слушах Теди Кинг и акомпаниращото ѝ тръпнещо пиано на Дейв Маккена, когато дебелачко, помъкнал два куфара, излезе заедно с Ейми. На гости при баба, поканени на вечеря с гъска? На излет в малко хотелче с празничен обяд от печена гъска и

сос от сливи? Те завиха по Феърфийлд, слязоха по алеята и може би след две минути се появиха в едно волво комби, което прилягаше на дебелия, както шит по мярка костюм. Караха по Бийкън, а аз все още не можех да реша какво да правя. Когато стигнаха до пресечката с Глочестър, вече знаех. Ще почакам малко в колата и ако не се върнат, ще нахълтам в къщата и ще поразгледам на място.

ГЛАВА 19

Тъкмо започваше да пее Каръл Слоан, когато със съжаление изключих радиото и се измъкнах от колата. Извадих от багажника един сак „Спийдо“, пресякох Феърфийлд, свих по алеята, която минаваше зад къщите и започнах да ги броя, докато стигнах до къщата на Ейми. Малкият заден двор бе ограден с чугунена ограда, една врата водеше към гаража, на ливадата имаше три зелени пластмасови кошчета с капак, а в дъното се виждаше двойната врата, която бях видял в гостната.

Прекрачих ниската ограда и отидох до вратата. Беше заключена. Почуках, после се усмихнах и махнах към празната гостна. В случай че някой ме наблюдаваше. После посочих вратата, кимнах и сложих сака на земята. Извадих от него чук и длето и много внимателно започнах да изчуквам халчията от стъклото на едното крило. Стъклото до бравата. Това ми отне около половин час. Маджунът беше стар и много втвърден. Изкъртих го, прибрах чука и длетото, извадих от сака клещи с удължени накрайници и отвертка, за да измъкна малките V-образни клинове, които поддържаха стъклото под халчията. Извадих ги, без да ги окривявам и ги пуснах в сака. След това взех лейкопласт, отрязвах едно дълго парче, залепих половината за свободния край на стъклото, другата използвах като дръжка и като си помагах внимателно с отвертката, свалих стъклото, без да го счупя. Подпрях го настрана, промуших ръката през отвора и успях да отключая вратата. Оставих вратата отворена, поставих стъклото обратно в рамката, заковах клиновете на местата им, извадих предварително приготвената халчия и обмазах стъклото. Когато свърших, всичко бе на мястото си — човек трябва много внимателно да огледа стъклото, за да разбере какво се бе случило. След това прибрах инструментите си в сака, вдигнах го от земята, влязох в гостната затворих зад себе си вратата и я заключих.

Къщата беше подредена така, както си я спомнях. Съблякох шлифера си, метнах го на един стол и тръгнах да се поразходя наоколо, за да се уверя, че няма никой. Стъпвах предпазливо, послушах се, а

пистолетът успокояващо тежеше в десния ми джоб. Бях се вмъквал може би в стотина домове, но всеки път изпитвах едно и също чувство — ужасяващото усещане за вмешателство. Несигурен, концентриран, заслушан в тихите звуци на къщата, които долавяш само когато нахълтваш в нея с взлом. И неизменното очакване да чуеш всеки момент високия писък на полицейските сирени. В къщата нямаше никой.

Върнах се в гостната и започнах да претърсвам. Не бързах, преглеждах всяка стая внимателно. Ако не искаш да оставиш следи, след като си тършувал, не трябва да бързаш. Аз обаче разполагах с много време и не исках никой да научи, че все още се интересувам от Ейми или от Ейприл. Това, което Тони Маркас не знаеше, не можеше да ми навреди.

Мястото изглеждаше страхотно — винени чаши и панери за хляб, медни готварски съдове, ирландски покривки и английски порцелан, шотландско уиски и готварски книги на Джулия Чайлд, гледжосани и изпечени глинени съдове, месингова поставка за чадъри, сребърни кофички за шампанско и кристални полилеи, дървена скара, наблъскана с френски вина и бани с теракота.

На втория етаж беше кабинетът, в който имаше едно бюро и голям черен кожен въртящ се стол, диктофон и електрическа пишеща машина IBM. Върху една масичка бе оставено черно кожено куфарче, на което бе изписано със златни букви името Мишел Пойтрас. Отворих го. Беше пълно с писма на бланкови формуляри с надпис: „Масачузетс, Министерство на образованието“. Писмата бяха пълни с неясни бръщолевения за глава 762 или наредба №9, програми за учениците, разпоредби за хората, заети в разработване на педагогически стратегии и още много вълнуващи неща. По-голяма част от писмата бяха адресирани до Пойтрас. В тях той бе титулуван „Изпълнителен координатор. Дирекция «Съвети и консултации за учениците»“. Почувствах се съвсем невзрачен. Бюрото му беше пълно със същия боклук, включително и изпитни листовки, някои от които бяха попълнени с различно по цвят мастило. Имаше някакви сметки и чекова книжка, която показваше наличност от 23000 долара. Не беше никак зле за държавен чиновник. Нито пък къщата. В средното чекмедже намерих ключодържател с няколко резервни ключа. Прибрах ги в джоба си.

Главната спалня бе тапицирана в розова коприна, кадифе и сатен, с огромно легло с балдахин. Останалата мебел беше в бяло и златисто. Приличаше ми на спалня в някой курорт от типа на „Рай на младоженците“. „Къща на брачната нощ“ — липсваше само ваната във форма на сърце. В долното чекмедже имаше комплект вибратори. Започнах да се притеснявам. Намерих и едно тесте със снимки на голата Ейми. Приличаше на участничка в конкурса за двойница на Брук Шийлдс. Високо напрежение!

Когато излязох от спалнята и тръгнах към третия етаж, изпитах нещо подобно на облекчение. Надявах се, че най-накрая ще намеря нещо по-интересно за вкуса на познавачите — комплект дърворезбарски инструменти или колекция от модели на влакове. Това, което видях, в първия момент ми се стори окуражаващо. Стаята приличаше на фотостудио. Разочарованието дойде бързо — оказа се, че това бе студио за правене и проявяване на порноснимки. Около час и половина газих из купища лъскави снимки, видеокасети, осеммилиметрови ленти. В стаята имаше всичко — видеокамера и касетофон, кинокамера и стар, поставен на триножник, фотоапарат „Ролифлекс“ за обикновени снимки и натрупани папки с готовия материал.

Човешката изобретателност има граници и порнографите бяха успели твърде рано да ги достигнат, но освен липсата на въображение в колекцията имаше и друга обединяваща тема. Всички действащи лица бяха млади — от гимназия или по-долните курсове, от двата пола, избрани, за да задоволят всички сексуални вкусове. „О, сладка, млада птичко!“, казах на глас. Опитвах се отново да изпитам смущение. В празната къща гласът ми прозвуча дрезгаво. Очевидно някои от снимките бяха направени тук. Някои — в балдахиненото легло на втория етаж. Някои — в гостната, където Ейми толкова изрядно ми бе сервирала бира върху поднос от орех. За други ми беше трудно да кажа. Прегледах всички снимки, за да видя дали Ейприл се бе снимала. Нямах я. Наслуки взех няколко касети и филми — и там я нямаше. Трябваше ми цяла седмица да прегледам всичко останало.

Върнах всичко по местата, излязох и тръгнах надолу по стълбите. Повече нямаше какво да правя тук. Върнах се и проверих дали съм заключил двойната врата. После облякох шлифера си и излязох през входната врата, която щракна зад гърба ми. Отидох до

„Сиърс“ и направих дубликати на ключовете. После се върнах в къщата на Пойтрас, отключих вратата с дубликатите, оставих обратно резервните ключове в чекмеджето и си отидох.

Когато излязох, вече се бе стъмнило. Бях прекарал в къщата около шест часа, но имах усещането, че съм стоял там цяла зима. Влязох в колата, включих двигателя и го оставих на празен ход, докато си подреждах мислите. В тъмната ноемврийска нощ в колата бе студено и когато двигателят загоря, включих отоплението. Замислих се върху факта, че Пойтрас бе вложил много в порнобизнеса с малолетни, а в същото време работеше като „Изпълнителен координатор. Дирекция «Съвети и консултации за учениците»“. Замислих се и върху това, че той сигурно имаше и други източници на доходи, освен държавната заплата, за да си позволи такъв стил на живот. В Масачузетс това бе обикновена практика. Тук никой не разчиташе само на държавната заплата. Странични облаги — от плячкосване и грабеж — винаги са привличали най-умните и кадърните.

ГЛАВА 20

Сутринта в Деня на благодарността двамата със Сюзън лежахме в леглото в нейната къща. Вън бе слънчево и, както ми се струваше, топло. Погледнах часовника върху нощното шкафче — 7:35. Пълна тишина. Стаята бе боядисана в бяло, с мебели от чам и потока от слънчева светлина я правеше почти ослепителна в нейната проста белота.

— Мислиш ли, че още е рано да отворим шампанското? — каза Сюзън.

— Можем да го смесим с портокалов сок и като оправдание да си мислим, че го пием заради витамините.

Сюзън хвана ръката ми под завивките и останахме легнали по гръб, мълчаливи сред чаршафите на цветя.

— Какво ли прави Хоук в Деня на благодарността?

— Нямам никаква представа. Вероятно яде фазан, изпържен в мед и му прислужва млада етиопка с цитра.

— Ти си много странен. Доверяваш на Хоук своя и моя живот. Очакваш той да рискува живота си за теб — знам, ти също би рискувал своя за него — и дори не знаеш какво прави в Деня на благодарността. Мислил ли си да го поканиш на обяд в някой ресторант?

— Хоук?

— Да, него.

— Да го покани за Деня на благодарността?

— Разбира се. За него също има празници, нали?

— Сюз, човек не може просто така да покани Хоук на обяд за Деня на благодарността.

— Защо не?

— Ами, той е... — опитах се да измисля по-подходящо обяснение. Двамата с Хоук го знаехме, знаехме го, без да сме го казвали или мислили за него. — Знаеш, че художниците в средновековието са рисували в пейзажите си алегорично изображение

на смъртта, за да напомнят, че тя винаги присъства и е във всеки от нас.

Тя кимна.

— Същото е, ако поканиш Хоук на обяд за Деня на благодарността. Той е фигурата от пейзажа — ще се чувства страшно неудобно. Той самият не би желал да го поканиш.

— Това ми се струва безсмислено.

— Не и за Хоук.

Сюзън мълчеше, държах ръката ѝ в моята, телата ни бяха едно до друго. Тогава тя каза:

— Тук вече ми се губиш, цялата тази история с мъжкото приятелство. Като поредица от ритуали в религия, която вече не съществува, като закони на изчезнало от незапомнени времена кралство. Те не подлежат на съмнение или обяснение, тях просто ги има — както гравитацията или инерцията.

— Знам.

— Разбирам, че за теб това е източник на сила — тя се обърна анфас, главата ѝ легна по-близо до моята възглавница, — но за него плащаш висока цена. Хоук също.

— Хоук по-висока.

— Заради мен ли?

— Да. Аз имам теб. Той няма никого.

— Той има теб.

— Двамата с него сме част от един студен свят. Ти не си. Ти си източник на топлина. Хоук няма такъв. Ти ме правиш по-различен от Хоук.

— Колко по-различен? — отблизо очите ѝ изглеждаха огромни.

— Искам да обядвам единствено с теб в Деня на благодарността.

— Да. Ти и аз. Искаш ли да приготвим обяда?

Не споменах нищо за Мишел Пойтрас, Ейми Гурвиц или отдел „Образование“. Днес трябваше да бъдем само ние двамата — Сюзън и аз, всичко останало можеше да почака до утре.

Сюзън приготви кафето, а аз стъкнах огъня в кабинета. Изстискахме малко портокалов сок в една кана и пиехме от него, докато аз забърквах тестото за палачинки и изсипвах сместа в нагорещения тиган. Това тесто беше малко по-особено — замесено бе от бяло царевично брашно и само донякъде напомняше обикновеното

палачинково тесто. Дали защото бяхме свикнали с тях, но двамата със Сюзън държахме на традицията и в празниците. Седнали в кабинета пред камината, ние закусвахме с палачинките, намазани с масло и кленов сироп и пиехме кафе.

— Пилигрими — обадох се аз.

— Говори само за себе си, Палачинко.

— Знаеш ли, че моминското име на Присила Алден е Мулин?

— Колкото и да ти се струва невероятно, не.

— Или че един тогавашен писател наричал Маелс Стандиш капитан Скарида?

— Както и ти самия. — Сюзън се усмихна с усмивката на паднал ангел — усмивката, с която Ева може би е съблазнила Адам.

— Колко бързо забравят хората.

Огънят ставаше все по-силен. Дървата подхранваха яростта си като взаимни врагове. Пристигнаха вестниците. Сюзън получаваше „Глоуб“ и „Херълд Америкън“. Прегледахме ги поотделно, Сюзън — много по-бързо от мен. На няколко пъти слагах дърва в огъня. Седяхме върху дивана, вдигнали крака върху стария моряшки сандък, който Сюзън ползваше за масичка, отпуснали рамене, изтегнаха се върху възглавниците, а бедрата ни се докосваха в топла неподвижност.

Сюзън отиде да се изкъпе. Помолих я да остави топла вода и за мен. Тя ми каза въобще и да не се надявам на това. Започнах да чета спортните страници. Едва месец след Световната серия — и вече се говореше за бейзболна стачка. Бяха преразгледали десет договора. „Ред Сокс“ бяха решили да не играят срещи. Като че ли четях „Уолстрийт джърнал“. Дали ако бях играч, щях да се пазаря за 6 милиарда? Да, бих поискал толкова. Дали ми беше интересно? Не. Променил ли се е бейзболът? Да кажем, че не.

Сюзън се появи след половин час, облякла дънки, които бяха прилепнали по краката ѝ като ципа на гроздово зърно, бяла риза с яка и каубойски ботуши. Миришеше на сапун и парфюм. Поех дъх.

— Чувствено, но не много далеч от невинността.

— Достатъчно далеч.

Отидох да се изкъпя, обръснах се и си облякох чисти дрехи. След като се върнах, отидохме в кухнята и започнахме да приготвяме празничния обяд. Сюзън бе пуснала Джони Хартман. Слънцето беше в зенита си и хвърляше отблясъци по плочките в кухнята. От готвенето

прозорците бяха леко запотени, дневната светлина проникваше приглушена и това смекчаваше белотата на кухнята. По обяд Сюзън донесе една бутилка „Дом Периньон“ '71, която изпихме, докато готвихме. В задния двор се появи лабрадорът с подобното на варел тяло и задраска по вратата, за да го пуснем в кухнята. Сюзън му даде вода и той пи продължително и шумно. След като свърши, я погледна с очакване, леко присвил уши, като размахваше опашката си, извита като дъга. Сюзън извади една кръгла бисквита за кучета от шкафа и му я даде.

— Една ти стига. Ти си на диета.

Кучето замъкна бисквитата в другия край на кухнята, лакомо я излапа и се изтегна доста шумно на пода. Беше легнало до задната врата, видимо доволно, протегнало към нас лапи с изваден език. Струва ми се, че заспиваше.

— На кого е това куче?

— На едни съседни от улицата.

Около два часа бяхме почти готови с празничния обяд и докато аз завършвах последните подробности, Сюзън отиде да подреди масата. В 2:30 седнахме да обядваме в трапезарията върху маса, покрита с бяла ленена покривка, розови ленени салфетки и шампанско, което се изстудяваше в сребърен съд. Сюзън бе извадила хубавия си сервиз от английски порцелан и сребърните прибори — сватбен подарък от бившата ѝ свекърва. Високите чаши от шампанско във формата на лале бяха подарък от мен. Бях купил четири, но обикновено използвахме две — само за нас двамата. Някъде зад мен тихо пееше Сони Ролингс. Не се придържахме абсолютно към традицията.

Започнахме с топла супа от тиква, студени аспержи с майонеза върху листа от салата. После си разделихме по половин фазан със сос от малинов оцет и с шафранен пилаф, който Сюзън приготви от бял и див ориз и семена от пиния. За десерт имахме коктейл от вино с лимон и захар и сирене „Върмонт чедър“. Свършихме шампанското, занесохме кафето и една бутилка коняк „Гранд Марниер“ в кабинета и ги изпихме, седнали върху дивана, почти изпаднали в унес пред гаснещия огън и пуснатия телевизор, по който вървеше футболен мач. Сюзън мразеше футбол, затова изключихме звука на телевизора. Тя си беше взела три стари броя на „Нюйоркър“ и четеше някакъв психоанализ, или поне се правеше, че чете, докато аз гледах отборите

на „Лайънс“ и „Пакърс“, или поне се преструвах, че ги гледам. С последно отчаяно усилие сложих дърва в огъня и отново се настаних на дивана. След петнадесет минути главата на Сюзън клюмна на рамото ми, устата ѝ бе леко отворена и дъхът ѝ се процеждаше от време на време като леко хъркане. След малко брадичката ми падна върху гърдите, а бузата ми допря косата на Сюзън.

Когато се събудихме, вън бе вече тъмно. Огънят едва блещукаше в камината. Новините безшумно вървяха по телевизията и Денят на благодарността бе към своя край. Показаха резултатите от срещите на щатските гимназиални и университетски отбори. Отделните репортажи, слети в една хипнотизираща последователност, ми напомняха на репетиция в малкото провинциално градче Масачузетс: подредени бели сгради, еднакви правоъгълни тухлени училища, момичета от подгриващите групи с вързани опашки и дълги бедра и родители, които гледаха децата си с гордост и удовлетворение.

— Чудесен ден — промърмори Сюзън.

— За някои.

— А защо не за повечето?

— Хубаво би било, ако бе така.

ГЛАВА 21

Когато в петък сутринта след закуска пиехме останалия от обяда коктейл от вино и лимон, аз попитах Сюзън за Мишел Пойтрас.

— Разбира се. Познавам Мишел.

— Живее заедно с Ейми Гурвиц в една много скъпа къща на улица Бийкън.

— Пойтрас? — Сюзън ме погледна недоверчиво. Дразнеше ме навикът ѝ да нарича хората с фамилните им имена. Не ми беше работа да я поучавам как да говори, затова преглътнах досадата си.

— Той самият. Освен това има лаборатория и студио, в което прави порнофилми и видеокасети с млади момичета и момчета.

— Пойтрас?!

— Мишел Пойтрас — наблегнах на първото му име. — Доколкото разбирам, не е отбелязал любимото си занимание в своята автобиография.

— Господи, сигурен ли си?

— Да.

— Откъде си толкова сигурен?

— В сряда се вмъкнах в къщата му, докато той и Ейми отсъстваха за празника.

— Но защо реши... да, разбира се, защото там си видял Ейми, а тя е приятелка на Ейприл и нищо друго не ти е оставало. Защо, по дяволите, не ми спомена за него по-рано?

— Не мислех, че го познаваш, докато не разбрах, че работи в отдел „Образование“.

— Мишел Пойтрас? — Така е по-добре, помислих си. — Боже, ти имаш ли представа кой е той?

— В писмата пише, че е изпълнителен координатор, запетая, дирекция „Съвети и консултации за учениците“.

Сюзън кимна:

— Неговата длъжност му осигурява достъп до информацията за всяко дете с проблеми в щата — психологичния му профил, докладите

на учителите, мнението на директора, препоръките на възпитателите, а място и полицейски сведения. Господи боже мой!

Умът ѝ работеше изключително бързо.

— „Бабо, защо са ти толкова големи зъбите?“

— Точно. Все едно да откриеш, че бавачката е предрешен вълк. Казваш, че има всичко необходимо за онези неща?

— Абсолютно. Той не само колекционира, но и произвежда. И разпространява.

— Дори само да колекционираше, пак би било достатъчно лошо.

— Е, хайде, възрастен мъж в самотата на своя дом.

— Не и човек, който е на такава работа. Това все пак може някак си да се приеме. Но самият той да ги произвежда... възможно ли е това да е друг човек?

— Противен дебелак, облечен сякаш има сметка в Уълъртс.

Сюзън кимна. Тревогата бе изострила чертите на лицето ѝ.

— Какво смяташ да правиш?

— В крайна сметка ще пусна полицията по дирите му, но преди това искам да разбера дали знае къде е Ейприл.

— В крайна сметка?

— Не ми плашат, за да се грижа за морала на щата. Плащат ми да намеря Ейприл. Всяко нещо по реда си.

— Но...

— А, не! Не ми изнасяй лекции за благоденствието на мнозинството и съдбата на индивида. Мнозинството е абстракция. Ейприл не е. Тя се вози в колата ми. Затова първо ще намеря нея.

— Едно от правилата. — Сюзън не се усмихваше, когато го каза.

— Естествено.

— Доколко го правиш за себе си и доколко за нея?

— Това няма никакво значение — казах аз. — Това е моят начин на живот. Всичко останало е бъркотия.

Сюзън седна и погледна в чашата с кафе:

— Не съм съгласна.

Кимнах.

— Естествено — продължи тя, — това е твоят живот. Понякога аз също върша неща, които ти не одобряваш.

Кимнах отново.

— И тъй, първо намираш Ейприл, а после... — Направи жест с едната си ръка, като обърна дланта си нагоре, а после бързо надолу.

— А после ще поразчистя дирекцията за консултации и съвети на учениците.

— Добре. А междувременно, аз самата мога да се поразроя.

— Ще се опиташ да разбереш дали вербува хората? — предположих аз. Тя кимна.

— Обзалагам се, че е точно така.

Тя кимна отново.

ГЛАВА 22

В понеделник вечерта вече знаехме със сигурност, че Пойтрас вербуваше доста масирано. Аз прекарах целия понеделник пред къщата му на улица Бийкън. Сюзън прекара понеделника в телефонни разговори с познати — консултанти в гимназиите от целия щат. Почти при всеки случай на самоволно напуснали ученици съществуваше недвусмислено доказателство, че те са установили контакт с Пойтрас.

— Той или се е срещал с учениците по време на антикризисните сеанси — каза ми Сюзън по телефона, — или на конференции за ситуативна оценка, или е работил с тях по терапевтичното им пренасочване.

— Надявам се, че цитираш някого.

— Имаш предвид професионалния ми жаргон ли? Толкова често го чувам, че вече не ми прави впечатление.

— Ако продължаваш да говориш така, ще ти се развалят зъбите.

— Не се грижи за тях. Проверих моите папки за Ейприл Кайл и Ейми Гурвиц. Той е говорил и с двете малко преди да напуснат училище.

— Кога точно?

— Трудно ми е да кажа. По принцип, учениците не решават изведнъж да напуснат завинаги училище. Отначало започват да бягат от отделни часове, после бягствата зачестяват, докато накрая въобще не се появяват в училище. Той се е срещнал с тях две седмици преди в полицията да постъпи съобщение, че и двете са изчезнали — само това знаем с точност.

— Такава ли е установената практика?

— Имаш предвид човек с положението на Пойтрас да се среща с ученици?

— Да.

— Не е недопустимо. Но от друга страна, това не влиза в задълженията му. Повечето от служителите от щатската администрация не поддържат контакти с учениците.

— Мечтата на всеки работещ в образованието.

— Докладите на възпитателите и ФЗУ се изпращат в неговия офис, но интензивните му лични контакти са малко необичайни. Те обаче не правят впечатление, още повече че са обикновена практика — искам да кажа, че го прави във всички училища.

— Какво е ФЗУ?

— Формуляр за застрашените ученици.

— Естествено.

— И така, ако сметнем тези разговори за показателни, можем да предположим, че Пойтрас си изготвя списък на децата, които са готови да напуснат училище, имат много емоционални проблеми и са незащитни за всеки, който би желал да се възползва от тях.

— Шансът на живота му. Кралят на ястребите.

— Този човек трябва да бъде спрял!

— Скоро — казах аз. — Ейприл ще изникне съвсем скоро.

— Не мога да чакам твърде дълго. Не мога да му позволя да продължи.

— До края на седмицата. Ако дотогава тя не изникне отнякъде, ще насъскаме ченгетата по Пойтрас, а аз ще започна да търся на друго място.

Сюзън се съгласи, аз затворих телефона и си легнах.

Във вторник сутринта отново се строих на Бийкън, а във вторник следобед се появи и Ейприл Кайл. Беше наметнала мъжко яке с военна кройка с емблемата на Първа кавалерия и изглеждаше толкова разпомъкната като че ли бе спала по подлезите и бе гладувала. Тя се мъкнеше по Бийкън откъм улица Кенмор и гледаше номерата на къщите, докато стигна до къщата на Пойтрас. Спря за миг. Вторачи се в номера, после изкачи стъпалата и позвъни. Вратата се отвори и тя влезе. Аз си кротувах. Може би се бе отбила пътъом. Може би идваше просто на гости, а след това щеше да се прибере у дома на Парк стрийт. Мляко с какао, шоколад, лексикони, клюки за момчетата, спомени от училищните купони, кикот, разходка до млечния бар, а може би грешах. „И пее само вятърът студен, където птици свиреха с уста“^[1].

Ейприл не излезе. Пойтрас се домъкна по обичайното време, отключи и влезе. Засега никой не бе излязъл. Минах три пресечки и

стигнах до Бойлстън, където успях да намеря един уличен телефон, за да се обадя на Сюзън.

— Ейприл е в къщата заедно с Ейми и Пойтрас. Какво ще кажеш за това?

— Чакай ме! Идвам! Двамата ще поговорим с нея.

— Не искам да се забъркваш в тази история. В нея са замесени някои наистина гнусни типове и не ми се ще те да научат името ти.

— И аз като теб имам право да се страхувам.

— Сюз, вече съм получавал заплахи от хора, които могат да ги изпълнят.

— Аз също имам правото да бъда заплашвана. Идвам с теб.

— В никакъв случай!

— Да! Нямах право да ме защитаваш срещу волята ми. Аз също имам правото на гордост и самоуважение. Това е най-долното нещо, което съм виждал в живота си. То ме засяга. Аз те забърках в тази история и сега искам да участвам в приключването ѝ.

— Господи боже!

— И ако този път Ейприл отново реши да пишка, аз мога да я придружа.

— Ъгълът на Феърфийлд и Бийкън. Ще те чакам след 20 минути. Кучка.

— Елегантно — каза Сюзън накрая. — Предаваш се страшно елегантно.

Затвори. Когато се върнах отново на Феърфийлд, вече бе тъмно и влажно. Валеше някаква смесица от дъжд и сняг и мокрите улици блестяха, осветени от уличните лампи, а последните етажи на Пруденшъл и Ханкок се губеха в мъглата и в развихрените снежни облаци. Живеещите извън Бостън вече бяха напуснали Бак бей — бе седем без двадесет и наоколо се виждаха малко пешеходци. Градът изглеждаше призрачен. Мъглата, която тегнеше четиридесет етажа погоре, отразяваше обратно светлината и я превръщаше в приглушено сияние, от което всичко наоколо изглеждаше някак неземно. В 7:15 Сюзън се зададе по улица Бийкън. Носеше поплинен мукавен шлифер и голяма филцова шапка. Токчетата на ботушите ѝ отчетливо трополяха в смълчаната бледа вечер. Улицата сякаш оживя около нея. Там, където тя се появяваше, всичко около нея оживяваше. Или може би само на мен тя ми действаше така. „Но кой може да каже? Ако едно

дърво падне в гората и няма кой да го чуе, това ще породи ли звук?“ Сюзън пресече Феърфийлд и спря до колата.

— Някой да ти е казал, че ти си самият живот?

— Не. Само са ми казвали, че изглеждам добре във вечерна рокля.

— Вярно, но лишено от въображение. Ако ми дадеш името, ще го убия.

— Ейприл все още ли е вътре?

Кимнах.

— Освен ако не се е измъкнала, докато говорех с теб по телефона, но пък защо ще го прави?

— Просто отиваме и чукаме на вратата, така ли?

— Разбира се. Те имат да крият доста неща, но не знаят, че ние знаем за тях.

Изкачихме трите стъпала и позвънихме на вратата. Лампата на верандата светна. Ейми отвори вратата. Бях обул ботуши „Херман“ с дебели подметки, специално за лошо време и безшумно пяхнах крака си зад прага.

Сюзън каза:

— Здравей, Ейми. Помниш ли ме?

Ейми погледна Сюзън по-внимателно, после мен. И мен ме помнеше.

— Здравейте, госпожа Силвърман, не ви познах в първия момент.

— Познаваш господин Спенсър, нали?

Ейми кимна. Хвърли поглед зад рамото си.

— Може ли да влезем?

Ейми отново погледна през рамо. После към нас. Усмихнах ѝ се. Приятелски. Зад гърба ѝ се чу глас: „Кой е, Ейми?“ Това бе един дълбок, дрезгав глас, почти ръмжене. На вратата зад Ейми се показа Пойтрас.

— Какво искате? — гласът му бе свиреп.

Дебелата му фигура запълни вратата, а самочувствието, което прозираше зад позата му, ми подсказа, че той е от онези големи дебелаци, които живеят с грешната представа, че обем означава сила. Доста хора бе държал на разстояние с габаритите си.

— Здравей, Мишел.

Той ни погледна като Ейми и след това позна Сюзън.

— Сюзън Силвърман! Какво, по дяволите, искаш?

— Бихме искали да влезем и да поговорим, Мишел.

— За какво?

— За Ейми и за Ейприл Кайл.

— Я се разкарайте оттук! — изръмжа Пойтрас и блъсна вратата в моя ботуш. Ботушът изпълни мисията, с която бе пъхнат във вратата. Попречи на вратата да се затвори. Винаги внимавах да не повтарям този номер, когато носех маратонките си.

— Мич, пусни ни да влезем — каза Сюзън.

— Махни крака си от вратата — обади се страховитият глас, — или ще ти отрежа топките.

Погледнах Сюзън:

— Мисля, че това би те накарало да побеснеееш — опитах се да се пошегувам.

Тя не се усмихна. Мислеше си за нещо съвсем друго. Пойтрас отново блъсна вратата.

— Пореден напън — осведомих Сюзън.

Запънах дясната си ръка в касата на вратата, а лявата пъгнах в отвора и бавно разтворих ръце. Пойтрас отстъпи. Вратата се отвори достатъчно, за да се провря през нея. Пойтрас залитна една крачка назад в щедро мебелираното си антре. Влязох след него, а след мен — Сюзън.

— Захванеш ли се с мен, ще ти надупча задника.

— Дарт Вейдър. Ето на кого ми напомняш. Имаш същия глас като Дарт Вейдър. Страховит като ада.

Пойтрас отново размаха пръст.

— Предупреждавам те!

Беше по бяла риза с вратовръзка на цветя, която все още не беше махнал. Не виждах пистолет — той нямаше особени причини да носи, а в случай че имаше — да го крие. Вероятно не трябваше буквално да вземам заплахата да ми надупчи задника. При все това...

— По-добре невредим, отколкото съжаляващ.

Леко пристъпих напред и яко фраснах Пойтрас по брадичката. Това го повали. Докато все още се гънеше на земята, извих ръката му и го изправих на крака. Блъснах го в стената и проверих дали има оръжие. Не носеше пистолет. Пуснах го и се отдалечих.

— Мога да го повтора винаги когато искам, а е възможно да отнесеш и нещо по-голямо. Така че не се опитвай да ме плашиш. А сега Сюзън и аз ще влезем в твоята гостна, ще седнем и — направих пояснителен жест с ръка — ще общуваме. — Усмихнах му се.

Лицето на Пойтрас бе станало тъмно червено, струваше ми се, че се задъхваше. Не знаех дали от страст или от умора. Изглеждаше съсипан, въпреки че аз бях вършил тежката работа.

— Сюзън, ще ти се наложи да даваш дълги обяснения. И кой всъщност е този кретен?

— Господин Спенсър, Мишел — каза Ейми. Гласът ѝ бе внимателен, изкуствен и безжизнен, както винаги, когато казваше нещо пред мен.

— В такъв случай, по-добре измисли някакво добро обяснение. — Пойтрас все още дишаше учестено. Обърна се и тръгна към гостната, коремът му се движеше пред него като теглич на локомотив.

Когато влязохме в гостната, Ейми каза:

— Мога ли да ви предложа нещо за пиене?

Първо попита Сюзън, после мен. И двамата отказахме. Пойтрас остана прав. Сюзън също. Разбрах, че няма намерение да сядат и да позволи на Пойтрас да се извисява над нея. На мен ми беше все едно. Седнах.

— Ти не си с ума си, Сюзън! — изръмжа Пойтрас.

Упоритостта на навика. Все още се опитваше да я сплаши с огромната си маса телеса. Трудно е да уплашиш другата страна, когато тя току-що те е повалила по задник. Дори и да не беше така, от опит знаех, че Сюзън трудно се плашеше.

— Това е наистина непрофесионално, Сюзън, не мога да повярвам. Ти направо не си с ума си! — повтаряше Пойтрас. Той не ме поглеждаше.

Сюзън пристъпи към него. Въпреки че бе дебел, Пойтрас бе нисък и сега, обула високи обувки, Сюзън му стигаше почти до очите.

— Затваряй си устата! — каза тя. В гласа ѝ се долавяше сила. — Не ме интересуват твоите клишета за професионализъм и патетичната ти истеричност. Дошла съм, за да говоря с Ейприл Кайл и смятам да направя това веднага.

Тя обърна глава към Ейми Гурвиц и троснато ѝ каза:

— Върви да я доведеш!

Това беше госпожа Силвърман, училищният консултант. Ейми се обърна по навик и тръгна към вратата.

— Ейми! — извика Пойтрас и тя спря. Две силни личности могат да си играят с нея на пинг-понг, помислих. Когато се обърна към Пойтрас, гласът на Сюзън трепереше от гняв.

— Не бъди по-голям глупак, отколкото си, Мишел, доведи момичето. Иначе сериозно ще загазиш. — Кимнах едва забележимо на Сюзън. Ако не искахме веднага да викаме ченгетата, по-добре би било Пойтрас да не знае нищо за това, което ние знаем. Не исках да се покрие, преди да сме го изобличили.

Пойтрас ме погледна с ъгъла на очите си и бързо отклони поглед.

— Видях я да влиза тук, дебелако. По-добре я доведи, защото ще тръгна да я търся по стаите, докато я намеря.

— Не можеш да направиш това. — Пойтрас ме гледаше бясно.

— О, напротив, мога. Показах ти само преди минута в антрето. Доведи я.

— Плачеш си за боя!

— Сигурно, само че биячът трябва да е в по-добра форма от теб.

Пойтрас погледна Сюзън.

— Последна възможност — каза тя. Знаех, че Пойтрас не иска да влизам по стаите.

— Добре, но не искам да я тормозите. Тя дойде крайно отчаяна и не искам да я разстройвате повече.

— Каква искрена загриженост за момичето, а, Мич?

— Не знаете колко сте прави — хвана се Пойтрас. — Все някой трябва да бъде загрижен.

---

[1] Шекспир, сонет 73, превел Владимир Свинтила. ↑

ГЛАВА 23

Ейприл влезе в стаята. Беше съблякла износеното яке и сега носеше дрехите, с които я бях видял последния път край тъмната гора на магистрала 95, само че сега те изглеждаха по-невзрачни. Тя погледна Сюзън и каза:

— Вие какво търсите тук?

— Дойдох да те видя — каза Сюзън.

— Няма да се върна вкъщи.

— Никой не иска да се връщаш. Искях само да се уверя, че си добре и че можеш сама да се издържаш.

— Глупости. Даскалски тъпотии. Да се издържам сама.

— Родителите ти искат да се върнеш.

— Как ли не!

— Наистина искат. Те наеха Спенсър, за да те намери. Това не ти ли говори нещо?

— А баща ми?

— Какво баща ти?

— И той ли иска да се върна?

— Мисля, че той още не знае какво иска. Една част от него сигурно иска да се върнеш, друга — не. За нещастие той дава израз на отрицателните си чувства.

— Той не иска да се върна.

— Баща ти е объркан. Боли го. Не може да обясни какво точно чувства.

— Много добре знам какво чувства. Мисли, че съм боклук. Мисли, че съм курва. Да върви на майната си, разбираш ли? Няма да се върна!

— А майка ти?

— Тя е ревла. Само му се умилква.

— Значи искаш да останеш тук?

— Да.

— Защо?

Ейприл сви рамене.

— А защо не? Хубаво място. Била съм в много по-гадни места.

— Това не е място за теб, Ейприл. Не те задължаваме да се върнеш вкъщи. Не мога да те принудя, а и да мога, няма да го направя. Но не тук.

— Защо не?

Докато говореше, Сюзън гледаше Пойтрас.

— Защото този мъж е абсолютна свиня.

Ейприл се изсмя — дрезгаво, кратко, безрадостно.

— И какво от това?

Ейми Гурвиц седеше мълчаливо върху една възглавница пред креслото близо до двойната врата. Коленете ѝ бяха притиснати към пода, а ръцете ѝ лежаха склучени в скута ѝ. За нея това, което ставаше в стаята, бе филм, който тя гледаше като омагьосана.

Сюзън ме погледна. Беше в безизходица. Аз също.

— Можем насила да я вземем със себе си, Сюз, но какво ще я правим?

— Тя дойде тук, за да потърси помощ — намеси се Пойтрас. — Аз бях единственият, на който можеше да се довери. И затова дойде при мен. Ще отмина онази глупост, че съм бил свиня и ти казвам направо — тук тя може да остане, докогато поиска. Същото съм казал и на Ейми. А вие с вашите перверзни умове можете да си мислите каквото си искате. Но за бога, децата знаят на кого могат да разчитат. Защо ти и твоят кретен не се разкарате, преди да е станало по-лошо?

— „Кретен“ с меден ли се римува? Или може би „кретен“ и се римува с китен?

Сюзън гледаше Пойтрас. Пойтрас също бе приковал поглед в нея. После той извърна очи. Една точка в повече за Сюзън. Тя водеше по точки, той — с това, че Ейприл оставаше при него. Беше ли време да разиграя порнокоза? Не мислех, че Ейприл ще се трогне. Вероятно би се възхитила на естетическите му вкусове. Можехме да го съсипем, но какво тогава щяха да нравят Ейми и Ейприл? Може би Ейприл щеше да се върне при Ред и да вземе Ейми със себе си? Знаех, че няма да се върнат вкъщи. Бях уверен, че е по-добре да са с Пойтрас, отколкото с Ред.

— Това не е краят, Мишел. Няма да оставя тази работа така. Не мога. Не мога да ти позволя да имаш достъп до децата.

— Сюз — направих жест, с който исках да ѝ покажа, че времето е изтекло — поставих лявата ръка хоризонтално върху дясната, която държах вертикално. — Време е да тръгваме. Казах на Ейприл, че няма да я принуждаваме да върши каквото и да било, и държа на думата си.

Сюзън отвори уста, после я затвори, погледна ме, обърна се и излезе. Станах, усмигнах се на Ейприл и Ейми и тръгнах към вратата.

— Благодаря — казах на Пойтрас, — но няма нужда да ни изпрацате. Радвам се, че те видях отново, Ейприл. Ейми. Мишел, по някое време мога да се отбия и отново да ти помогна да седнеш по задник.

После последвах Сюзън. Вървахме по Бийкън, Сюзън кипеше от гняв.

— Как можахме да му позволим да я задържи? Да им позволим? Как можахме!

— Сюз, нима искаш да попречим на една обещаваща филмова звезда?

— По дяволите, това не е никак смешно!

ГЛАВА 24

— Къде си паркирала?

— На Комънуелт.

— Искаш ли да вечеряме, преди да се разделим?

Тя кимна и ние тръгнахме към улица Нюбъри.

— Как е успял този тъпанар да стане изпълнителен не знам си какво и какво още беше там в щатската администрация?

— Познавал е когото трябва, предполагам. Има какви ли не разпоредби за назначаване на работа, методи за интервю, а на практика едно телефонно обаждане проваля цялата процедура. Половината от длъжностите се разграбват, преди още да са били обявени.

— Трудно ми е да си представя, че Пойтрас има приятели.

— Той има момичета и порнофилми.

Гледах Сюзън, осветена от странната светлина под вдигналата се мъгла.

— Ставаш цинична. Красива, но твърда като диамант.

— Но това също е начин да си печелиш приятели — настоя тя.

— Разбира се. Освен това е начин да накараш един човек да се почувства задължен, особено след като си му доставил неща, към които държавните служители не би трябвало да проявяват интерес.

Завихме по Нюбъри.

— А полицията?

— А мислила ли си какво ще стане след това с Ейприл и Ейми?

Тя кимна. Пресякохме Феърфийлд. Дъждът падаше като плътна мъгла — дребен и постоянен. Температурите се бяха повишили.

— От друга страна, какво въобще би станало с тях?

— Надявах се, че ти ще измислиш нещо.

— Може би няма нужда да се измисля каквото и да било. Можем да ги върнем на родителите им. Но пък точно те са ги направили такива, каквито са.

Пресякохме улица Ексетър и влязохме в кафене „Букстор“. Вътре имаше изложени книги, мебелите бяха светли, а в дъното имаше

балкон. Обичах да се храня тук. Чувствах се като интелектуалец.

Поръчах си сандвич с език, а Сюзън — салата. Разделихме си бутилка сайдер „Норман“. Не навсякъде го продават в бутилки.

— Има европейски привкус.

— Звучи страхотно. Може ли да опитам от него?

Сюзън се ухили:

— Как въобще си успял да станеш толкова висок, без да си пораснал?

— Железен самоконтрол.

За десерт изядохме парче торта „Линзер“ и аз изпратих Сюзън до колата ѝ. Преди да се качи, тя допря чело до моето:

— Наистина трябва да измислим какво да правим с Пойтрас и момичетата.

— Добре.

Тя ме целуна леко по устата и се намести на предната седалка на големия сив форд „Бронко“.

— Не мога да разбера как го правиш, без да се притискаш към мен.

Сюзън отново се ухили:

— Железен самоконтрол — каза тя, включи мотора и потегли. Наблюдавах колата, докато зави след три пресечки наляво по Бъркли и я загубих от погледа си. Винаги се чувствах малко тъжен, когато Сюзън си отиваше или когато си отивах аз. Дори ако раздялата бе за кратко. Дори ако щях да я видя на следващия ден. Това пазеше тръпката във връзката ни. Може би досега щяхме да се побъркаме, ако непрекъснато бяхме заедно. Сигурно така бе по-добре — всеки да живее отделно, да върши своята работа и да бъдем заедно, когато искаме.

Тръгнах обратно по Комънуелт към Феърфийлд. Много умно, помислих си. Да сме разделени и да бъдем заедно. Пресякох Комънуелт и тръгнах надолу по Феърфийлд в просмукващата се влажна мъгла. Това е правилно решение. Само че защо Сюзън ми липсва толкова всеки път, когато се разделяме. Имах честитка на стъклото. Престъпление пари не прави. Правосъдието винаги бди.

Както и аз, когато се прибрах вкъщи. Или поне не се чувствах заспал. Само дето трябва да съм бил заспал, защото сънувах нещо, свързано с това, че съм със Сюзън и не съм с нея, и все се опитвах да

намеря някакви деца. Събудих се, отново заспах и сънувах вариации на същата тема, докато телефонът не ме събуди в 7:15. Беше Сюзън.

— Можеш ли да дойдеш веднага? — в гласа ѝ нямаше смях.

— Нещо сериозно?

— Убили са кучето. Моля те, ела по-бързо.

Беше преди часа пик и движението, доколкото го имаше, бе в обратна посока. Бях при нея след 25 минути. Сюзън ме чакаше пред вратата. Беше по спортната си грейка и маратонки. Без грим лицето ѝ изглеждаше по-обикновено, както може би на осемнадесет години.

— В кухнята — очите ѝ бяха влажни.

Влязох. Черният лабрадор лежеше на пода. Бе застрелян в главата и кръвта се бе съсирила и засъхнала, почти толкова черна, колкото козината, която се бе втвърдила. Малко кръв бе попила в килима на мястото, където лежеше кучето, между кухненската маса и задната врата. Опитах се да мръдна лапичката му. Не успях. Телцето се бе вкочанило.

— Тази сутрин ли го намери?

— Да.

— Снощи слизала ли си в кухнята?

Сюзън поклати глава:

— Прибрах се през входната врата и веднага се качих горе.

— Вероятно са го застреляли през нощта. Сигурно са мислили, че е твое. Предполагам, че задната ти врата е била отключена?

— Да, знаеш, че не заключвам.

Изправих се:

— Можеш да се обадиш в полицията и в службата за кучета.

— Беше чудесно куче. Какво ще кажа на стопаните му?

Нищо не ѝ отговорих.

— Защо!? — Сюзън ме погледна. — Каза ми, че е имало някакви заплахи, но...

— Не знам. Може би е предупреждение. Може би кучето е заместник. Дошли са и не са те намерили, а то е било тук, докарали са го в кухнята и са го застреляли. Това няма да се повтори.

— Знаеш ли кой го е направил?

— Знам кой е поръчал да бъде направено. А това е по-важно. Обади се в полицията.

ГЛАВА 25

Дойдоха двама полицаи и един човек от службата за кучета. Единият от полицаите беше Каталдо. Откараха кучето и другият полицаи отиде да съобщи на стопаните му. Сюзън каза на Каталдо, че не знае защо е било убито кучето.

Каталдо ме погледна.

— И ти също не знаеш, нали?

— Да.

— Странни неща правят хората, без каквато и да е причина. Кучето дори не е твое, Сюзън.

— Знам, Лони. Знам. Нещастното животно. Може да са били крадци и да са го убили, защото са си мислели, че то ще ги издаде.

— Затова са го завели в кухнята и са го застреляли, така ли?

Сюзън сви рамене.

— Трябва да отида на работа. Би ли я наглеждал? — помолих Каталдо.

Той кимна:

— Ще я закарам до училище и ще я върна, когато свърши.

— А след това?

— Ще се навъртам наоколо. В случай че крадците се върнат.

— Как ще уредим заплащането? Поне докато успея да се срещна с някои хора.

Каталдо поклати глава.

— Познавам Сюзън отдавна. Както и повечето от съседите тук. Няма нужда да ни се плаща.

— Напълно те разбирам.

— По този въпрос ще си замълча — каза Сюзън и те се качиха в полицейската кола.

Седях в кухнята и гледах кървавото петно на килима. След това позвъних на Хенри Цимоли.

— Кажи на Хоук, че се нуждая от него. След половин час съм при вас и искам той да е там възможно най-бързо.

— Ще му предам — каза Хенри.

Затворих телефона и тръгнах към колата си. Когато стигнах до спортния клуб „Харбър“, Хенри ме чакаше в офиса си заедно с Хоук. Пиеха кафе. Хенри бе облечен в бяла тениска и тъмносин клин с ципове на глезените. На тениската имаше надпис със сини букви: „Мениджър“. Хоук носеше маратонки „Пума“ в сиво и черно, бели дънки и бял вълнен пуловер с остро деколте, без риза отдолу.

— Кафе? — попита Хенри.

Той беше не много висок. В миналото се бе боксирал успешно в леките категории, а сега беше собственик на спортния клуб „Харбър“ и тренираше два пъти на ден. Приличаше на кукла — супермен. Той ми подаде голяма бяла порцеланова чаша с кафе. Хоук се бе изтегнал в един от фотьойлите за гости с крака върху бюрото и с две ръце държеше чашата си.

— Някой е застрелял едно куче и го е оставил в кухнята на Сюзън — казах аз.

— Тя добре ли е?

— Да. Предполагам, че зад тази работа стои Тони Маркас.

Хоук кимна. Отпи от чашата си, остави я върху бюрото, свали крака и скочи прав.

— Да се захващаме за работа.

— Знаеш ли къде да го намериш?

— Да, има едно ресторантче в Южния квартал — „Бъдис Фокс“, на Кларъндън и Тремонт.

— Имате ли нужда от трети човек? — попита Хенри.

— Не. Ако с нас се случи нещо лошо, обади се на Куърк и се погрижи за Сюзън.

Хенри кимна. Хоук отвори едно чекмедже на бюрото и извади кобур с „Магнум“ 357. Закопча го под мишница и отгоре облече бежово яке с цип. И ние тръгнахме.

„Бъдис Фокс“ се намираше срещу центъра за изкуства. Хоук маркира черния си ягуар пред ресторанта и ние излязохме. Той отвори багажника и извади 12 калиброва пушка с пневматично нагнетяване. Затвори багажника и каза:

— Ресторантът е дълъг, не по-широк от фасадата. Сепарета от двете страни. Бар в дъното. Наляво от бара има малък коридор.

Надясно са тоалетните, в дъното — кухнята, отляво — вратата на офиса му.

Хоук небрежно бе облегнал пушката на рамото си, с вдигнат предпазител, сякаш бяхме тръгнали да обстрелваме яребици по каналите.

— Непрекъснато стои тук, грижи се за бизнеса си. Закусва тук всяка сутрин. Отива си, след като е вечерял.

— Винаги ли е сам?

— Не.

На витрината имаше надпис: „Сервираме закуска“. Извадих пистолета си. Влязохме. Всичко вътре изглеждаше старо, като че ли съвсем преднамерено. Вътре закусваха четири — пет човека, един висок негър с къс врат и сплескан нос лъскаше чашите зад бара. Забеляза ни, когато бяхме стигнали до средата на ресторанта, след десет стъпки видя и пушката. Погледна вратата в дъното на бара, остави чашата, която лъскаше, и отпусна ръце. Вдигнах пистолета.

— Ако не виждам ръцете ти, стрелям. — Барманът замръзна. — Сложи ги върху бара!

И двете му ръце се появиха отгоре. Посетителите започнаха да разбират, че става нещо нередно. Шумът от разговорите и тракането на приборите стихна. Без да премества пушката, Хоук пристъпи зад бара и като тласна напред приклада, сякаш набиваше клин, удари мъжа по челото. Тъпият звук отекна във внезапно замлъкналия ресторант. Барманът се свлече безшумно. Заобиколих бара и тръгнах по коридора. Хоук ме следваше. Някъде по средата ни видя една сервитьорка, която носеше поднос с хемендекс, пържени картофи и препечена филия.

— Обратно в кухнята, миличка, и кротувай! — казах й.

Тя погледна пистолета в ръката ми, после погледна Хоук и неговата пушка и отстъпи заднешком по коридора към кухнята.

Малко преди последната врата, отляво, имаше друга, с дъбова ламперия, без табелка. Хоук кимна. Натиснах бравата. Беше заключено. Отвътре се обади глас:

— Да. Кой е?

Хоук се раздвижи зад мен.

— Хоук — извика той, — отваряй.

Ключалката щракна, дръжката се завъртя и двамата с Хоук едновременно напънахме вратата с рамо. Тя зейна отворена, а човекът,

който я бе отключил, залитна назад и се стовари в един стол. С ритник затворих вратата зад себе си. Хоук застана отляво на вратата, зареди един куршум и хвана пушката, като я насочи неподвижно хоризонтално. Наляво от него мъжът, който бе отворил вратата, се опитваше да се изправи на крака. От носа му шуртеше кръв. Друг мъж стоеше облегнат до стената — ръцете му отпуснати надолу и леко разтворени. Срещу мен на бюрото, седнал зад един поднос с остатъци от закуска, с натикана в яката салфетка, бе Тони Маркас. Той беше симпатичен мъж с прошарена къдрава коса и гъсти мустаци. Кожата му бе матова, по-светла отколкото на Хоук. Вратът и брадичката му бяха ясно очертани. Костюмът, който се виждаше под салфетката, сигурно струваше около 1000 долара и бе правен по поръчка. Ноктите му лъщяха.

Той спокойно ни изгледа. После поклати глава:

— Хоук — тъжно попита той, — ти минаваш на негова страна? Срещу братята си? — отново поклати глава. Хоук си подсвиркваше тихичко през зъби — Янки Дудъл, джаз кавър.

— На пода! — казах на двамата телохранители. — По корем! — Двамата легнаха. — Ръце зад тила! Така. Ако някой от вас мръдне, и двамата сте мъртви.

Прибрах пистолета си и казах на Маркас:

— Застани пред бюрото.

Маркас махна салфетката, избърса устата и мустаците си, пусна салфетката върху подноса и се изправи. На лицето му бе изписана мека тъга.

— Това е много лошо. Това е твърде лошо.

Заобиколих бюрото, с лявата си ръка го ударих в стомаха, а с дясната — по брадичката. Залитна върху бюрото и се сви, но не падна. Ударих го отново и този път той падна. Залитна наляво и се свлече на една страна. Двамата телохранители не помръдваха. Хоук продължаваше да си подсвирква. Хванах с две ръце реверите на Маркас, вдигнах го, сложих го да седне върху бюрото и го придържах изправен. Кръв се стичаше по брадичката му.

— Ако не те чуя да обещаеш, че вече никога никой няма да се доближава до Сюзън Силвърман, след десет секунди ще си мъртъв.

Кръвта продължаваше да тече, вероятно от прорез вътре в устата му, и съсипваше скъпата му риза и вратовръзка.

— Не знам за кого ми говориш.

Отново го ударих по лицето, като с лявата си ръка го придържах за реверите.

— Изпратил си някой да я подплаши. Нея или мен, или и двама ни, защото съм започнал да ровя под някой от твоите камъни.

— Тоя човек е луд, Хоук! — Маркас трудно успя да каже „луд“, защото долната му устна бе започнала да подпухва.

— И така да е, Тони, не виждам това с какво може да ти помогне. Маркас се обърна към мен:

— Какво искаш?

Пуснах го и отстъпих назад. Маркас хвърли бърз поглед към вратата. Знаех, че очаква помощ.

— Ако през тази врата влезе някой, ще те убия, така че не се надявай твърде много.

— И какво от това? Аз ще умра. Ти ще умреш. Хоук ще умре. Все ми е тая. Ако се страхувах от смъртта, нямаше да натрупам пари.

— Добрал съм се до нещо, което ти не искаш да знам. Какво е то?

Маркас поклати глава:

— Опитай още един юмрук. Поне ще си имаш занимание, докато те очистят.

— На теб не ти пука. На мен също не ми пука. На Хоук също. Е, добре! Да престанем да се правим на безстрашни и да поговорим като разумни хора.

На вратата се почука леко. Извадих пистолета си и допрях дулото му до врата на Маркас. Той не трепна. Някой отвън попита: — Тони?

Кимнах. Маркас каза:

— Да, Бъстър?

— Отвън е спряла една полицейска кола, Тони.

— Върни се на бара, Бъстър, и продължавай да си лъскаш чашите.

Кръвта се стичаше по брадичката му. Маркас не се помръдна да я избърше.

— Какво си намислил? — попита ме Маркас.

Прибрах пистолета и отговорих:

— Организацията ти е доста добра: проститутки, наркотици, салони за хероин, изнудване, контрабанда на алкохол, пропуснах ли

нещо?

— Защита — допълни Маркас. — Някой и друг счупен крак, някой труп.

— Страшно забавно. Не искам да преча на бизнеса ти. Ако не си ти, друг ще е. Правя, каквото мога, не каквото трябва.

Маркас кимна.

— Това, което искам — продължих, — е Мишел Пойтрас и едно момиче — Ейприл Кайл.

Маркас сви рамене:

— Какво толкова си се загрижил за нея?

Маркас направи един неопределен жест.

— Да кажем, че не искаш да се разбере за връзката ти с Пойтрас. Имаш добър запас от малолетни бели курви от покрайнините, а те вървят най-добре. Стока с големи цифри на етикетите, както би казал. Разбираш, че съм по следите на една от вербуваните от Пойтрас курви и решавах, че ще е по-лесно да ме подплашиш, вместо да рискуваш да пресъхне извора.

— Да кажем, че е така. По-нататък?

— Само че не е лесно да бъда подплашен. И няма да стане по-лесно. Може да намериш достатъчно биячи в крайна сметка, но няма да ти е лесно. Ще си имате работа с мен, ще си имате работа и с Хоук.

— Не съм сигурен, че ще му стигнат хората — загрижено отбеляза Хоук.

— Ако успееш да ме премахнеш, мен или и двама ни, тогава ще се намерят ченгета, които ще вземат цялата тази история много присърце, ще поразтърсят сводниците ти, ще се поразровят из книгата ти, ще започнат да те привикват всяка седмица на рутинен разпит. Тогава случайно можеш да паднеш по стълбите. Правиш голяма грешка, като се опитваш да ме подплашиш. Само повече неприятности за теб.

— Да предлагаш нещо по-добро? — каза Маркас.

— Обзалагам се, че има нещо предвид — измърмори Хоук.

— Вземам Пойтрас и момичето и те оставям на мира. Не мога да го оставя да действа.

— Една курва в повече или по-малко, не ме е грижа.

— Знаеш ли, че Пойтрас прави и порноснимки на деца — момчета и момичета?

Маркас се намръщи:

— И на момчета ли?

— Да.

— Нямам нищо общо с това.

— Вземам Пойтрас и ти си вълн.

— А ако това не ми се харесва?

— Така или иначе ще го направя. Ако не се съ согласиш, ще пострадат много хора и бизнесът ти отива по дяволите — обясних на Маркас.

— Да разбирам ли, че говори и от твое име, Хоук?

— Да.

— Оставаш с него до края?

— Да.

— Той би ли направил същото за негърската ти мутра?

— Послушай го, Тони. Него може да не го познаваш, но мен ме познаваш. Ще му видите сметката също толкова трудно, колкото и на мен. Той е също толкова опасен. Направи к'вото ти казва или ще ти съсипе живота.

— Не можеш да ме принудиш да правя неща, които не искам. Нито с оръжие, нито с юмруци, с нищо. Не съм от хората, които могат да бъдат принуждавани.

— Сделката е разумна — казах аз.

— Когато сключвам сделка, държа на думата си. Хоук може да ти каже. Правиш сделка с мен и съм бетон. Разбираш, нали? Никакви грешки, никакво измъкване. Като обещава, че ще направя нещо, правя го.

Погледнах Хоук. Той кимна.

— Вземам Пойтрас и момичето, с което той живее. Ти оставаш вълн, а Пойтрас си затваря устата, защото знае какво ще му се случи, ако пропее.

Маркас кимна.

— И ако някой се доближи до Съюзън Силвърман, ще го убия. Теб също.

Маркас раздвижи подпухналата си устна. Помислих, че се опитва да се усмихне:

— Знаех си, че ще се върнем на думата.

— Затова той също говори и от мое име — каза Хоук.

Маркас кимна. Погледна проснатите на пода телохранители.

— Лесно се справихте с Бъстър. И с тези двамата палячовци — промърмори почти на себе си.

Взе салфетката от бюрото си и внимателно започна да попива кръвта от брадичката си.

— Не съм сигурен, че щяхте да се измъкнете без ченгетата отвън.

Спря да изтрива кръвта и притисна салфетката до устата си.

— Да нямаш случайно някое ченге в джоба си? — салфетката правеше гласа му неясен.

Двамата с Хоук мълчахме. Като притискаше все още салфетката до устата си, Маркас завъртя глава и се опита да разхлаби вратните си мускули. После ме погледна и махна салфетката от устата си — тя беше кървава и мокра.

— Добре. Ти се оправяш с Пойтрас да си мълчи, за каквото трябва. Ако той си отвори устата, ти носиш последствията.

— Добре — казах аз, — на чисто ли сме?

— Почти — каза той и ме удари с опакото на ръката си. Фрасна ме с цялата си тежест, загуби равновесие и падна от бюрото. Добър удар. Трябваше бързо да пристъпя назад, за да не падна.

— Вече сме на чисто. Приятен ден, умнико. На теб и на госпожата.

Ушите ми пищяха:

— Добър удар. Никак не е зле за един сводник.

ГЛАВА 26

Когато на излизане минахме през ресторанта, Хоук каза:

— Виждаш съм те да раздаваш и по-добри удари от този.

В ресторанта беше останал само Бъстър, който стоеше зад бара и държеше буца лед до челото си.

— Няма да му навреди, ако има по-реално усещане за нещата.

— Можехме да го подредим по-добре.

— Тогава ще се появят неговите хора и ще се опитат нас да ни подредят. Така е по-добре. Ако си държи на думата, Сюзън е в безопасност.

— За него съм сигурен.

Пред ресторанта бе спряла кола без номера с включен двигател и предавателна антена, която леко потрепваше в синхрон с вибрациите на двигателя.

— Затова никой от хората му не дойде.

— Хенри се е обадил на Куърк — каза Хоук.

Наведох се и погледнах през прозореца. Зад кормилото седеше Белсън, а до него — Мартин Куърк. Куърк смъкна прозореца. Усетих силната миризма от евтините цигари на Белсън.

— Хенри ли ти се обади?

— А-ха.

— Официално ли сте тук?

— Не. Хенри ни каза, че някои се е опитал да сплаши Сюзън и вие — Куърк кимна към Хоук — сте отишли да си поговорите за това с Маркас.

Хоук се ухили, отиде до колата и прибра пушката в багажника.

— Изяснихме всичко.

Между коленете на Куърк също се виждаше пушка, друга бе опряна до арматурното табло.

— Благодаря ти — каза му.

Куърк беше безупречен, както винаги. Наскоро подстригана коса, гладко избръснато лице, полицейско яке, което бе току-що взето от

химическо чистене.

Куърк кимна. Белсън премляска и намести цигарата в ъгъла на устата си.

— Поздрави Сюзън — рече Куърк и колата бавно потегли и се отдалечи надолу по улица Тремонт.

Хоук се бе облегал на колата си със скръстени ръце.

— Да тръгваме — предложих. Той заобиколи колата и се настани на шофьорското място.

На път към клуба Хоук попита:

— Ти ли каза на Хенри да ги извика?

— Не. Казах му да се обади на Куърк, ако не се върнем. Ти също беше там.

— Не съм сигурен, че това е законно — да ни прикриват ченгетата, докато пердашим мирните граждани.

— Също толкова законно, колкото и това, че ги пердашим.

— Така си и мислех.

Хоук ме остави в клуба, взех колата си и потеглих към Смитфийлд.

Когато Сюзън се върна от училище, аз седях в кухнята ѝ, пиех кафе и опитвах сладките с овесени ядки. Заедно с нея влезе Каталдо.

— Няма нужда повече да я пазиш. Нещата са уредени.

Сюзън метна шлифера си върху облегалката на един кухненски стол и се обърна към Каталдо:

— Кафе?

Каталдо поклати глава:

— Не, благодаря. Предполагам, че уреждането не значи престъпление.

— Циничен и подозрителен. Такъв става човек след дълга работа в полицията, Сюз. — Тя си приготвяше кафе и лицето ѝ бе сериозно. Кимна.

— Довиждане, Сюз — каза Каталдо.

— Много ти благодаря, Лони.

Той ми кимна и Сюз го изпрати до вратата. Когато се върна, тя застана зад гърба ми, прегърна ме през раменете и притисна бузата си до главата ми. Остана така за миг. После взе чашата си с кафе и седна срещу мен. Взе една бисквита, отхапа малък полукръг и отпи една глътка кафе:

— Какво точно направи, за да ги уредиш?

Разказах ѝ.

— А ако Куърк не беше дошъл, за да те покрие? — попита Сюзън, когато бях свършил с историята.

— Не знам. Може би нищо нямаше да се случи. Може би щеше да се наложи да убия някого. Няма смисъл да мислим за това, което не се е случило.

— Ужасно се тревожех. Знаех, че ще направиш нещо такова. Боях се, че ще отидеш сам, че няма дори да повикаш Хоук.

— Не съм го викал. Той дойде сам. Както и Куърк, и Белсън.

Сюзън кимна.

— Боях се за теб. Боях се, че могат да те ранят или убият. Боях се и за себе си. Боях се, че ще трябва сама да се справям с Пойтрас и с всичко, което знаех за него.

Кимнах.

— Куърк щеше да ти помогне. Франк Белсън също.

— Вярваш ли, че Маркас ще удържи на думата си?

— Да. Така каза Хоук.

— А ако той греши.

— Хоук не греши за такива неща. Има неща, от които Хоук въобще не разбира. Но това, което го знае, го знае със сигурност.

Сюзън ухапа втора бисквита. Беше с нов парфюм и черната ѝ коса блестеше на светлината, която идваше от прозорците зад гърба ѝ. Дори само като я гледах, изпитвах почти осезаемо физическо усещане — чувствах как образът ѝ се движи по цялото ми тяло. Винаги ми беше трудно да се въздържа да я докосна.

— Трябва да решим нещо за Пойтрас и Ейприл, а предполагам, и за Ейми Гурвиц.

— Знам.

— Лесно ще се справим с Пойтрас, има достатъчно доказателства. Обикновено съдиите са безпощадни към обвинения за развращаване на малолетни. Предполагам, че отдел „Образование“ също ще окаже натиск, поне такава ще е официалната му позиция.

— Да, сигурно. Проблемът са момичетата.

— Така е. Не знам какво да правя с тях.

В чинията бе останала само една бисквита, аз я взех и я изядох. Сюзън бе вдигнала чашата до устата си и почукваше ръба ѝ в зъбите

си. После отпи от кафето, сложи чашата на масата и каза:
— И аз не знам.

ГЛАВА 27

От удара на Маркас челюстта ме болеше непоносимо. Ченето ми се беше схванало и трябваше да говоря със стиснати зъби. Някой можеше да си помисли, че току-що съм завършил Харвард.

Не успях да впечатля заместник главния детектив от отдел „Нравствена полиция“ Макнийли, който, седнал зад бюрото в кабинета си на улица Бъркли, ме слушаше, докато му излагах плана си.

— Нямаме друга работа, освен да се навъртаме наоколо и да чакаме да ни кимнеш, така ли?

— Това е единствената възможност. Сключил съм сделка и държа на обещанието.

— Той бил сключил сделка. Кой, по дяволите, си ти? Имаш сведения за порнобизнес, даваш ми ги и толкова.

Белсън се бе облегал на един шкаф до бюрото на Макнийли. Цигарата му беше почти изгаснала и преди да се намеси, той отлепи от устната си едно парче мокра цигарена хартия.

— За бога, Том, той ти поднася оня боклук готов и опакован. От теб се иска само да отидеш и да си го прибереш.

— Това не е отдел „Убийства“, Белсън. Тук сме нравствена полиция. Доведе ми го и го представи, добре, но повече няма защо да ми висиш на главата.

Белсън ми смигна:

— Внимавай в отговорите. Тези от нравствения отдел са много кисели.

Макнийли беше набит, размъкнат мъж с оплешивяваща глава. Той се взираше сърдито в Белсън в продължение на една безкрайна минута. Белсън му се усмихна. Тясното му лице имаше добродушно изражение. Виждаше се синкавата сянка на гъстата му набола брада, въпреки че бе едва десет сутринта.

— Ще отмина това, Белсън — накрая каза Макнийли.

— И аз така си помислих.

Макнийли отново ме погледна.

— Как мога да съм сигурен, че няма да провалиш работата?

— Защото съм добър, а и това е лесно. Иначе нямаше да дойда първо при вас. Можех да си свърша работата, а след това да се обадя на 911. Реших да ви предупредя, за да координирате цялата история — вие си знаете: подходящи вестници и други такива. Скандалът ще гръмне в целия щат, вероятно и извън него. Можех да се обадя в щатската полиция или ФБР и да ви оставя да го духате. — Макнийли отново погледна Белсън.

— Тоя нормален ли е?

— Кошмарен е — успокой го Белсън. — Но прави това, което казва.

Макнийли си играеше с един ластик — разтягаше го между палеца и кутрето на лявата си ръка. После се облегна назад във въртящия се стол и съсредоточено погледна ластика. Разтвори останалите пръсти на ръката си, разтегна ластика на кръг и отново го погледна.

— Добре. Тоя път ще те послушам. Ако обаче я оплескаш, губиш си работата. Това мога да ти го гарантирам.

— Именно от такова потвърждение се нуждаех.

— Получи го. Ще чакам да се обадиш.

Кимнах и станах. Излязохме с Белсън от стаята.

— Чаровник — обадох се в коридора, докато отивахме към асансьора.

— Най-страхотният в целия отдел — потвърди Белсън.

Асансьорът пристигна и слязох на първия етаж. На улица Бъркли бе студено. Когато се прибирах от главното полицейско управление в офиса си, духаше страхотен вятър, който разносяше пепелака и проникваше под коженото ми яке. Ако закопчаех ципа и на подплатата, якето щеше да ми стане тясно. Едно от решенията в живота, които ми напомнят за реалността. Студено или тясно. А може би трябваше да си купя нов шлифер. Нещо, с което бих приличал на Робърт Мичъм. Размер 48 не предлагаше голям избор.

Седях в офиса си и гледах през прозореца. От креслото си виждах част от Бойлстън. Ако се изправех, можех да видя и Бъркли. В такива ветровити дни обичах да стоя прав до прозореца и да гледам как вятърът повдига и усуква полите на младите момичета, които работеха в застрахователните компании отсреща. Но днес бях твърде

зает — опитвах се да реша какво ще правя с Ейприл Кайл, след като Пойтрас си получи своето. Ейприл нямаше да се върне при родителите си, но дори и да го направеше, едва ли щеше да остане за дълго, а ако останеше, това само би й навредило. Сюзън каза, че имало специални организации, които можели да се погрижат за нея, но опитът ми с тях не бе обнадеждаващ.

В сградата на центъра по изкуствата от другата страна на улицата младата директорка с черна коса и красив ханш се бе подпряла на статива си и гледаше през прозореца. Очите ни се срещнаха. Тя се усмихна и ми махна. Махнах ѝ в отговор. Никога не се бяхме срещали и връзката между нас се състоеше в разменяне на погледи през прозорците над оживената улица. Може би когато си купех нов шлифер... Колкото повече си блъсках главата с Ейприл Кайл, толкова по-малко знаех какво да правя с нея.

Сюзън настояваше да побързам с Пойтрас. Понякога тя беше непреклонна. За да отстрани Пойтрас от следващата реколта на доброволно напуснали училището ученици, тя би жертвала Ейприл. Беше права, разбира се. Най-голямото благо за най-голямата част от населението. Демокрация. Западна цивилизация. Хуманизъм. Работна дефиниция за етично поведение.

През прореза на вратата пуснаха днешната поща. Нямаше нищо, което бих искал да прочета. Хвърлих я, без да я отворя. Застанах пред прозореца с ръце в джобовете и погледнах надолу към улицата. Вятърът разнасяше във въздуха вестници и хартии от сандвичи, а повечето момичета от застрахователните компании бяха с панталони. „Защо ли вятърът не ме вълнува?“. Пресякох стаята, подпрях ръце върху шкафа с папките и облегнах брадичката си върху тях. Защо ли не познавах някоя монахиня? Някоя волева, усмихната сестра с чувство за хумор, която би приличала на Селесте Холм. Градът за момичета на сестра Фланагън. Тя не е бременна, тя ми е сестра. Къде, по дяволите, е движението за правата на жените точно когато човек се нуждае толкова от него?

Не познавах никакви монахини. Дори свещеници не познавах. Познавах няколко сводника, няколко биячи, няколко ченгета, няколко курви и няколко М-те. Всъщност познавах само една мадам.

От дъното на коридора се чуваше чаткането на пишеща машина. Водата шумолеше в тръбите за парното в офиса ми. Чувах грохота на

колите, заглушени от затворения прозорец, а в коридора чифт обувки с високи токчета отривисто изтрополиха покрай моята врата.

Познавах една мадам в Ню Йорк, която се казваше Патриша Утли. Но това беше много отдавна. Пресегнах се и издърпах второто чекмедже с папки. На съответното място в азбучния каталог намерих папката с надпис „РАБ“ и я извадих върху бюрото си. Набързо прехвърлих подробностите в тази история, която бях разследвал преди седем години. На един лист за писма от хотел „Холидей Ин“ беше записан адресът и телефонът на Патриша Утли. Оставих папката на мястото ѝ, седнах в креслото си и набрах номера.

Обади се мъжки глас. Попитах за госпожа Утли. Гласът се интересуваше кой се обажда и аз отговорих. Тридесет секунди покъсно чух гласа на Патриша.

— Спенсър? — каза тя.

— Значи все още ме помниш?

— Да, лятото на 75-та. Съвсем ясно си го спомням.

— Знам, че ти дължа една услуга, но не за това ти се обаждам. Искам да те помоля за друга услуга.

— Слушам.

— Все още ли си в бизнеса?

— Да.

— Бих искал да видиш едно момиче, което познавам. Интересува се от твоя бизнес.

— Да не си започнал да работиш на комисионна? — Гласът ѝ прозвуча така, сякаш тя се усмихваше.

— Не.

— Мога да кажа, че молбата ти ме изненадва много, най-вече защото идва от теб. Но, да. Ще поговоря с нея.

— Добре. Не знам точно кога. В момента работя по този случай. Но ще е скоро. Ще те предупредя.

— Разбира се. Оправиха ли се нещата с младата жена, към която преди седем години имахме взаимен интерес?

— Да.

— Хубаво. Надявам се да те видя скоро.

Затворихме, облегнах се назад в креслото си и се замислих.

ГЛАВА 28

— Ще я насърчиш да проституира, така ли? — каза Сюзън. Бяхме у дома, камината бе запалена и ние седяхме на кушетката, вдигнали крака върху масичката.

— Това е единственото, което тя иска да прави. При Патриша Утли поне класата е по-висока. — В една голяма чиния между краката ни бяха сложени сирене, хляб, маслини, малки домати, кръгчета зелени пиперки и пушен салам. Бяхме отворили голяма бутилка „Божоле“.

Сюзън отпи от виното и каза:

— Имаш оригинални идеи. Не може да ти се отрече.

— Предложи по-големи възможности за избор.

— Има специални агенции, които се занимават с такива проблеми.

— А-ха. А защо не и един прекрасен дом с осиновители.

— Може би. Често тези две възможности са се отразявали благоприятно върху децата.

Винаги усещах, когато Сюзън започваше да говори професионално. Изразяваше се по-формално.

— Вече говорихме, че работата ѝ като проститутка ѝ предлага повече, отколкото е получавала досега.

— Да, но само в сравнение с живота в нейния дом, със стерилитета на нейните родители и техните очаквания и тесногърдия, конвенционалния град, който подхранва такива очаквания. Животът в Смитфийлд не е лесен, особено ако не искаш да се променяш според всеки. Това се отнася най-вече за държавните училища.

— Може би за нея е по-добре да е курва в действителност, отколкото курва в очите на своите съседи.

Сюзън поклати глава.

— Нека се обадя на някои мои познати от службите за младежите.

— Естествено. Да попитам ли Пойтрас, кой от тях би ни препоръчал?

Сюзън отново поклати глава и се намръщи.

— Не си справедлив. Сред тях има много честни хора. Не всички са като Пойтрас.

— Знам. Предполагам, че съм дисфункционален по отношение на институционните решения.

Умълчахме се. Изплюх една маслинена костилка в камината. Тя тихо изсъска. Пих малко „Божоле“. Направих си сандвич от сирийски хляб и сирене, с домати, кръг от чушка и една маслина. Преди да сложа маслината, извадих костилката ѝ. Умението да комбинираш сирене със сурови зеленчуци е въпрос на пропорции. Опитах сандвича. Сиренето беше твърде много и убиваше останалите вкусове. Все пак го изядох. Трябваше ми много време за експерименти, много време, за да направя сандвича съвършен. Взех си от салама. Сюзън клатеше чашата си и наблюдаваше малкия водовъртеж, който се образуваше в нея.

— Отвращението — казах аз — е първата реакция на всеки, който се сблъсква с проституцията. Невъзможно е, когато мислим за нея, да не съжаляваме, че я има, така ли е?

Налях още вино в чашата си.

— Да. Така е. Предполагам, че ако сериозно се замислим и забравим обикновените предразсъдъци, ще трябва да признаем, че проституцията няма само едно лице.

— Права си. Има най-различни форми на проституция. Метафорично погледнато, те са практически неограничени. Всичко, което човек прави е за пари, а не за да получи признание — мисля, че и така може да се каже.

Сюзън ми се усмихна.

— Струва ми се, че те бях видяла преди време да строиш някаква виличка край едно езеро в Конкорд?

— Не аз, чичо Хенри. Той винаги е бил малко луд.

Виното се бе свършило. Донесох друга бутилка. Божолето има тръпка само когато го пиеш веднъж в годината.

— Дори реално погледнато — продължих — проституцията пак предполага различни неща. Едно момиче трябва да го прави по двадесет — тридесет пъти на нощ във входове и коли, а в същото

време скъпоплатената проститутка работи само веднъж на вечер в хубав хотел.

— Може да се оправдаем, че от морална гледна точка това е едно и също.

— Защо се занасяш с мен, Сюз? Двамата добре знаем какво мисли всеки от нас за това.

— Знам. Просто искам да чуя как ще го формулираш.

— Нейният морал си е нейна работа. Моя работа е да я освободя и да ѝ дам възможност сама да избира.

— И мислиш, че като я настаниш при някоя скъпо платена мадам в Ню Йорк, ще решиш проблема?

— Струва ми се, че това е възможно решение. Тя има право да проституира, ако желае. Както и правото да спре, когато пожелае.

— А ти имаш ли правото да ѝ предоставиш толкова лесно тази възможност?

— Да.

— Да стане проститутка?

— Да, ако това ѝ харесва. Не ми е работа да я уча какво би трябвало да харесва.

— И за хероина ли можеш да кажеш същото?

— Не. Но хероина може да причини смъртта ѝ. Не съм чувал нищо подобно за нормалната проституция.

Огънят изсъска и едно малко балонче от мъзга се стече по единия край на дънера. За следващия сандвич експериментирах с по-малко сирене и с две кръгчета от чушка.

— Мисля, че грешиш. В края на краищата това, че тя продава себе си, а не продукта на своите ръце, може също да я убие — и в буквалния, и в преносния смисъл.

— Може би от нас се иска просто да изберем това, което ще е по-малко убийствено за нея.

— Може би е така.

ГЛАВА 29

Хоук искаше да дойде с мен.

— Искам да видя какво представлява онова конте Пойтрас, скъпи.

— Винаги съм се възхищавал на твоята жажда за знания, Хоук.

— Съгласи се, само този път...

Аз седях до Сюзън, Хоук — срещу нас. Бяхме на последния етаж на хотел „Хайът Риджънси“ на улица Чарлс, откъм страната на Кеймбридж. Барът се въртеше много бавно и от прозорците му се откриваше грандиозна гледка към целия Бостън.

Сюзън си бе поръчала една голяма пина колада с някакви плодове и пестеливо отпиваше от нея със сламка. Пина коладата изглеждаше добре, но ми беше неудобно и аз да си поръчам от нея. Пиех бира. Хоук също беше поръчал пина колада. Той не изпитваше неудобство.

— По-лесно ще бъде, ако сте двама. Освен това той е вътре от самото начало. Има правото да присъства и при края.

— Видя ли? Сюзън знае какво говори. Като изключим типа, с който се мотае, тя е стилна мадама.

— Да не мислиш, че той иска затова да е с мен, когато ще попритиснем Пойтрас. Любопитен е колкото един пащърнак. Иска да дойде, за да напомни на Тони Маркас, че в тази история е на моя страна.

— Което ще накара Маркас да държи на думата си.

— Съвсем точно.

Тя протегна ръка през масата и докосна неговите неподвижни ръце, които стояха до чашата му.

— Ти си чудесен. Някои от най-добрите ми приятели са негри.

Хоук избухна в смях. Наоколо хората ни погледнаха с леко раздражение и после бързо извърнаха глави.

— Приличаш на онези дъски. И ти си сантиментална.

И двамата се изкискаха.

— Като свършите с расистките си шеги — обадох се аз, — ще ви обясня страхотния си план.

— Слушаме — каза Хоук.

— Когато се вмъкнах в къщата на Пойтрас...

— Бял еврейски сексманиак — прошепна Сюзън и двама изпаднаха в истерия.

— Какво внимание към малцинствата. — Хоук се задъхваше от смях. Подпрях глава на ръката си и ги наблюдавах. Като учениците, които започваха да се смеят и при най-безобидната шега и след това не можеха да спрат. За първи път виждах Хоук да губи контрол над себе си. Всъщност Сюзън беше единственият човек, към който той проявяваше нещо повече от приятелска незаинтересованост.

Още два пъти се опитвах да започна, преди те да успеят напълно да се овладеят.

— Когато се вмъкнах в къщата на Пойтрас, намерих връзка ключове и си извадих дубликати.

Сюзън ме гледаше с широко отворени очи, лактите ѝ бяха опрени на масата, а ръцете ѝ — притиснати към устата.

— А-ха — каза тя. — Раменете ѝ се разтърсиха конвулсивно.

— Отиваме довечера и влизаме без предупреждение, — казах на един дъх.

Хоук кимна.

— Ще накарам Ейприл да тръгне със Сюзън, също и Ейми Гурвиц, но ако сама поиска. После ти проверяваш дали мръсните филми са все още там и се обаждаме в полицията. Можеш ли да се справиш с Ейприл, ако тя не иска да тръгне с теб? — попитах Сюзън.

Тя най-накрая бе успяла да се овладее.

— Мисля, че мога. Ако не успея, Хоук ще ми помогне.

— Ако не е твърде зает да предава номера в стил Ричмит Маркъм.

— Ще си взема сопа. В случай че нещо я прихване.

— Добре, да свършваме с пиенето и да се захващаме за работа.

— Просто така?

— Така или иначе трябва да го направим.

— А Ейприл?

— Ти ще я задържиш в колата, когато се появят ченгетата, после ще я откараме у дома и ще си поговорим — вдигнах рамене. — Това е

най-доброто, което мога да измисля.

— Най-доброто, което и аз мога да измисля — каза Сюзън.

Платихме и слязохме с асансьора. Двамата със Сюзън бяхме дошли с нейната кола, а Хоук ни чакаше в „Хайът“. Решихме да продължим с колата ѝ и оставихме ягуара на Хоук на паркинга.

Беше тъмно и фаровете на бронкото очертаваха елегантен светъл контур в черната тъмнина на ранната зима. Минахме по моста над реката и Сюзън зави наляво по Комънуелт при знака „Забранен лъв завой“.

— Закононарушение — казах аз.

— Глупав знак. Не виждам защо не трябва да се завива наляво, — промърмори Сюзън.

— Абсолютно си права — потвърдих.

Движихме се край Бостънския университет по Комънуелт.

— Впечатляващ архитектурен комплекс — подхвърли Сюзън.

— Изглежда по-добре, отколкото някои салони на „Макдоналдс“.

На площад Кенмор имаше купон на рокери и гимназисти с пица, хотдог, понички, чийзбургери, гъсти шейкове и бира. Хлапетата се опитваха да изглеждат пораснали. След площада Комънуелт авеню ставаше по-спокойна, Мас авеню, която започваше след завоя, изглеждаше определено надменна. Широката разделителна алея между площад Кенмор и Паблик Гардън бе абсолютно равна. Имаше дървета и пейки, в приятните летни дни бе пълно с деца и кучета, с възрастни двойки, с хлапета, играещи на фризби, и кънкъори, които оживяваха алеята. Сега, през оставащите три тъмни седмици до Коледа тя бе пуста, студена и застинала. Сюзън продължи по Феърли, след това зави към реката, пресече улица Марлборо и зави по Бийкън.

— Воден кран — предупредих Сюзън, тя го видя и паркира пред него. След това започна да лашка камионетката си напред и назад, като се опитваше да застане успоредно на бордюра. Двамата с Хоук си мълчахме през цялото време, докато тя се опитваше да паркира, без да се приближи и на сантиметър до бордюра.

— Знам, че се паркира на заден, обаче мразя да карам на заден ход — каза Сюзън.

Двамата с Хоук продължавахме да си мълчим. Втората поред къща от другата страна на улицата беше на Пойтрас. Лампата на

верандата не беше запалена, но между дръпнатите пердета се процеждаше светлина.

Най-накрая Сюзън успя да паркира бронкото — едното му колело стоеше върху бордюра, а задницата му агресивно стърчеше на улицата.

— По дяволите! — ядоса се тя.

Двамата с Хоук си кротувахме. Беше станало много студено. Когато прекосявахме Бийкън, не видях никакви звезди в тесния отрязък от черно небе над улицата. Спрях до вратата и се ослушах. Чух съвсем слаба музика. Доближих ухо до вратата. Музиката се усили. Имах чувството, че чувах едва доловими звуци от разговор и движение като че ли в къщата имаше купон.

— Да отидем отзад и да хвърлим един поглед.

Тръгнахме един след друг, сериозни, мълчаливи. Първо аз, после Сюзън и накрая Хоук — безшумният, почти невидим трети.

Завесата бе спусната, но през една малка пролука успях да надзърна вътре и да видя тълпата за купона. През стъклената врата чувах по-ясно музиката и шума от разговорите. Зад спуснатите щори на останалите етажи също се процеждаше светлина. Махнах с ръка към улица Бийкън, тръгнахме обратно, прекосихме задния двор и излязохме на Феърфийлд, после завихме по Бийкън.

— Голям купон — казах.

— Петък вечер — обясни Хоук.

— Никога не планирай нападение в петък вечер.

— Нищо ли няма да излезе? — попита Сюзън. Хоук ме погледна.

— Защо пък не. Аз имам ключ, можем да влезем и да се поогледаме. Ако купонът наистина е голям и див, едва ли някой ще ни забележи. Хоук кимна.

— Купон, купон! — обади се Сюзън.

Под слабата светлина на уличната лампа успях да видя, че очите ѝ бяха широко отворени, устните ѝ присвити, което при Сюзън бе израз на съдържана възбуда.

Отидохме до вратата и аз леко почуках. Никакъв отговор. Натиснах бравата — беше заключено. Извадих дубликатите и отключих входната врата. Къщата сигурно бе звукоизолирана, защото, когато вратата се отвори, отвътре ни връхлетя невероятна шумотевица. Бумтеше хардрок, чуваха се високи пискливи гласове, звъняха чаши.

Влязохме и затворихме вратата. Беше невероятно задушно — дим от цигари и марихуана, алкохолни изпарения, тежка миризма на човешки тела изпълваше въздуха. Съблякохме палтата си в антрето и ги метнахме върху поставката за чадъри. Един едър и навъсен тип се появи на вратата и тръгна към нас. Беше облечен в твърде тясно за него синьо сако, под което ясно се очертаваше пистолета му. Имаше дълги правоъгълни бакенбарди, косата му бе дължка и се спускаше по гърба му. Хоук се усмихна.

— Какво търсите тук, приятелчета? — каза навъсеният симпатяга.

Хоук се усмихна отново.

— Идваме оттам — небрежно обясни Хоук и посочи с дясната си ръка към стената, върху която бе опрял лявото си рамо. Навъсеният се приближи и начумерено погледна в тази посока.

— Сега ясно ли ти е? — каза Хоук.

Удари го с ръба на дясната си ръка по носа. Чух как костта изпраця. Мъжът изпръхтя, вдигна ръце към лицето си и Хоук го удари отново с ръба на дясната си ръка, но този път малко над лявото ухо. Ръцете на навъсения тип не успяха да допрат лицето му. Те безжизнено се отпуснаха, тялото му — също. Той се свлече на пода по очи и остана да лежи неподвижен. Отворих входната врата. Хоук ми помогна да го издърпаме навън, после се наведе, извади пистолета му и заедно метнахме тялото над парапета в голите зимни храсти. Върнахме се обратно в къщата и Сюзън затвори вратата зад нас. Очите ѝ сияеха. Хоук ѝ подаде пистолета на навъсения тип — колт с къса цев, специално за детективи.

— Прибери го в чантата си. Не е хубаво подобно нещо да се въргаля по земята.

Сюзън го мушна в чантата си. Пистолетът изчезна безпроблемно. Дамската чанта на Сюзън можеше да побере цяла колекция от широкоцевни пушки, без да предизвика и най-малкото подозрение, че Сюзън има в себе си оръжие.

Следвахме миризмата, пушека и шума и се озовахме в гостната. Сюзън стискаше ръката ми.

— Боже господи! — тя беше изумена.

Стаята бе гнездо на разврата, водовъртеж от голи и полуголи крайници и тела. Приличаше на ужасяваща интерпретация на живо на

иллюстрациите на Густав Дюрер към Дантевия „Ад“. Някъде в това гнездо гърмеше стереоуредба. Димът се бе наслоил под тавана и се завихряше около настолните лампи, изतिकван нагоре от нажежените електрически крушки. От грохота на рока цялата къща се тресеше — усещяхме вибрациите, както стояхме на стъпалата към гостната. Оставих Хоук да мине пред нас, в случай че Ейприл, Пойтрас или Ейми ни забележат.

Смехът, който преди няколко минути ми се струваше, че чувам в тъмния заден двор, сега се давеше в музиката, груб и дрезгав, и преминаваше в истерия. Наситената миризма на марихуана, на алкохол, парфюм и пот бе прорязана от натрапчива болнична миризма, която не можех да определя. Вероятно етер. Горещината беше убийствена. Беше невъзможно да се диша. Хоук тихичко си подсвиркуваше през зъби. Стоеше само на педя от мен, но аз едва успях да чуя познатата мелодия — американския химн.

— Слава богу, че днес е петък — промърморих на Сюзън.

Това бе същата стая, в която Ейми ми бе сервирала изрядно бира при първото ми идване; сега едва можах да я позная. Много от мебелите липсваха. А останалите бяха изблъскани до стените. Барът беше затрупан с двулитрови бутилки водка и капачки в ярки цветове — жълти, червени и сини. Имаше натикани една в друга пластмасови чаши и голям съд, препълнен с лед, който бе започнал да се топи и бе образувал голяма локва до бутилките с водка. Виждаха се кани с вино, бърбън и обемиста торба с марихуана, която бе разсипана върху бара.

Светлините бяха ярки, те се отразяваха от бежовите стени и осветяваха гостната като снимачна площадка. На стената вляво стоеше телевизор с голям екран, по който вървеше цветен видеофилм — две голи жени и един гол мъж в банята, заети с любовна увертюра, а върху тях душът изливаше струи вода. Те говореха нещо, което потъваше в музиката и смеха.

— По-добре да се смесим с тях — казах на Сюзън и Хоук. — Както сме застанали на стъпалата и ги наблюдаваме отгоре, изглеждаме съвсем подозрително. — Двамата кимнаха и последвахме Хоук три стъпала по-надолу в леговището на звяра. Т. Екелбърг, къде си, точно когато най-много се нуждаеш от теб?

— Сюз, няма да е зле да погледаш малко филмчето. Може да ти помогне да усъвършенстваш техниката си.

— Това, което правят в тази стая или в този филм, аз не желая да го правя с теб — каза Сюзън тихо.

— Тогава затвори очи и се дръж за мен.

Повечето мъже в стаята бяха на средна възраст, повечето жени — деца. Много от двойките лежаха на пода и се галеха, доколкото можах да видя по-сериозни опити нямаше. Нищо просташко. Прескочихме една от двойките на пода, близо до телевизора. Мъжът имаше късо подстригана сива коса и подрязани сиви мустаци. Носеше копринена риза и червена папийонка. Тя беше по камизола. Ръката му се движеше под камизолата, тя се кикотеше и надигаше чаша, както изглеждаше, с чиста водка към устата му, за да му помогне да пие. Ноктите на ръцете и на краката ѝ бяха лакирани в синьо. Предположих, че е петнадесетгодишна. Висок, ъгловат тип с очила с позлатени рамки се опитваше да танцува на влудяващата музика. Партньорката му бе висока русокоса красавица с неподвижно лице и дълга плитка, която се спускаше по гърба ѝ. Носеше високи обувки, тесни дънки и никаква блуза. Сутиенът ѝ очертаваше тясна черна ивица върху белия ѝ гръб. Имаха проблеми с ритъма, защото и двамата бяха пияни и защото мъжът се опитваше да играе валс и притискаше момичето упорито към себе си. Той се блъсна в мен, каза „’звинете“ и се отдалечи със залитане. Докато ние обикаляхме стаята, той направи опит да завърти партньорката си, двамата залитнаха, тя се стовари отгоре му и те останаха да лежат на пода.

Сюзън прошепна в ухото ми:

— Това е Фостър Кармайкъл. Член на щатската комисия по образованието.

— Каква всеотдайност! Занимава се с децата дори и през почивните си дни.

Върху масата за кафе в дъното на стаята се бе изправило чернокосо момиче с луничаво ирландско лице и се опитваше да показва бавен стриптийз, като танцуваше на музика, която само тя чуваше. Движенията ѝ бяха бавни, лицето — замръзнало, подобно на професионално, в страстна усмивка. Тя се бореше с дрехите си. Беше твърде пияна, за да разбере, че стриптийз не се прави с обикновени дрехи. Беше невъзможно да се измъкнеш от тесните си дънки и в същото време да го правиш грациозно като Джимси Роуз Лий.

Ейприл не беше в гостната — нито Ейми, нито Пойтрас. Сюзън позна още двама от своите колеги, а аз един — щатски депутат. Когато си пробивахме път обратно към стъпалата, един от мъжете на пода плъзна ръка по крака на Сюзън. Стъпих върху стомаха му и той отдръпна ръката си.

— Сюз, ето това е истински комплимент — казах на ухото ѝ. — Помисли те за ученичка.

— А теб за скандалджия.

— И е напълно прав.

Успяхме да стигнем до стълбите. Потта бе избила по ризата ми, мократа ми яка беше клюмнала като старо глухарче. Усетих, че стискам ръката на Сюзън. Когато Хоук застана до нас на стълбите, лицето му лъщеше от пот.

— Знаят как да си направят весело — каза той.

Мъжът, върху когото бях стъпил, повръщаше на пода. Никой не му обърна внимание.

— Класно.

Антрето, което преди ми се струваше потискащо, сега, след гостната, изглеждаше просторно и хладно. Тръгнах първи нагоре по стълбите, след мен, хванала ръката ми, вървеше Сюзън, след нея беше Хоук. В коридора на втория етаж три двойки „декември — май“ бяха насядали в кръг и си подаваха една дълга лула. Никой не ни обърна внимание, когато минахме покрай тях и влязохме в главната спалня. В леглото лежах един мъж с три млади момичета. Всички без дрехи. Бяха много заети. Никое от момичетата не беше Ейприл и затова затворих вратата. Гостите в кабинета на Пойтрас бяха също много заети и се забавляваха върху един въртящ се стол — много изобретателно.

— На въртящ се стол!? Сюзън беше удивена.

— Да искаш, да можеш и да не се предаваш — казах аз.

В стаята за гости също кипеше бурна дейност. А в банята ставаше нещо още по-бурно. Пойтрас и момичетата не участваха. Те бяха заети на третия етаж.

ГЛАВА 30

Когато отворихме вратата на фотостудиото, видяхме Пойтрас, който седеше на режисьорски стол с платнена облегалка и се разливаше от двете му страни. Ейми стоеше до него и държеше в една ръка чиния със сандвичи, един, от който Пойтрас предъвкваше в момента, когато влязохме. Ейприл стоеше зад него и безшумно масажираше врата му. Срещу Пойтрас бе седнал среден на ръст мъж, около петдесетте, с кръгло лице и трескава червенина по бузите. Костюмът му бе сив с дребно райе, двуреден. Носеше строга, мека шапка с тясна периферия. Приличаше на неуспял дипломат. Зад дипломата, облегнат на стената със скръстени ръце, стоеше отегчен бияч, облечен в кожено яке. Дипломатът четеше нещо от голям лист хартия на линии. На пода до него стоеше полупразна чаша с резен лимон в нея. Когато влязохме, те се обърнаха и ни погледнаха. Не бяха изненадани, бяха само раздразнени. Погледнах Хоук, после кимнах към бияча. Хоук ми кимна в отговор.

Пойтрас започна:

— Съжалявам, но това е частен... — и едва тогава позна Сюзън и мен.

— Мишел, наистина те бива да уреждаш страхотни купони — подметнах.

— Мики не ви ли каза, че третият етаж е забранена зона? — попита дипломата, без да вдига поглед от листа. — Разкарайте се!

Биячът с наднормено тегло продължаваше да подпира стената, само че сега бе отпуснал ръце и вече не изглеждаше толкова отегчен.

— С Мики имахме известни проблеми в общуването и трябваше да го помоля да напусне.

Дипломатът ме погледна:

— Той е частно ченге, Хал — обясни му Пойтрас.

— Какви номера се опитваш да ми разиграваш, дебел смотаняк? Частно ченге?! Този с него, да не би да е полицейският комисар?

— Не знам, Хал — опитваше се да се оправдава Пойтрас. — Нямам представа защо е дошъл. Създава ми проблеми около момичетата.

— Шибан педофил, чудя се защо се захванах да върша бизнес с един скапан сексуален маниак. — Той погледна бияча. — Разкарай го оттук, Винс.

Биячът се изправи. Хоук насочи пистолета си към него.

— Струва ми се, че няма да му стигнат силите — каза Хоук с приятелски провлечен глас. Ухили се на дипломата. — На теб също, Хал. — Аз се приближих до бияча, взех пистолета му и го пуснах в джоба на якето си.

Всички гледаха насочения към Винс неподвижен пистолет. Отидох до картотеката и отворих горното чекмедже. Беше пълно с веществени доказателства. Приближих се до Хал и взех от ръцете му листа хартия. Това бе списък на видеокасети с имена като: „Готините ученички“ или „Малките палавници“. Сгънах го на две и го прибрах в джоба на ризата си. Не си направих труда да обискирам Хал. Такива като него никога не носят оръжие. За тази работа наемат хора като Винс.

— Добре. Ейприл, ти тръгваш с госпожа Силвърман.

— Не.

— Да. Отиваш с нея в колата и чакаш, докато свършим тук, после те закарвам у дома, ще пиеш малко мляко с какао и ще си поговорим.

— Не.

— Ейми ти също трябва да тръгнеш с нея.

Ейми дори не ме погледна. Беше навела главата си и гледаше сандвичите, след това бавно я поклати.

— След малко тук ще дойде полиция — предупредих я аз.

— Полиция!? — дипломатът изглеждаше неприятно изненадан.

— А-ха. Веднага след като си излязат момичетата, ще се обадя в полицията.

— От това нищо няма да спечелиш — обади се Хал.

— Нито ти от това — посочих листа.

Хал погледна Хоук.

— Слушай, готин. Бъди разумен. Оттук пада сухото.

Хоук се изкикоти. Без да отделя поглед от Винс, той ми каза:

— Чу ли го? „Слушай, готин“, а? Брат по душа — знае как да говори с черни. Чу ли го — „Слушай, готин“ и „сухо“ — последната дума Хоук разтегли в някаква пародия на негърски акцент.

Дипломатът вдигна ръце:

— Не го вземай навътре. Черен, бял — не правя разлика. Тук играят доста пари. Защо и вие да не си гушнете малко.

През цялото това време Пойтрас стоеше неподвижен. Ейприл бе оставила подноса със сандвичи и бе хванала лявата му ръка. Държеше я с две ръце в скута си.

— Ейприл, нямаш избор. Или ще тръгнеш доброволно със Съюзън, или ще се наложи да те вземем насила. Ейми, ти можеш да избираш — идваш с нас или оставаш.

Забила поглед в земята, Ейми отговори с глас, слаб колкото възгледите ѝ за бъдещето:

— Оставам.

Имаше нещо почти трогателно в цялата тази сцена — седналият дебел мъж и малкото момиче до него, което го държеше за ръка и не искаше да го напусне. Любов? Към такъв пуяк? Някой да го обича? — поклатих глава.

— Тръгвай, Ейприл!

Започнах да се стягам. Твърде дълго бях останал в тази къща на извратена сексуалност с лишени от чувства деца и противни мъже. Гласът ми бе твърд. Ейприл кимна.

— Довиждане, Ейми — каза тя и излезе. Съюзън я последва.

Обърнах се към Пойтрас.

— Има един влиятелен господин, чисто име не трябва да бъде споменавано. Офисът му е в Южния квартал и ти си доставял млади проститутки за него.

— Не знам за кого говориш — каза Пойтрас. В дрезгавия му глас вече не се долавяше хаплива нота. Беше уплашен.

— Напротив, знаеш много добре. Този господин ме помоли да не споменавам името му, нито естеството на вашите отношения. Каза, че могат да ти се случат някои наистина ужасяващи неща, ако той бъде замесен в цялата история.

Хоук ме погледна с ъгъла на очите си:

— Естеството.

— В колежа бях любимец на декана.

— Личи си.

— Разбра ли какво ти казах? — обърнах се към Пойтрас. Той кимна в отговор.

— Имам уговорка с въпросния господин. Затова искам да съм абсолютно сигурен.

— Нищо няма да кажа. Знам какво ще ми се случи — каза Пойтрас. Беше ми почти невъзможно да го чуя. Ръмженето се бе превърнало в мърморене. Ейми стискаше неговата ръка и с палеца си галеше дланта му.

Огледах студиото. Нямаше телефон. Знаех, че мога да намеря в кабинета на втория етаж.

— Последна възможност, Ейми. Отивам да позвъня в полицията. Тя поклати глава.

— Мислиш ли, че можеш да се справиш сам? — казах на Хоук.

— В случай на нужда ще викам.

Отвън се чуха някакви шумове от суматоха на втория етаж, след това — гласът на Сюзън.

— Спенсър! — изкрещя тя. В гласа ѝ долових непозната за мен нотка.

Сюзън беше изплашена. Спуснах се към вратата. Хоук погледна първо мен, после Пойтрас и неговата група.

— По дяволите, къде ли могат да избягат?

Когато тичах надолу по стълбите, той бе вече до мен. На втория етаж нямаше никой. На първия видях Сюзън, заобиколена от тълпа мъже и момичета.

Между нея и Ейприл бе застанал някакъв мъж с тъмни очила. Ризата му бе разкопчана почти до пъпа и отляво на устата му се виждаше яркочервен отпечатък от червило.

— Тя се опитва да ме отвлече — крещеше Ейприл. — Опитва се насила да ме отведе. Помогнете!

Сюзън никога не се бе държала грозно, а още по-малко — глупаво. Тя не се опита да спори. Вместо това изблъска мъжа и успя да хване Ейприл. Мъжът с очилата явно имаше възражения:

— Ти кого блъскаш, миличка? — каза той и стисна ръката на Сюзън над лакътя. Бях на третото стъпало, когато той изпъшка от болка и се присви. Ръката му пусна ръката на Сюзън.

Ейприл крещеше:

— Помогнете ми, моля ви, помогнете ми!

Тълпата обкръжи Сюзън. Скочих на първото стъпало и започнах да разблъсквам телата около себе си. Получих един юмрук в лицето си, ръгнах някой с лакът, блъснах нечие лице и бях до Сюзън. Някой се опита да захапне ръката ми. Натиках рамото си в устата му.

— Остави Ейприл — успях да кажа на Сюзън. — Опитай се да се измъкнеш и да се обадиш на Макнийли от нравствения отдел.

Някакво момиче се опитваше да се изкатери по гърба ми и дереше лицето ми с нокти. Хванах косата ѝ, дръпнах главата ѝ напред с лявата си ръка, а с дясната я ударих в лицето. В антрето Хоук успя да вдигне един мъж и го заби в перилата на стълбата. Подпората се разцепи и парапетът се строши на две. Пробивах си път към входната врата, като пазех Сюзън с гърба си. Един юмрук се заби в стомаха ми, друг ме уцели над окото — усетих как по лицето ми започна да се стича кръв. Сритах някого в слабините. Залепих шамар на един сив мустак. Зад мен имаше маса тела. Извъртях се. Хванах две глави и ги ударих една в друга и в образуваното от падането на двете тела пространство успяхме да промушим двамата със Сюзън и да стигнем до входната врата. Настъпих някого по стомаха, разблъсках наоколо, без да отделям гръб от вратата. За миг се освободи място около вратата, отворих я и изблъсках Сюзън навън. Вратата се затвори зад нея под натиска на блъскащите се хора. Някои от тях се биеха. Някои се опитваха да се измъкнат. Всички бяха пияни и друсани, побъркани от секс, наркотици и пиене, рок, горещина, тълпа. По стълбите се смъкна Винс, биячът на Хал. Хал слизаше след него. Винс се опита да удари Хоук с месинговия свещник, но не улучи. Хоук го удари три пъти, ръцете му не се виждаха от бързите движения и биячът се изгуби в бъркотията от мъже и момичета. Някой ме хвана за гърлото. Успях с две ръце да освободя хватката и го ударих косо в основата на врата, към рамото. Настъпих някой, който се опита да ухапе глезена ми. Фраснах мъжа пред мен. Обърнах се и наръгах друг с лакът. Вече не се опитвах да разбера дали удрям мъж или жена. Бях за равноправието на половете. Някой почти успя да ме уцели в слабините и аз усетих онова отвратително чувство, което познават мъжете, но ударът падна косо и болката беше поносима. Някой се изплю отгоре ми. Друг се опита да ме удари по рамото с някакъв твърд предмет. С коляното си уцелих чатала му и фраснах един нос. Придвижихме се от антрето в

бушуващата гостна, около нас навсякъде се образуваше въртоп. Слязохме три стъпала по-надолу и потънахме във вълната от ярост. Един нисичък мъж с козя брадичка политна към стената — и аз застанах до Хоук. Той се движеше сякаш танцуваше в някакъв радостен и ожесточен ритъм. Потта се стичаше по лицето му. Голата му глава лъщеше. На бузата му имаше някаква драскотина и кръвта, примесена с пот, изглеждаше розова. Мускулите на ръцете му се напрягаха и отпускаха в ръкавите на сивото му яке. Когато ме блъснаха в него, чувах, че той все още тихичко си подсвиркваше през зъби любимата мелодия „Звезди и райета завинаги“. Страхотен патриот. Някой добре премери челюстта ми и камбаните се обадиха в главата ми. Отвърнах на удара, уцелих друг, ритнах нечие коляно. От позицията, в която бях, можех да наблюдавам и антрето. В момента, когато сложих ръка върху нечия зинала уста и я блъснах, видях Пойтрас и Ейми, застанали на средата на стълбата, хванати за ръце, оглеждащи се наоколо, уплашени и несигурни. Получих гаден арестантски удар в лявата ръка и в отговор демонстрирах далеч по-добра техника на изпълнение. Пред погледа ми се мерна нечие ухо — фиксирах го с левия си юмрук. Бях мокър от пот, опиянен от изпаренията, загревката и кръвта, която блъскаше в слепоочията ми. Когато видях Сюзън, заобиколена от тълпата, адреналинът ми бе скочил достатъчно, за да изстреля и космическа сонда. Достатъчно, за да ме движи в момента. Някой се хвърли срещу мен, но аз успях да го уловя за яката на ризата и за краката и му помогнах да прелети над лявото ми рамо. Той се блъсна в други двама и трите тела се свлякоха на мода. Останалите стъпваха отгоре им. Хоук халоса двама едновременно и аз разбрах, че удря, без да мисли, в такт с любимата си мелодия. При истинско сбиване, когато си напомнен, всичко започва да тече бавно, като в стар филм, в който около теб се носят тела. Кръвообращението ми се забави, чувствах се свободен, загреят и пълен с кислород. Бях получил още една драскотина — усещах вкус на кръв в устата си. Само не по носа, помислих си. Този път може би щеше да е нещо друго. Някакъв мъж си разчистваше път сред тълпата въоръжен с ръжен. Халоса Хоук по рамото, но аз успях да сграбча края на ръжена и го изтръгнах от ръцете му, а Хоук го удари с лявата си ръка, която беше незабележимо бърза. Хоук имаше най-бързите ръце, които съм виждал. Улавяше мухи през лятото, когато те бяха най-луди. До

мен върху стената се разби една винена чаша, стоварих странично лакът върху нечия отворена уста. Всъщност като си помисля, и аз можех да улавям мухи през лятото. Натискът на тълпата отслабваше. Освободи се място за маневриране, вече можех да се разгърна. С Хоук напредвахме. С петата си уцелих нечие ходило, а лакътят ми се заби в гърлото на един мъж. Пристъпих навреме напред, за да хвана един прелитащ отляво учебник и в същото време усетих удар от нещо, значително по-твърдо от юмрук, по главата си, което ме накара да залитна. Обърнах се, все още загубил равновесие, и видях един размахан чадър, плъзнах юмука си под него и чух как някой изстена. Чадърът се претърколи по пода, докато аз се извъръщах, за да прихвана един мъж, който падаше отгоре ми. Отблъснах го от себе си, той преплете крака и се стовари върху двойната врата. Вдъхнах дълбоко нахлулия студен въздух, отбих един юмручен удар с дясната си ръка, а лявата забих в нечий нос. От носа бликна кръв. По-добре твоя, отколкото моя.

И тогава всичко свърши. Двамата с Хоук стояхме в средата на малкото свободно пространство, около нас в кръг залитаха, лежаха по пода, опитваха се да си поемат въздух или кървяха хора — мъже и момичета с разкъсани дрехи, с полепнали по тях кървави храчки, плюнки, със следи от повръщано, потни. Студеният въздух, който нахлуваше през счупеното стъкло на вратата, започваше да изсушава потта, просмукала се дори и през моето яке. Погледнах Хоук. Якетото му бе мокро от пот на гърба.

Хоук също ме погледна и се ухили:

— Беше абсолютно прав, Мишел страшно го бива да прави купон.

— За наш късмет приятелите му не са много силни. Иначе отново щях да съм със счупен нос.

— Не бъди толкова сигурен — каза Хоук.

На вратата се чу отчетливо чукане и в същото време четири ченгета нахлуха през счупеното стъкло с насочени пистолети. Хората на Макнийли бяха пристигнали.

ГЛАВА 31

Злият дух, който пуснахме от бутилката, беше много по-голям, отколкото в момента можехме да си представим. Но докато седях в гостната на Пойтрас и пиех бира „Шлиц“ от една бутилка с издължено гърло, бях сигурен, че носът ми е цял. Двамата с Хоук се бяхме измили. Едно ченге бе донесло аптечка и ни облепваше с лейкопласт. Раната в устата ми се нуждаеше от някой и друг шев. Многобройните следи от удари щяха да се подуят и да посиняят. Носът ми обаче бе здрав и невредим. Погалих го доволен. Ченгето залепяше на кръст лейкопласт върху сцепената вежда на Хоук.

— Как е носът му? — попитах аз.

— Добре, бързо ще се оправи.

— А-а...

Ченгето ме погледна:

— Изглеждаш ми разочарован.

— Води с пет счупвания. Надява се скоро да го достигна — обади се Хоук.

Четири ченгета от нравствения отдел се мотаеха наоколо и събираха в картонени кашони уличаващи доказателства. Макнийли и неговият заместник разпитваха Пойтрас в кухнята. Обясняваха му какви са неговите права. Ейми отказа да го напусне и понеже в къщата имаше само една жена полицай, която при това бе заета в момента, те се чудеха какво да правят с нея. Затова ѝ бяха позволили да остане в кухнята и сега Ейми седеше до него и успокояващо го галеше по бедрото.

Дипломатът беше изчезнал. Изчезнал беше и намръщения тип — Мики, който двамата с Хоук изхвърлихме през парапета на верандата. Винс обаче бе все още тук. Той бе успял да дойде в съзнание, но не можеше да говори, защото челюстта му бе счупена. Ейприл беше изчезнала. Останалите гости се бяха скупчили на групички и се опитваха да оправят дрехите си, да измият повърнатото, да избършат кръвта. Опитваха се да си съберат ума и погледа. В къщата бяха влезли

трима журналисти и един фотограф, от когото гостите криеха лицата си.

Полицайката каза на фотографа:

— Повечето от момичетата са малолетни.

Фотографът кимна и се ориентира към мъжете. Фотоапаратът му изпращаше малки светкавици в стаята. Членът на щатската комисия по образованието си криеше лицето зад една кърпичка и мърмореше на полицая, който записваше името му, че бил имал някакъв приятел градски съветник. Полицаят кимна и му поиска шофьорската книжка. Щатският представител настояваше да говори с Макнийли, но му казаха да си седи на мястото: „Лейтенантът ще ви потърси, когато ви намери.“

Щатският представител каза на журналиста, че щял да потърси редактора му, а журналистът му отговори:

— Първо си потърси ново място. — Фотографът го снима.

Макнийли излезе от кухнята и с жест посочи на един от детективите да наблюдава стаята. Или може би да наблюдава неговия помощник?

— Познаваш ли момичето? — попита ме той.

— Да. Казва се Ейми Гурвиц.

— Знаеш ли къде живее?

— Тук.

— И тя ми каза същото. Има ли родители или някакви роднини?

— Попитай нея.

— Вече я питах. Иначе за какъв дявол ми е притрябвало да те питам теб.

Свих рамене. През рамото му виждах Ейми, седнала на стола в кухнята. Продължаваше да гали коляното на Пойтрас. Главата му беше клюмнала, раменете прегърбени. Той се бе отпуснал в стола си като безформена маса и стомахът му се разстиляше над бедрата. Бе загубил всичко. Беше обезформен от поражението си.

— Любовта е пълна с изненади, Макнийли — подметнах аз. — Тя иска да остане с него.

— Не ми говори за любовта, каубой. Имам шест деца. Там, където той отива, тя не може да го придружи.

— Защо не я настаните на улица Чарлс?

— Знаеш, че там не затваряме жени. Освен това тя е още дете. Освен това, доколкото ми е известно, още нищо не е направила. Няма за какво да я арестуваме.

— Казала ти е, че живее тук, така ли?

— Да.

— Тогава защо не я оставиш тук?

Макнийли разпери ръце и хвърли на стаята поглед, който обхващаше цялата къща.

— Тя е само на шестнадесет години — каза той.

— Да имаш по-добра идея?

Той отново огледа стаята. Захвърлените бутилки и цигари, хапчетата, размазаната по килима храна, скупчените подплашени хора в очакване на пътуването до нощния съд. Вдъхна миризмата на алкохол и наркотици, на пот и повръщано.

— Не. По-късно може би ще изпратя някои от специалните служби.

— Аз ще я наглеждам понякога. Приятелката ми Сюзън също ще наминава.

Хоук бе тършувал в бара и сега се появи с още две бутилки „Шлиц“.

— Този човек има хубав вкус с дълго гърло. — Хоук ми подаде едната бутилка. — Много съжалявам, че сте на дежурство, лейтенант.

Макнийли не му обърна никакво внимание. Дръпнах една дълга глътка. Усетих как бирата се разлива студена и чиста. В момента най-много се нуждаех точно от нещо студено и чисто.

— Нощта едва започва, Макнийли. С Хоук трябва да отидем на още няколко места, да се срещнем с някои хора. Трябваме ли ти още? — казах аз.

Макнийли поклати глава:

— Засега не. Може да ви потърся в близките дни.

Двамата с Хоук излязохме навън в студената вечер. Около къщата бяха спрели полицейски коли с пуснати сини буркани, чуваше се писукането и пращенето на радиото. В една голяма кола с отворен багажник бяха наблъскани картонените кашони. Едно ченге на мотоциклет с шлем и кожено яке насочваше колите по съседните улици; група съседни се бяха струпали около къщата и гледаха. Отдясно, близо до пресечката с Феърфийлд стърчеше големият бронко

на Съюзън. Хората ни правеха път, оглеждаха ни, виждаха лейкопласта и синините и нищо не казваха.

— Щяхме да си спестим много енергия, ако в началото бяхме очистили двама-трима. Нищо не пречиства атмосферата така, както няколко изстрела — каза Хоук.

— Много хора. Не знаеш кого ще улучиш. Повечето от тях с нищо не са заслужили куршума.

Хоук се ухили:

— Заслужили са — каза той. Изплю една розовееща пълонка на тротоара под уличната лампа.

Когато доближихме колата, видяхме Ейприл, която седеше на предната седалка до Съюзън.

ГЛАВА 32

— Тръгна с мен доброволно — каза Сюзън.

Ние с Хоук се промъкнахме на задните седалки, като прескочихме сгънатата седалка на Ейприл.

— Обадох се в полицията, върнах се и останах да чакам отвън — продължи Сюзън. — Отначало излязоха няколко човека, сред тях и мъжът от третия етаж, след това излезе Ейприл, видя ме и дойде при мен. Когато пристигна полицията, се прибрахме в колата, за да се стоплим.

Сюзън бавно мина край къщата на Пойтрас и махна на ченгето с мотоциклета.

— Защо според теб носят толкова високи ботуши? Да няма някакви мотоциклетистки причини?

— Представят си, че са в кавалерията — обясни Хоук.

Сюзън зави по Глочестър, след това по Марлборо.

— Предполагам, че отиваме у вас — каза Хоук.

— А-ха. Да те откарам ли до колата ти?

Хоук поклати глава.

— Ще се поразходя, след това ще взема такси от хотел „Риц“.

Сюзън спря близо до входната врата.

— Боже мой, има място за паркиране! — каза тя.

Двамата с Хоук си мълчахме.

— Не мога да го преживея втори път! — Сюзън отвори вратата и се измъкна. Ейприл изскочи веднага след нея. Хоук също излезе и застана при тях, а аз се опитах да паркирам колата в първото останало свободно след Деня на труда^[1] място на улица Марлборо. След това излязох и отидох при тях.

— Изпрати ми сметката за хонорара си — казах на Хоук. Той кимна, кимна на Ейприл, целуна Сюзън и тръгна по Марлборо, като вървеше без видимо усилие, както вършеше и всичко останало, воден от ритъма на някакъв вътрешен, лишен от воля механизъм.

Наблюдавах го как се отдалечава, после се обърнах и посочих апартамента.

— Ако случайно ти се пишка — казах на Ейприл, — при мен има тоалетна.

— Няма нужда.

Качихме се. Апартаментът ми миришеше на празно. Беше чисто, жената си бе свършила работата. Но това го правеше още по-потискащ. Приличаше на подредена стая от витрината на магазин за мебели.

— Има ли гладни? — попитах.

Ейприл вдигна рамене. Сюзън каза „да“.

— Ще приготвя нещо, докато разговаряме. Нещо за пиене?

Сюзън избра кафе. Ейприл искаше пепси, но се задоволи с една бира. Аз също.

Ейприл седеше в ъгъла до Сюзън. Изправен до кухненския шкаф, аз забърквах нещо вълшебно. Докато разбърквах магията, разговарях с Ейприл.

— Какви са плановете ти, момиче?

— За какво? — попита Ейприл.

— Какво смяташ да правиш утре?

— Може ли да остана тук тази нощ?

— Да.

Ейприл отпи от чашата си. Личеше си, че тя не харесва бира. Трудно можеш да се сближиш с човек, който не обича бира. Сюзън бе успяла да преодолее тази пречка, но все пак началото не бе многообещаващо.

— А утре? — продължих.

— Ще ме завлечеш ли при старите?

— Не.

Ейприл погледна Сюзън. Сюзън се усмихна неопределено и отпи от кафето си. Тя можеше да стои с усмивката си снега на връх Маккинли, но аз така и не разбирах как успяваше, когато пожелае, да я направи безизразна или порицаваща.

Имах пастет от агнешко и патешко, шамфъстък и аншоа. Нарязах всичко на ивици и направих сандвичи с пшеничен хляб. Сложих сандвичите в една чиния, а в друга извадих кисели краставички, които бяхме приготвили със Сюзън през септември.

— Какво ще правите с мен? — попита Ейприл.

— Какво искаш да те правим?

Сюзън си взе половин сандвич и отхапа една хапка.

— Имаш ли още от прасковеното желе на Пол? — каза тя. Имах. Извадих буркана и го сложих на масата. Сюзън си взе с една малка лъжичка. Близна от сладкото, после отхапа от сандвича си.

Ейприл погледна сандвича.

— Какво е това?

— Сандвич с пастет.

— Това пък какво е?

— Нещо като филия с месо.

Сюзън си взе още от желето.

— Имаш ли бял хляб? — продължи да капризничи Ейприл.

Сюзън ме погледна насмешливо над чашата си с кафе.

— Не.

— Какъв е този конфитюр?

— Желе, не конфитюр.

Ейприл отхапа съвсем малко от сандвича, който изглежда й харесваше също толкова, колкото и бирата.

— Извинявай, но не мога да ти предложа нищо от това, с което си свикнала. Искаш ли фъстъчено масло? Препечена филия или сладко от боровинки?

— Препечена филия.

Нарязах филии и ги сложих в тостера. Извадих сладко от боровинки. Знаех, че тя би предпочела желе от грозде, но и него бях свършил.

— И тъй, какво смяташ да правиш утре? — попитах Ейприл, докато се печеше филията й.

Тя отново сви рамене.

— Искаш ли да се върнеш вкъщи?

Ейприл поклати глава.

— Искаш ли да работиш?

— Като каква?

— Кое от професионалните ти умения може да ти осигури работа? — попитах Ейприл.

— Чукането. — Ейприл се изсмя кратко и сухо и косо погледна Сюзън, за да прецени ефекта. Сюзън отхапваше от една краставица,

която държеше с палеца и показалеца си. Никога нищо не изяждаше наведнъж.

— Мисля, че няма смисъл да те питам за останалите.

— Разумно — каза Сюзън. — Ейприл, защо не се опитаме да минем без демонстрации на цинично равнодушие? Двамата със Спенсър мислим, че ти си все още твърде малка, за да живееш сама и без контрол. Даваме ти възможност ти самата да ни подкажеш някакво решение. Не съм сантиментална като него. Мога да те закарам направо при родителите ти и да ги оставя сами да се оправят с теб. Той няма да го направи. За него това е просто отлагане на решението или прехвърляне на отговорността, в случай че отново избягаш.

— След всичките главоболия с теб — намесих се аз — глупаво би било да те оставя да се върнеш на улицата в зоната и да работиш за Ред.

— Може пък това да ми харесва — нацупи се Ейприл.

— Разбира се, че не ти харесва. Видях снимката на дома ти в онази бърлога на Чандлър.

— И какво от това? — упорстваше Ейприл.

— Аз също носех със себе си снимка на моята къща две години, докато бях в Корея. Знам защо си я закачила на стената и какво значи това.

Тостерът изхвърли готовата филия, намазах я с масло и извадих на масата буркана със сладкото и една лъжичка. Тя започна да яде.

— А какво според теб трябва да правя? Предпочитам да си остана курва, отколкото да се върна при старите.

Погледнах Сюзън. Тя вдигна вежди и поклати глава — един от начините ѝ да каже „Не ме питай“.

— Защо не се преместиш при Ейми? — я попитах аз.

— Не я понасям. Тя е слабоумна, а и старецът ѝ отива в пандиза. Ще остане без пари.

— Предпочиташ да се върнеш на улицата, така ли?

Тя кимна. Отхапах от сандвича си и отпих глътка бира.

— Харесва ли ти да проституираш?

— Понякога е гот. Понякога момчетата са точни. Не е зле.

— А кога е най-зле?

— Ако си имаш работа с извратени типове на някоя задна седалка или в кенеф, или пък като онова скапано място.

— Колко пъти на нощ го правеше при Ред?

— Десет-петнайсет.

Станах, налях си още бира, върнах се на мястото си и я погледнах.

— Ако си решила да ставаш курва, защо поне не се опиташ да бъдеш от скъпо платените?

Тя сви рамене. Напомни ми за първата ми среща с Пол Джиакомин. Това беше преди две години. Сега той бе съвсем различен човек. Дори веднъж ми дойде на гости за Деня на благодарността. Живееше с приятелката си. И вече не свиваше така рамене. Поне не пред мен.

— Ако искаш, утре мога да те заведа в Ню Йорк и да те представя на една жена — Патриша Утли, която има високо платени клиенти и подбрани проститутки.

Чух как Сюзън тихо въздъхна.

— Искаш да стана курва?! — Ейприл беше изумена.

— Не, но на времето познавах една сваястна жена, която беше работила за Патриша Утли. Ако си решила да ставаш проститутка, можем поне да се опитаме да повишим нивото ти. При Патриша ще го правиш веднъж на вечер, и то не всяка вечер. Клиентите ти ще бъдат сравнително възпитани. Ще се научиш как да се обличаш и да разговаряш, как да поръчваш вино в ресторант. Там ще бъдеш далеч по-добре, отколкото на улицата.

— В Ню Йорк? — попита Ейприл.

— Да.

— Никога не съм била в Ню Йорк.

— Ще те заведа. Ако ѝ се харесаш и ако тя ти се хареса, ако поиска да те вземе при себе си, ще се погрижи за теб.

— Наистина ли ще ме запознаеш с една истинска мадам?

— Това е най-доброто, за което се сещам. Ако при нея не ти хареса, обади ми се и ще дойда да те взема.

— Това в хубавата част на Ню Йорк ли е?

Кимнах. Сюзън беше изпила кафето си. Аз бях на третата бира. Сюзън се бе умълчала, само гледаше и слушаше, без да говори.

— Да се съглася ли? — Ейприл попита Сюзън.

— Не. — Сюзън беше категорична. — Мисля, че е по-добре да се върнеш при родителите си, а аз ще се опитам с твоя помощ да ви

помиря. Не смятам, че проституирането е по-добрият избор.

Ейприл ме погледна пак.

— Не смятам да те убеждавам. Сюзън може би е права. Ти сама трябва да решиш. Трябва да си помислиш дали родителите ти, а и ти самата ще можете да се сдобрите, а и дали това въобще ще помогне.

— И трябва да решиш дали наистина искаш да си проститутка.

— Ако искаше да съм курва, защо се опита да ме спасяваш от Ред и хората му? — Ейприл се опитваше да ме хване натясно. Човек не очаква една курва да бъде умна.

Поех дълбоко дъх:

— Не искам да си или да не си курва. Искам да си свободна. Да можеш да избираш и да живееш по-добре, отколкото в овцефермата в Провидънс. Ако трябва да избираш за кого да работиш — за Ред или за Патриша Утли, мислиш ли, че ще ти е по-добре с Патриша?

След това всички се умълчахме — Сюзън и аз гледахме Ейприл, а Ейприл, объркана, с пухкаво и нацупено лице — кухненския шкаф.

Станах и раздигнах масата. Сюзън си направи още едно кафе.

— Ще дойдеш ли с мен в Ню Йорк? — Ейприл попита Сюзън.

— При Патриша Утли? — Сюзън беше изненадана.

— Да. Заедно с него.

Сюзън млъкна.

— Тя не може да дойде. Ейприл — намесих се аз. — Можеш ли да си представиш училищен консултант, който настанява ученичките си в публични домове?

— Ти го приемаш.

— Да, така е. Но аз не съм член на училищната комисия в Смитфийлд. Там рядко избират хора само защото имат по-различно и гъвкаво разбиране за живота.

— Какво?

— Ще дойда с теб, Ейприл — каза Сюзън.

— И ако не ми е гот, мога да си тръгна, нали?

— Да — потвърдих аз.

— Добре. Ще се срещна с мадам — каза Ейприл.

---

[1] Денят на труда — официален празник в САЩ, който се празнува през първия понеделник на септември. ↑

ГЛАВА 33

Беше около два часа през нощта. Ейприл спеше върху дивана. Бях се изкъпал, взел аспирин, сменил лейкопласта върху физиономията си и сега лежах в леглото до Сюзън.

— Мислиш ли, че това е лудост? — попитах.

Тя обърна глава върху възглавницата, погледна ме и кимна.

— Мислиш ли, че ще има някакъв смисъл, ако тя се върне вкъщи и ти опитах някаква терапия?

Очите ѝ бяха прекрасни, дълбоки и тъмни.

— Не. Едва ли ще има някакъв резултат.

— В такъв случай най-доброто, което можем да направим за нея, е да ѝ дадем възможност да продава тялото си по-рядко, но за повече пари.

Сюзън мълчеше.

— Знам колко държиш на работата и на професията си — ѝ казах. — Тя не разбира, но аз знам какво може да ти коства едно посещение при мадам заедно с Ейприл.

— Не мога да поставям професията си пред хората, на които тя трябва да служи — промълви Сюзън. — Иначе ще приличам на учителите, които мислят повече за образованието, отколкото за учениците си.

— Това, което е правилно, невинаги е лесно — казах аз. — Възхищавам ти се.

Очите на Сюзън се доближиха до моите.

— Ти ме направи това, което съм, мое голямо момче.

— Мога само да се гордея — ѝ прошепнах.

Сюзън сложи глава върху гърдите ми. Със свободната си ръка изгасих лампата.

— Мислиш ли, че тя ще остане при Утли? — тихо попита Сюзън.

— Да.

— Дали родителите ѝ ще реагират, ако разберат?

— Не трябва да разберат. Мислят си, че от тях се иска да проявят някаква загриженост, но в действителност ще си отдъхнат с облекчение. Ще им разкажем някаква измислена история.

— Мислиш ли, че отделът „Работа с деца“ ще отчете заслугите ми, ако публикувам нещо на тази тема? — гласът ѝ бавно избледняваше, както винаги, когато тя заспиваше.

— Ще намерят чувал с камъни и ще се подредят в кръг около теб.

— И вероятно ще бъдат прави.

— Да, но кой ще хвърли първия камък?

Сюзън се притисна до мен и зарови лице в гърдите ми. Затворих очи. Чувствах как бавно ме поглъщаше тежката тъмнина.

— Спенсър? — гласът на Сюзън сякаш идваше някъде отдалеч.

— Да?

— Мислиш ли, че това, което вършим, е правилно?

— Ако знаех отговора — сякаш и моят глас идваше отдалеч, — щях да съм този, който пръв ще хвърли камък.

Издание:

Автор: Робърт Паркър

Заглавие: Обредът

Преводач: Аделина Иванова

Година на превод: 1994

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Издателска къща „Петриков“

Град на издателя: София

Година на издаване: 1994

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: ДФ „Балкан прес“

Редактор: Николай Николов

Коректор: Росица Николова

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/13601>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.